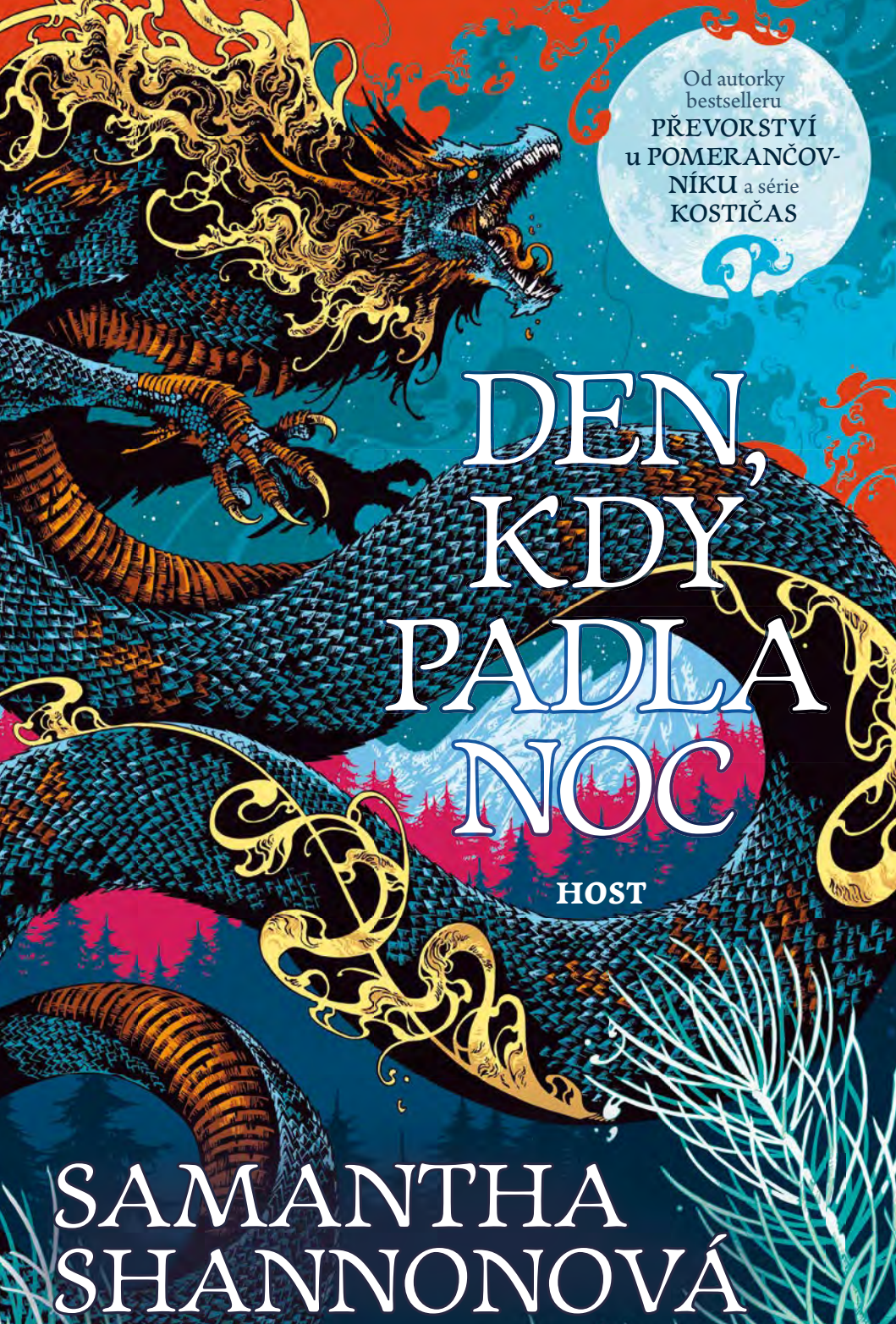

Od autorky bestselleru PŘEVORSTVÍ u POMERANČOVNÍKU a série KOSTIČAS

DEN, KDY PADLA NOC

HOST

SAMANTHA SHANNONOVÁ

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

DEN, KDY PADLA NOC

BRNO 2024

PŘELOŽILA
KATEŘINA
HAJŽMANOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Day of Fallen Night
Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2023
Illustrations © Emily Faccini, 2023
Cover design by David Mann
Cover illustration by Ivan Belikov
Translation © Kateřina Hajžmanová, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2495-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-2496-9 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2497-6 (MobiPocket)

Pro mou matku Amandu

INYSKÉ KRÁLOVENSTVÍ
Nurtha
Morwe
POPELAVÉ MOŘE
Suth
Ascalun
Offsay
Letní přístav
Perchling
CESTA SVATÉHO
Sadyrr
Hundrath
Perunta
Samana
Brygstad
Garazna
KOUŘÍCÍ HŘEBEN
VETALDSKÁ PLÁŇ
Daura
Armata
SAURGSKÉ HORY
Jelení Hájek
Hora děsu
Gulthaga
YSCALSKÉ KRÁLOVSTVÍ
ZÁTOKA MEDÚZ
hora Niunda
Svartal
VELKÁ YSCALSKÁ PLÁŇ
Vazuva
Gauria
Harmurský průsmyk
Kárkaro
Kóvuga
hora Fruma
VŘETENOVÉ HORY
HALASSKÉ MOŘE
Jotenya
BOHOŠTÍTSKÉ HORY
Kamenný hájek
Urudu
Nzene
Dimabu
hora Dinduru
jezero Jodigo
Jrhanyam
Minara
KARMÍNOVÁ POUŠŤ
PŘEVORSTVÍ
Isriq
hora Enunsa
PANSTVÍ LASIE
Yikala
Majigu
Lasijská kotlina
Gedunyu
POUŠŤ SUTTU
Rumelabar
Bujato
Erianský průsmyk
hora Kiri
Kumenga
ULUMSKÉ HORY
Carmentum
POKLIDNÁ REPUBLIKA CARMENTUM

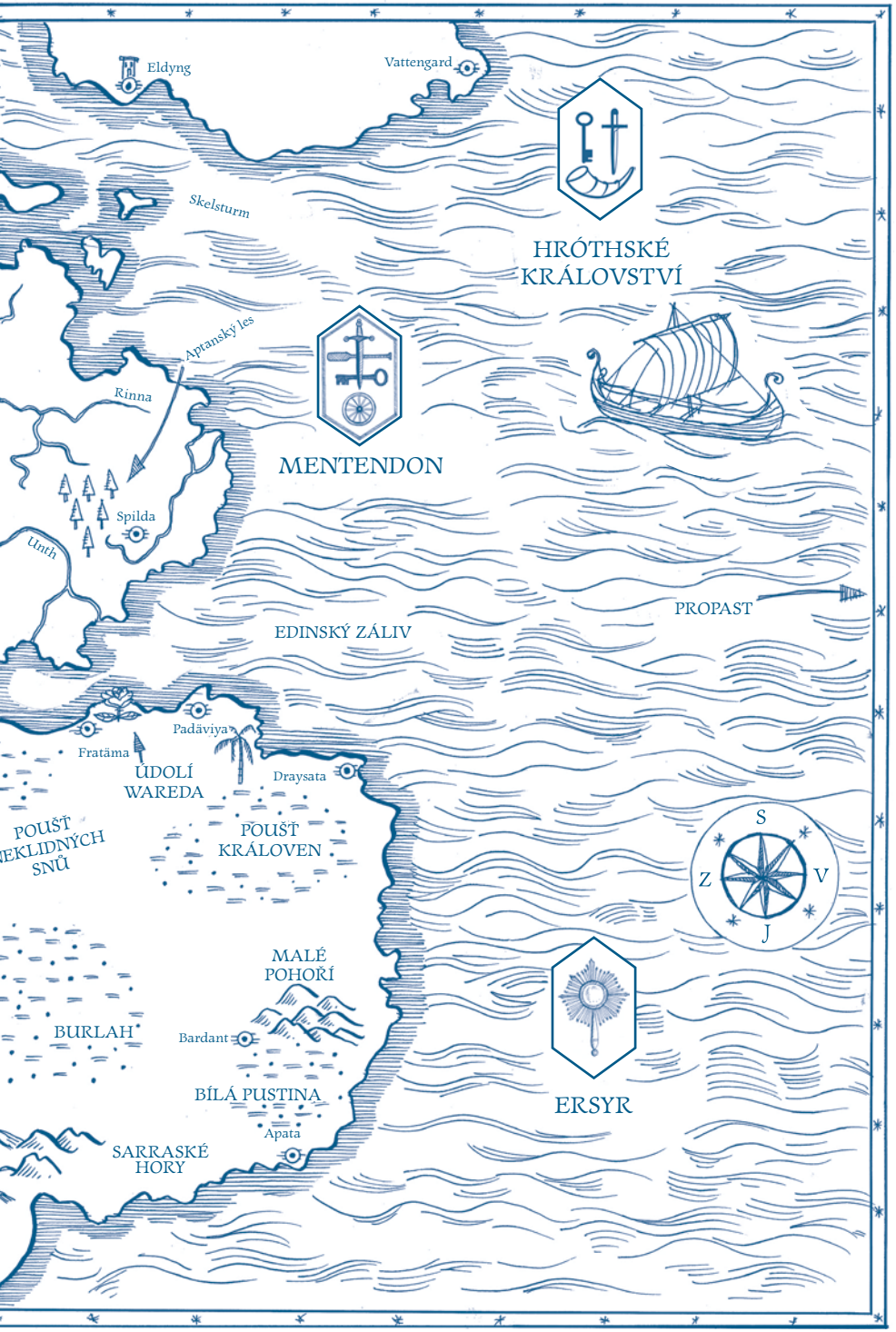
Eldyng
Vattengard
Skelsturm
HRÓTHSKÉ KRÁLOVSTVÍ
Aptanský les
Rinna
MENTENDON
Spilda
Unth
PROPAST
EDINSKÝ ZÁLIV
Padäviya
Fratäma
ÚDOLÍ WAREDA
Draysata
POUŠŤ
EKLIDNÝCH
SNŮ
POUŠŤ KRÁLOVEN
S
Z
V
J
MALÉ POHOŘÍ
BURLAH
Bardant
BÍLÁ PUSTINA
ERSYR
Apata
SARRASKÉ HORY

INYSKÉ KRÁLOVENSTVÍ
BERETHNETSKÁ DYNASTIE
POPELAVÉ MOŘE
Werstuth
Calthorn
Nurtha
SKALNATÉ VRCHY
hrad Drouthwick
Strathurnský zámek
Lithsom
zámek Befrith
Posvěcené jezero
Královnino jezero
Morwe
Langarth
JEZEŘÍ
Madenley
HVOZD
Goldenbirch
mys Yelden
SLATINY
Kavčí síně
NIVY
Rodná blata
Went
Cuthyll
Glowanský zámek
Arondine
Ascalun
Merroworth
Suth
Tyrnan
NÍŽINY
Limber
BLATA
Stříbrodol
Letní přístav
Stilharrowský žleb
Offsay
CESTA SVATÉHO

Ke Zhoubě lodí
K Vládcům padlé noci
ŘÍŠE DVANÁCTI JEZER
hora Whin
Daprang
WHINSHANSKÝ HŘEBEN
SEPULSKÉ KRÁLOVENSTVÍ
JEZERO ZLATÉHO LISTÍ
Pithang
JEZERO CHLADNÝCH ÚSVITŮ
Xothu
Město tisíce květů
Velké říšské údolí
Kawontay
Shim
hora Yeltalay
JEZERO DLOUHÝCH DNÍ
Mozom Alph
Kanxang
NHANGTSKÉ HORY
LAKERSKÉ HORY
Kamorthský záliv
JEZERO VEČERNÍCH STROMŮ
Kenglim
SLUNEČNÍ MOŘE
JEZERO SPÍCÍHO SLUNCE
Řeka stínů
Ginura
hora Tego
Ginurská zátoka
hora Ipyeda
Antuma
JEZERO BEZPOČTU MOTÝLŮ
Sidupi
Tikara
Isunská zátoka
Brakwa
SEIIKI
JEZERO JIŽNÍHO MOŘE
Nanta
PROPAST
Basai
Apampi
Ampiki
NEKONEČNÉ MOŘE
OSTROV BRKŮ

SLUNEČNÍ MOŘE
Mayuporský les
Ginura
Medvědí tlama
hora Tego
GINURSKÁ ZÁTOKA
Fidumi
hora Izaripwi
hora Ipyeda
RAYONTSKÁ PÁNEV
JEZERO JASIRO
FURTIINO JEZERO
NIRAIINA VRCHOVINA
SEIIKI
DYNASTIE NOZIKEN
Sidupi
Antuma
Tikara
ISUNSKÁ ZÁTOKA
Muysima
Uramyesi
Podoro
Nanta
PAJATIHO VODOPÁDY
Skřípějící les
PROPAST
Basaí
PROVINCIE AFA
JIŽNÍ HORY
Apampi
Ampiki

Prolog

Unora

Jmenovala se Dumai. To jméno vycházelo z prastarého výrazu pro sen, který končí příliš brzy. Narodila se v posledním paprsku Soumračných let, kdy každý den vtékal do města Antuma jemně jako med.

Jednoho jara prošla jeho branami mladá žena. Vedlo ji tam zakázané přání.

Prohlašovala, že si nepamatuje nic ze své minulosti — jen že se jí říkalo Unora. Nikdo z jejího zaprášeného oblečení a mozolnatých dlaní nemohl uhodnout, že její otec měl kdysi dostatek moci, aby se v jeho stopách chvěl celý dvůr.

Nikdo nemohl uhodnout, co se v hlavním městě chystá udělat.

V těch letech se v suchém vnitrozemí Seiiki hospodařilo jen těžko. Ode dne, kdy se bohové odebrali k odpočinku, sužovala ostrov dlouhá sucha. Daleko od scvrklých řek půda žíznila.

Kdyby byl guvernér Afy stejný jako ostatní lidé, nadával by na své umístění v prašné provincii. Místo toho každý den pracoval na tom, aby na její pole přivedl kanály vodu. Pokaždé když se vrátil ke dvoru, vychvalovala císařovna Manai jeho tvrdou práci a vynalézavost víc a víc. Poskytla mu honosné sídlo v hlavním městě, kde nechal svou dceru Unoru v péči chůvy.

Ale císařovna Manai byla už dlouhou dobu nemocná a její choroba nepolevovala. Zřekla se trůnu dřív, než se čekalo, a odebrala se na horu Ipyeda. Nechala korunovat své jediné dítě.

Ačkoli byl princ Jorodu pořád ještě mladý, naučil se od své matky mnohé. Jeho prvním činem bylo přivolat guvernéra Afy a udělat z něj říčního lorda

Seiiki, který bude za císaře dohlížet na všechny ostatní. Celý rok byl říční lord tím nejmilovanějším a nejdůvěryhodnějším rádcem chlapeckého císaře.

Nikoho tedy nepřekvapilo, když byl najednou vyhoštěn, obviněn z toho, že probudil boha, aby požehnal jeho provincii a dovedl ji k rozkvětu. Jen jedna rodina obklopovala císaře a ta nikomu nedovolila, aby se mu dostal pod kůži. Ne nadlouho.

Jejich přisluhovači našli Unoru a vyhodili ji do temných ulic. V devíti letech se z ní stala chudá sirota. Její chůva ji tajně odvedla zpátky do Afy a po deset dlouhých let na ně svět zapomněl.

Unora znovu pracovala na polích. Naučila se snášet slunce. Bez otce sem už voda netekla. Sela proso, ječmen a pšenici, ukládala semena do suché hlíny. Žila s planoucím hrdlem a tupou bolestí v kostech. Každou noc vystoupala na kopec do svatyně draka Pajatiho a tleskala.

Jednoho dne se Pajati probudí. Jednoho dne vyslyší její modlitby a přinese jejich provincii déšť.

Časem na dny strávené v hlavním městě zapomněla. Nepamatovala si, jaké to bylo slyšet řeku nebo se koupat v chladném jezírku. Ale nikdy, nikdy nezapomněla na otce. A také na ty, kteří jim oběma zkazili život.

Klan Kuposa, myslela si. *To oni všechno zničili.*

Když jí bylo dvacet let, do jejich osady se vkradla smrt.

Sucho toho roku trvalo celé měsíce. Naděje zemědělců se upínaly ke studni, ale něco v ní zkalilo vodu. Zatímco její stará chůva zvracela, Unora zůstávala po jejím boku a vyprávěla jí příběhy — o Pajatim, bohu, kterého se všichni čirou vůlí snažili přivést zpět k životu.

Vesničané odnesli tělo. A zemřeli jako další v pořadí. Šestého dne už zbývala jen Unora. Ležela na strnisku, příliš žíznivá na to, aby bojovala, a čekala na svůj konec.

A pak se nebe otevřelo. Déšť se dotkl země, která byla tak dlouho smrtelným ložem — deštík přešel v liják a proměnil suchou zemi v tmavou a sladkou.

Unora se snažila vymrkat kapičky z očí. Posadila se, chytala déšť do spojených dlaní, pila a smála se štěstím.

Bouře odešla stejně náhle, jako se objevila. Unora odkulhala do Skřípějícího lesa, od hlavy až po paty špinavá od bláta. Celé dny srkala vodu z listů

a louží a nacházela jen málo potravy. I když se jí nohy třásly a pronásledoval ji starý medvěd, dál kráčela kupředu podle hvězd.

Nakonec přišla na to správné místo. Za sotva tryskajícími pozůstatky vodopádu spal bílý drak Pajati — strážce Afy, který kdysi plnil přání těm, kdo za ně zaplatili. Unora, zesláblá hladem i žízní, hledala zvon, který by ho probudil.

Odevzdá svůj osud do rukou bohů.

V těch letech byl jejich spánek hluboký. Většina se stáhla do podmořských jeskyní, pryč z dosahu lidí, ale jiní usnuli na souši. Ačkoli je Seiiki oplakávalo, vyrušit je bylo tím nejvážnějším ze všech zločinů. Právo na to měla pouze císařská rodina.

Unora zjistila, že se nebojí, protože už nemá co ztratit.

Zvon byl vyšší než ona — měl probudit strážce, kterého bylo zakázáno se dotýkat pod pohrůžkou bolestivé smrti. Bronz zvonu pokrývaly zelené skvrny. Unora k němu přistoupila. Jestli to udělá, mohou ji zabít. Pokud to neudělá, čeká ji jen nemoc a hladovění.

Zasloužím si žít.

Ta myšlenka přišla jako zahřmění. Znala svou hodnotu už od chvíle, kdy se narodila. Vyhnanství ji zašlapalo do prachu, ale ona v něm nezůstane. Už ani jeden jediný den.

Zazvonila na zvon. Po staletích ticha rozpoltil noc vedví.

Pajati odpověděl na jeho volání.

Unora se dívala, jak se bůh vynořuje z jeskyně, na jeho četné smyčky. Byl celý bílý, od perlových zubů až po zářící bledost šupin. Poklesla v kolenou a přitiskla čelo na zem.

„Hvězda ještě nepřišla." Jeho hlas vanul jako vítr. „Proč mě budíš, dítě země?"

Unora ze sebe nedokázala dostat ani slovo. Nikdo by nedokázal. Když jí Pajati nabídl svůj ocas, popadla ho třesoucí se dlaní. Jeho šupiny byly jako vlhký led.

Ona neměla právo žádat o dary bohů. To bylo výsadou císařoven a králů.

„Velký, jsem ženou tvé provincie. Pocházím z vesnice zasažené suchem." Zuby nehty se držela své odvahy. „Prosím tě o déšť, králi vody. Prosím, sešli nám ho víc."

„Nemohu toto přání splnit. Nepřišel čas."

Unora se neodvažovala ptát, kdy správný čas nadejde. Už teď to bylo příliš dlouho. „Pak tě žádám o způsob, jak se stát součástí zářivého dvora

Antumy, abych mohla císaře prosit o propuštění svého otce z vyhnanství," řekla. „Pomoz mi přimět Syna duhy k milosrdenství."

Pajati vycenil zuby. Zářil jako měsíc, šupiny jako mléko a slzy noci.

„Má to svou cenu."

Nebyla to malá cena tam, kde jsou voda a sůl tak vzácné a drahocenné. Unora zavřela oči. Myslela na svého otce, na mrtvé ve vesnici, na svou samotu — a i když měla víčka popraskaná a hlava se jí z žízně točila, po tváři jí stekla jedna kapka.

Sněžná panna plakala pro velkého Kwirikiho a on pochopil, že lidé v sobě mají dobro, vyprávěla jí chůva. *Až když pro něj plakala, poznal, že v sobě má také moře.*

Varování z dětství v ní bušilo na poplach. Naléhalo, aby přijala smrt, která čekala v jejích stopách. Ale bůh její provincie už promluvil:

„Jedna obrátka slunce ti musí stačit, ne víc."

Dal jí slzu na oplátku, upustil ji do její dlaně jako minci. Zvedla tu stříbrnou záři ke rtům.

Bylo to jako kousnout do ostří srpu. Jediná kapka jí z hrdla smetla desetiletí žízně, naprosto ji uhasila. Pajati si vzal její slzu na špičku jazyka, a než jí mohl vysvětlit celou podstatu obchodu, Unora padla v mdlobách na zem.

Příštího dne ji poselkyně našla stále na stejném místě. Poselkyně od zářivého dvora.

Ženy v paláci se jí vůbec nepodobaly. Vlasy jim dopadaly skoro až na zem, vlečky šatů se táhly kus za nimi. Unora se před jejich pohledy krčila. Vlasy měla ostříhané tak, aby jí sahaly na ramena, dlaně zhrublé desítkou let dřiny. Šepoty ji pronásledovaly až do Měsíčního altánu, kde v rozlehlé temné místnosti čekala císařovna Seiiki.

„Snila jsem o tom, že za těmi vodopády spal motýl," řekla. „Odkud jsi přišla?"

„Nepamatuji se, Vaše Veličenstvo."

„Znáš své jméno?"

„Ano." Nic jiného než jméno jí už na světě nezbývalo a ona měla v úmyslu si ho ponechat. „Říkají mi Unora."

„Podívej se na mě."

Unora poslechla a spatřila bledou ženu asi tak svého věku s očima, které jí připomněly vránu, zvědavýma a bystrýma pod korunou z mořských plžů a mlžů. Na rouchu měla vyšité dva erby. Na jednom se skvěla zlatá ryba císařského rodu, rodiny, do které se přivdala.

Na druhém pak stříbrný zvon klanu Kuposa.

„Jsi velmi hubená," všimla si císařovna Seiiki. „Nepamatuješ si nic ze své minulosti?"

„Ne."

„Pak musíš být duší motýla. Služebnicí velkého Kwirikiho. Říká se, že jeho poslové mizí, když nejsou blízko vody. Tvůj domov tedy musí být zde, v Antumském paláci."

„Vaše Veličenstvo, má přítomnost by vás zahanbila. Nemám nic než oblečení, ve kterém před vámi stojím."

„Honosné oblečení mohu nechat vyrobit. Jídlo i pití ti mohu poskytnout. Ale důvtip a talent dvořana ti bohužel nevštípím," pronesla císařovna s kyselým úsměvem. „Tyto věci se musíš naučit časem, ale ten ti také mohu dopřát. Na oplátku snad mé rodině přineseš štěstí."

Unora se jí s úlevou poklonila. Císařovna z klanu Kuposa netušila, kdo je. Pokud se má dostat až k císaři, musí zajistit, aby o ní nevěděl nikdo.

Unora vyčkávala. Čas byl v Afě drahocenným darem. Dvořané své volno trávili recitací poezie a lovem, oslavami, hudbou a milostnými aférkami. Tato umění však byla Unoře cizí.

Ale měla teď všechno jídlo, co dokázala spořádat, a všechnu vodu, kterou mohla vypít. Léčila se z dlouhého sevření chudoby a oplakávala ty, kteří zůstali ležet v prachu, zatímco se šlechta koupala ve svých soukromých lázních, nabírala si vodu z hlubokých studní a plula v nádherných lodích po řece Tikara.

Chtěla věci zlepšit. Jakmile se dostane k otci, na něco spolu přijdou.

Všichni u dvora věřili, že je Unora duch. I když komorné jedly pohromadě na verandě, kde bylo nemožné nebavit se o kráse hory Ipyeda, jen jedna jediná — laskavá básnířka s břichem zaobleným těhotenstvím — na ni kdy přímo promluvila. Ostatní se jen dívaly a čekaly, až dokáže, jakými vládne silami.

Samota ji nejvíc trápila během letních nocí. Tehdy komorné seděly v chodbě, česaly si vlasy a mluvily tichými hlasy, pleť vysušenou horkem. Císařovna Sipwo na Unoru často kynula, ale ta vždy stydlivě sklopila oči.

Nemohla klan Kuposa požádat o pomoc. Tu jí mohl poskytnout jen císař Jorodu.

Přišel Svátek konce léta a zase minul. Podzim nabarvil listí na zlatou a rudou a Unora čekala na císaře, který jen zřídkakdy opustil své komnaty ve Vnitřním paláci. Potřebovala s ním mluvit, ale zahlédla ho jen jednou, když přišel navštívit svou choť — záblesk límce a černých vlasů, důstojná křivka ramen.

Unora dál vyčkávala.

Císařovnu Sipwo brzy začala nudit. Neuměla šít z oblaků ani upříst krásného prince z mořské pěny. Pajati jí nedal žádné schopnosti, kterých by se mohla dotknout. Byla poslána na druhou stranu Vnitřního paláce do stísněné místnosti, kam zatékalo. I když jí sluhové neustále topili v kamnech, toho chladu se nedokázala zbavit.

Lidé v Afě v zimě pro zahřátí tančili, i když jejich těla protestovala. Byl čas s tím znovu začít. Dalšího dne vstala před úsvitem a vyšla na zastřešený balkon, který obklopoval Vnitřní palác. Ze severní strany bylo vidět na horu Ipyeda.

Unora se před ni postavila a začala tančit.

Na tu horu odešla Velká císařovna. Unora toužila po stejném úniku. Pokud se jí nepodaří dostat se k císaři, bude muset najít jiný způsob, jak otce zachránit — ale neměla tušení, kde začít. Prozatím tedy bude utíkat sem, do svého zimního tance.

A pak přišla změna, která se nedala zastavit. Jedné noci proklouzl pod jejími dveřmi vzkaz a dva bílé lístky sezonního stromu, oba neskutečně dokonalé.

Bděle bloudil jsem před východem slunce,
nešťastný, zoufalý, než jsem uviděl
pannu spředenou z měsíčních paprsků. Roztančenou.

Zmámeně sním a kráčím po setmění,
čekám na rozednění a stále doufám,
že zahlédnu ji zase při tanci. Rozesmátou.

Někdo ji tedy viděl. Mělo by ji to zahanbit, ale byla tak osamělá a byla jí taková zima. Řekla poslovi, ať se vrátí, požádala o třecí kámen, štětec a kapátko.

V provinciích se vodou na psaní plýtvat nesmělo. Její používání ji stále naplňovalo pocitem provinilosti, ale otec ji naučil psát tak, že znaky vyrýval do země. Její štětec napodobil plynutí první básně a zjistila, že tomu nemusela věnovat téměř žádné úsilí.

Neklidně tančila jsem před východem slunce,
na kůži chlad. Nikdy jsem neviděla
toho, co sledoval mě ze stínů. Píšícího.

Zděšeně prchám před rozbřeskem,
přemýšlím, kdo se dívá, přesto však musím
jít tančit do sněhové vánice. Usměvavá.

Když byla hotová, strčila báseň pod dveře a posel ji odnesl.

Nejdřív se jí nedostalo odpovědi. Unora se rozhodla o tom nepřemýšlet, ale jednou probuzené toužení se jen těžko potlačuje — toužení po někom, kdo by ji viděl. Druhá báseň odměnila její trpělivost večer přede Dnem nespících. Unora si papír přitiskla ke rtům.

Na město padl sníh. Dostala další básně, často doprovázené dary: zdobnými kartáči, zlatým hřebenem posázeným mušlemi, voňavým dřevem do koše na oheň. Když dvě komorné míjely její nové ubytování, usmívaly se jejímu očividnému neštěstí — Unora jim však bez hořkosti úsměv vrátila, protože věděla, že podlahy jejího pokoje se dotkla láska.

Když za ní přišel, pozvala ho dovnitř. Z toho, jak byl oblečený, se nedalo nic vyčíst. Provedla ho pokojem až tam, kde na podlahu dopadalo měsíční světlo. Měl útlé ruce nedotčené dřinou — s její šerpou na šatech si rychle poradily. Když pocítil její věčný chlad, pokusil se zahřát jí prsty teplým dechem. Usmála se a on jí úsměv oplatil.

To bylo první setkání z mnoha. Celé týdny za ní v noci chodil a do kůže jí vpisoval verše. Ukázala mu, jak předpovídat počasí. On jí předčítal příběhy a cestopisy, mezi nimi plápolala petrolejová lampa. Učila ho, jak šít a tkát, zpívala mu pracovní písně ze své vesnice. Žili ve stínu a světle ohně, nikdy se neviděli zcela jasně.

Své jméno držel v tajnosti. Říkala mu Tančící princ a on jí zase Sněžná panna. Šeptal jí, že to musí být sen, protože taková radost nikde jinde neexistuje.

Měl pravdu. V tom příběhu se Tančící princ po roce rozplynul a nechal Sněžnou pannu samotnou.

Ráno před Svátkem konce zimy položil sluha před Unoru tác s jídlem. Zvedla si misku horké polévky ke rtům a napjala se, než se jich nádoba mohla dotknout. Pára v sobě nesla závan černého křídla, plevelu, který v její provincii rostl volně v přírodě. Už ho dřív dobrovolně ochutnala.

Bránil početí dítěte nebo vyprázdnil plnou dělohu.

Unora se chytila za břicho. Poslední dobou byla vyčerpaná a citlivá, zvracela v soukromí svých komnat. Někdo jiný odhalil pravdu dřív, než ji pochopila ona sama.

Existoval jen jeden muž, jehož děti by mohly představovat nebezpečí pro současný stav věcí. Když teď začala chápat, co se stalo, nebyl zrovna u dvora. Bylo moc pozdě na to, aby požádala o milost pro svého otce. Bylo moc pozdě na cokoli. Mohla jen ochránit jejich dítě — dítě, které si v tom hořkosladkém okamžiku rozhodla nechat.

Tiše vylila polévku ven na zahradu a usmála se na sluhu, který si přišel pro misku.

Té noci Unora Afská odešla od dvora. Kráčela ke svaté hoře a s sebou si nevzala nic než zlatý hřeben a svoje tajemství. Kdyby ji někdo spatřil, řekl by, že je jen vodní přízrak oplakávající něco, o co přišla.

Sabran

Byla pojmenována Glorian, aby posílila svou dynastii v Ascalunu, Koruně západu. Tak se kdysi městu říkalo — až do Nespokojeného století, kdy Inys trpěl pod vládou tří slabých královen.

Nejprve přišla Sabran Pátá. Byla královnou ode dne, kdy byla vyříznuta z nitra své matky, zbožňovala, že samotná její existence brání Bezejmennému povstat. V jejích očích bylo jen spravedlivé, že se celý život za tuto službu odměňovala.

Na Šesti ctnostech Sabran nijak nezáleželo. V její chamtivosti nebyla ani troška umírněnosti, v jejím hromadění ani špetka velkorysosti, žádná spravedlnost v jejím nedostatku milosrdenství. Zdvojnásobila daně, pokladnice krvácela a během deseti let bylo královenství jen stínem sebe samotného. Ti, kdo se odvážili ji jakkoli zpochybňovat, byli rozčtvrceni koňmi a jejich hlavy umístěny na brány zámku. Její poddaní jí začali říkat královna Lítice podle toho, jak se po svých nepřátelích vrhala jako lítá šelma.

Nebylo žádného odboje. Jen šepoty a strach. Inyští koneckonců věděli, že právě její pokrevní linie je řetězem, který poutá Bezejmenného. Jen berethnetská dynastie držela wyrmy pod kontrolou.

Přesto lid, který teď inspirovala pouze mizérie, přišel o hrdost na své hlavní město. Po ulicích pobíhaly krysy a zdivočelí psi, řeku zpomalila a přidusila špína.

Ve svém čtyřicátém roce si královna vzpomněla na svou povinnost k říši. Vzala si šlechtice z Yscalinu, jehož srdce přestalo bít nedlouho po obřadu. Její rádci se modlili, aby zemřela při porodu, ale ona vítězně vykročila z porodní komnaty, v níž zanechala kvílící baculatou holčičku — nové oko řetězu, které bude poutat nestvůru po další generaci.

Královna své dítě ráda zesměšňovala, vnímala dceru jako chabou napodobeninu sebe samé a Jillian proto v sobě pěstovala tvrdost a hořkost a nakonec i krutost. Ať jí matka řekla cokoli, dokázala jí to vrátit a ty dvě se klovaly jako párek vran. Sabran ji provdala za hlupáka a opilce a Jillian brzy porodila vlastní dceru.

Marian byla křehká duše, bála se mluvit hlasitěji než šeptem. Její příbuzné ji ignorovaly a ona za to děkovala Svatému. Žila tiše, provdala se tiše a tiše také otěhotněla.

Do rozkládajícího se rodu se zrodila třetí princezna.

Její jméno bylo Sabran, pro potěchu tyranky. Nevydala ani hlásku, ale našpulila spodní ret a její maličké čelo zvlnila vráska.

„U Svatého, ubohé děťátko," spráskla ruce porodní bába. „Jak přísně vypadá." Marian byla příliš znavená, aby jí na tom záleželo.

Nedlouho po porodu je královna Lítice poctila svou návštěvou s korunní princeznou v závěsu. Marian se před nimi krčila v koutě.

„Pojmenovaná po mně, že?" Bělovlasá královna se zasmála. „Jak mi lichotíš, malá myško. Ale než začneme porovnávat, podívejme se, jestli tvé mládě bude co k čemu, aspoň víc než ty."

Nebylo to poprvé, kdy si Marian Berethnetská přála, aby se země rozestoupila a spolkla ji.

Jako každá žena v tomto rodu byla i lady Sabran vysoká a oslnivá. Je dobře známo, že každá berethnetská královna porodí jedinou dceru, která vypadá přesně jako ona. Vždycky ty samé černé vlasy. Ty samé oči, zelené jako jižní jablka. Ta samá bledá pleť a rudé rty. Než jejich rysy pozměnilo stáří, často bylo nemožné odlišit matku od dcery.

Ale mladší Sabran nepodědila matčin strach, babiččinu zášť ani tyrančinu krutost. Byla zosobněním praktičnosti a důstojnosti, nikdy se nikomu nevysmívala.

Co nejvíce času trávila o samotě nebo ve společnosti svých dam, kterým věřila jako nikomu jinému. Její učitelé jí vštěpovali dějiny Říše ctností, a když tyto lekce s přehledem zvládla, učili ji malovat, zpívat a tančit. Dělali to potají, protože královna nechtěla, aby další ženy z berethnetské linie byly šťastné — a nesnášela, když se měly učit vládnout.

Deset let celý dvůr sledoval tu nejmladší ze čtyř.

Její dámy jako první doufaly, že bude jejich spasitelkou. Viděly vrásku, věčně vyrytou na jejím čele. Chodívaly s ní k branám paláce, kde počítala hnijící hlavy a zatínala čelist znechucením. Byly u toho, když se ji královna Lítice pokusila zlomit, toho dne, kdy se poprvé probudila s krví na poduškách.

„Bylo mi řečeno, že jsi připravena zplodit svého vlastního zelenookého pancharta," pronesla stará královna. „Neboj se, dítě… nenechám tvou krásu zbytečně sejít." Její tvář byla bílá jako mléko, v záhybech kůže se hromadil pudr. „Sníš o tom, že budeš královnou, jehňátko?"

Lady Sabran stála v srdci trůnního sálu před očima dvou set dvořanů.

„Neodvažuji se, Vaše Milosti," odvětila hlasem sice tichým, ale zřetelným. „Koneckonců bych se královnou mohla stát jen tehdy, pokud byste vy už nadále neseděla na trůnu. Nebo, Svatý chraň… byla mrtvá."

Sálem proběhlo zachvění.

Představit si smrt vládkyně, dokonce o ní mluvit, to byla velezrada. Královna to věděla. Věděla také, že nemůže zabít svou pravnučku, protože by to znamenalo konec pokrevní linie a její síly. Než se zmohla na odpověď, dítě odešlo v doprovodu svých dam.

Tou dobou už si královna Lítice uzurpovala trůn po více než století. Příliš dlouho si nikdo nebyl schopen představit svět od ní osvobozený, ale toho dne se znovu zrodila naděje. Od toho dne služebnictvo nazývalo lady Sabran — vždy jen šeptem — Malou královnou.

Tyranka zemřela ve věku jednoho sta a šesti let ve vlastní posteli z nejjemnějšího ersyrského hedvábí, na každém prstu lasijské zlato. Jako další měla na mramorový trůn usednout Jillian Třetí, ale jen málo lidí skutečně jásalo. Věděli, že Jillian si vezme všechno, co jí matka upírala.

Ani ne rok po korunovaci vklouzl do sálu, kde královna Jillian večeřela, muž. Zesnulá královna Lítice kdysi přikázala, aby ho mučili tak dlouho, až ztratí rozum. Bodl její dceru do srdce, protože si myslel, že to ona je jeho mučitelkou. Jillian byla uložena vedle tyranky do Svatyně královen.

Marian Třetí nosila korunu, jako by to byl jedovatý had. Odmítala přijímat prosebníky, kteří hledali u své vládkyně pomoc. Děsila se dokonce i svých rádců. Sabran na svou matku tlačila, aby prokázala víc síly, ale Marian se Inysu příliš bála na to, aby ho řídila. Ne poprvé se začaly ozývat hlasy — nebyla to jen nespokojenost, ale skutečné povstání.

Krveprolití pak předešla jiná krev, protože v Hróthu vypukla válka.

Zasněžený Sever byl pro Inysany vždycky záhadou. Někdy s nimi Hróth chtěl navazovat obchodní styky, jindy se z něj v hrozivých lodích valili nájezdníci toužící plenit a vypalovat inyská města.

Teď se klany žijící na ledových pláních a v hlubokých lesích vyzbrojily a vyrazily vstříc masakru.

Začalo to Verthingem Krvočepelí, který zatoužil po Askrdalu, největší z dvanácti oblastí. Když její náčelnice odmítla navázat spojenectví, zabil ji a její území si zabral pro svůj vlastní klan. Ti, kteří Skiri Dlouhokrokou milovali, se chtěli pomstít a brzy svár prostoupil celým Hróthem.

Uprostřed zimy toho samého roku krev stále barvila sníh narudo a násilí znovu vzplálo, tentokrát na jihu v mírumilovném kraji Mentendonu. Jeho pobřeží zasáhla zničující povodeň, zaplavila celé osady a Heryon Vattenvarg, Mořský král, nejzatvrzelejší z hróthských nájezdníků, zaútočil hned nato. Protože byl celý Hróth pořád ve válce, vydal se hledat zelenější pastviny a našel jednu zmítající se v potížích. Tentokrát neměl v plánu rabovat, ale usadit se.

Sabran Berethnetská na Inysu naslouchala, jak se Rada ctností pře ohledně toho, co si počít. V čele stolu se pod tíhou koruny hrbila její matka, tichá a vyzáblá.

„Souhlasím, že bychom neměli zasahovat do války Severu," řekla jí v soukromí Sabran, „ale pojďme Mentům pomoct s vyhnáním Vattenvarga výměnou za to, že konvertují. Yscalin by jim mohl půjčit zbraně. Představ si, jak moc by se Svatý usmíval — třetí říše, která by mu přísahala věrnost."

„Ne. Nesmíme Mořského krále provokovat," namítla Marian. „Jeho solní válečníci zabíjejí bez smilování, dokonce i když se Mentové teprve vzpamatovávají z té děsivé povodně. Nikdy jsem neslyšela o tak bezbřehé krutosti."

„Pokud jim nepomůžeme hned, Vattenvarg je rozdrtí. Tohle není jen tak obyčejný nájezdník, matko," ztrácela Sabran trpělivost. „Vattenvarg si chce podrobit královnu Mentendonu. Pokud ho vítězství ještě posílí, přijde si pak pro Inys. Copak to nevidíš?"

„Dost, Sabran." Marian si přitiskla prsty na spánky. „Prosím, odejdi, dítě. Nemohu přemýšlet."

Sabran poslechla, ale v jejím nitru to vřelo. Bylo jí šestnáct a pořád neměla žádnou moc.

V létě už Heryon Vattenvarg získal většinu Mentendonu a vládl z nového hlavního města Brygstadu. Zabral si to území pro klan Vattenů. Mentové, oslabení záplavami, hladem a zimou, složili zbraně a poklekli před ním. Poprvé v dějinách se nájezdník zmocnil celé říše.

Dva roky po dobytí Mentendonu skončila válka v Hróthu. Náčelníci odpřisáhli věrnost mladému válečníkovi z Bringardu, který si je získal svou bystrou myslí a neuvěřitelnou silou. To on zavraždil Verthinga Krvočepel a pomstil Skiri Dlouhokrokou, sjednotil klany tak jako nikdo před ním. Inys se brzy dozvěděl, že Bardholt Hraustr — nevlastní syn kosťaře — bude prvním králem Hróthu.

A také se chystal vyplout do Inysu a setkat se s jeho královnou.

„To je ale vynikající situace," pronesla Sabran stroze, když si dopis přečetla. „Teď vládnou hned dvěma blízkým zemím pohanští řezníci. Kdybychom Mentům pomohli, byla by to jen jedna."

„U Svatého, jsme ztraceni," lomila rukama Marian. „Co od nás chce?"

Sabran si klidně troufla hádat. Tak jako vlci dovedou vystopovat svou kořist v hlubokém lese, Hróthští zase vycítí zranění. A Inys stále krvácel.

„Král Bardholt za svou korunu dlouho bojoval. Jsem si jistá, že netouží po dalších bitvách," řekla, jen aby matku uklidnila. „Pokud by na to však došlo, Yscalin bude stát při nás." Vstala. „Mám víru ve Svatého. Ať si ten parchant připluje."

Bardholt Bitvobijec — to bylo jen jedno z mnoha jeho hróthských jmen — dorazil na Inys na černé lodi jménem *Kormidlo rána*. Královna Marian mu vyslala vstříc svého chotě. Celý den přecházela po trůnním sále a copy se jí houpaly podél tváře. Na sobě měla temně zelenou róbu přehozenou přes slonovinovou spodničku a úplně se v ní topila. Sabran jí odpovídala naprostou nehybností.

Když se král Hróthu objevil v doprovodu svých sluhů, celý dvůr jako by náhle zmrzl.

Seveřané byli oděni v těžkých kožešinách a vysokých botách z kozí kůže. Jejich král byl oblečen stejně jako všichni ostatní. Sabran sice byla vysoká, ale i kdyby stála na špičkách, pochybovala, že by se hlavou vůbec dotkla jeho brady. Husté zlaté vlasy mu spadaly až k pasu. Na pažích se mu napínaly svaly a ramena měl široká a pevná jako truhla na věno. Myslela si, že je mu něco málo přes dvacet, ale mohl být klidně stejně starý jako ona, jen ošlehaný válečnými zkušenostmi.

Válka se vryla do jeho pěkné opálené tváře. Od levého spánku až ke koutku úst se mu táhla jizva, další se zakousla do pravé lícní kosti.

„Královno Marian," zvedl si k srdci obrovskou pěst, „jsem Bardholt Hraustr, král Hróthu."

Hlas měl hluboký a zněl jaksi zhruble. Sabran se tělem prohnalo zachvění, když ho zaslechla, stejně tak při pohledu na jeho korunu. I zdálky bylo jasné, že je zhotovena z úlomků kostí.

„Králi Bardholte," odpověděla Marian. „Vítáme tě na Inysu." Odkašlala si. „Blahopřejeme ti k tvému vítězství v Nurthernoldu. Velmi nás těší vědomí, že je válka u konce."

„Ne tolik jako mne."

Marian si zatočila prsteny na ruce. „Toto je má dcera. Lady Sabran."

Sabran se narovnala. Král Bardholt ji přeletěl letmým pohledem a pak na ni upřel oči znovu, tentokrát pořádně, přímo do její tváře.

„Lady."

Sabran se mu dívala do očí, udělala pukrle a světlé rukávy jejích šatů se otřely o podlahu. „Pane," pronesla, „toto království ti nabízí svou úctu. Oheň ve tvém krbu a radost v tvých síních."

Promluvila dokonalou hróthštinou. Zvedl obočí. „Znáš mou řeč."

„Trochu. A ty moji."

„Trochu. Má zesnulá babička pocházela z Inysu, z Cruckby. Naučil jsem se tolik, kolik mi přišlo užitečné."

Sabran naklonila hlavu. *Nebylo by to nijak užitečné, pokud by se tento král o Inys nezajímal.*

Král Bardholt se obrátil zpět k její matce, ale po celou dobu jejich vzájemné výměny zdvořilostí těkal očima k Sabran. Zápěstí a prsty skryté v rukávech měla celé horké.

„Nedělejte si starosti," řekl. „Teď když je Krvočepel mrtvý, nebude se už násilí z mé země dále rozlévat. Jsem pánem celého Hróthu — a také budu mít Mentendon, jakmile mi Heryon Vattenvarg odpřisáhne věrnost, což musí učinit, protože je z Hróthu." Usmál se a vycenil u toho zuby, měl všechny a moc pěkné. Sabran si pomyslela, že se to po válce jistě stává jen málokdy. „Jen si přeji, aby mi byl Inys přítelem."

„A my vaše přátelství přijímáme," řekla Marian s tak mocnou úlevou, že ji Sabran téměř cítila. „Nechť naše říše žijí v dokonalém míru, teď i navždy." Teď když to vypadalo, že nebezpečí pominulo, zdála se být jistější. „Náš kastelán připravil strážní dům pro váš doprovod. Jsem si jistá, že se do Hróthu musíte vrátit velmi brzy — ačkoli pokud tady budete chtít zůstat a oslavit s námi Slavnost pospolitosti, která proběhne za týden, bude nám zajisté ctí."

„Ctí bude hlavně mně, Vaše Milosti. Má sestra a náčelníci si v mé nepřítomnosti poradí."

Poklonil se a vypochodoval z trůnního sálu.

„U Svatého, to pozvání přece neměl přijmout." Marian vypadala, že je jí zle od žaludku. „Byla to jen zdvořilost."

„Takže tvé zdvořilosti jsou prázdné, matko?" pronesla Sabran chladně. „To by Svatý neschvaloval."

„Čím dříve odjede, tím lépe. Uvidí cennosti v našich svatyních a zatouží po nich." Když královna vstala, jedna z jejích dam ji chytila za paži. „Dávej na sebe dobrý pozor v následujících dnech, dcero. Nedokázala bych snést, kdyby si tě vzali jako rukojmí."

„Ráda bych viděla, jak by mě zadrželi," prohlásila Sabran a odešla.

Té noci, poté co jí komorné při dlouhé proceduře umyly vlasy, seděla Sabran u ohně a přemýšlela nad tím, co řekl král Hróthu. Jeho slova jí prozradila pravdu.

Prozatím bylo krveprolití dost.

„Florell, ty znáš všechna tajemství." Vzhlédla ke své nejbližší přítelkyni. „Je král Bardholt někomu zaslíben?"

„Pokud vím, tak ne." Florell jí česala vlasy. „Nepochybuji o tom, že má mnoho milenek, soudě dle toho, jak vypadá. Tam u nich neznají Rytíře pospolitosti."

„Ne," souhlasila Sabran, „to neznají." Jedno z polen v ohni se rozpadlo. „Je to muž víry?"

„Slyšela jsem, že Hróthští uctívají duchy ledu a bohy bez tváře, kteří dlí v lesích."

„Ale o jeho vlastní víře jsi neslyšela nic."

Florell zpomalila, jak se pustila do nepoddajného uzlu. „Ne," pronesla zamyšleně, „ani šepot."

Sabran se zadumala. V hlavě se jí rodil nápad. „Potřebuji si u něj sjednat soukromou audienci."

Liuma v rohu místnosti odložila šití. „Sabran, vždyť ukončil tolik životů," řekla yscalsky. „V Halgalantu pro něj není místo. Proč bys s ním chtěla mluvit?"

„Abych mu nabídla svou ruku."

Ticho teď narušovalo jen praskání dřeva v ohni. Když Liuma pochopila, ostře se nadechla.

„Proč?“ zeptala se Florell po dlouhé chvíli. „Proč jemu?“

„Pod svatý štít by se tak dostala další říše — dokonce dvě, pokud před ním Heryon Vattenvarg poklekne,“ řekla Sabran tiše. „Mořský král by musel ustoupit, když by Bardholt stál po našem boku.“

Florell se zabořila do křesla. „Pro Svatého, to by musel. Sabran, máš pravdu.“

„Tvoje matka by s tím nikdy nesouhlasila,“ zašeptala Liuma. „Budeš to plánovat za jejími zády?“

„Pro Inys. Matka se bojí i vlastního stínu,“ řekla Sabran temně. „Vždyť taky musíš vidět, co nás čeká. Buď Bardholt, nebo Heryon dobudou toto královenství, aby ukázali svou sílu.“

„Bardholt přece slíbil, že na nás nezaútočí,“ připomněla jí Florell. „A já jsem slyšela, že Hróthští berou své přísahy vážně.“

„Bardholt Hraustr není ze stejného ledu jako jeho předci. Ale já se můžu postarat o to, aby pro nás nepředstavoval hrozbu.“ Sabran se k nim otočila. „Už je to víc než sto let, co královna Lítice zasela do Inysu svou hnilobu. A tahle hniloba zapustila kořeny moc hluboko na to, abychom nyní dokázali pohany porazit. Stanu se nositelkou míru. Zachráním svůj rod a zajistím, aby povstal silnější než kdy dřív — v čele čtyř říší, které budou přísahat věrnost Svatému a Panně. Budeme vládnout Popelavému moři.“

Florell a Liuma se o něčem beze slov poradily. Nakonec Florell před Sabran poklekla a políbila jí ruku.

„Postaráme se o to,“ pronesla odhodlaně. „Má paní. Má královno.“

Těsně před úsvitem vyklouzla Sabran ze svých komnat v jezdeckém úboru a nechala na Florell a Liumě starost o to, že si její nepřítomnosti nikdo nevšimne. Kradla se po hradních pozemcích mezi lučními květinami i duby. Nikdy za celých svých osmnáct let se nevydala bez svých strážných tak daleko.

Mohla to být hloupost. Stejně tak i její nápad — její nebezpečný, divoký nápad, který se v ní svinul jako zmije připravená zabořit své zuby do krále. Pokud by ho dokázala přesvědčit, mohla by změnit celý svět.

Svatý, dej mi sílu. Otevři jeho mysl.

Než Sabran spatřila jezero, slunce už téměř vyšlo. Na mělčině se koupal pohanský král. Když ji uviděl, odhrnul si vlasy z očí a brodil se směrem k ní, do pasu nahý. Pod mnoha jizvami se vlnily svaly.

Když se přiblížil až ke břehu, téměř ji zradily nervy. Nechal mezi nimi jen tolik prostoru, aby nemusela zaklánět hlavu, když se mu chtěla podívat do očí.

„Lady Sabran," pronesl, „odpusť mou neustrojenost. Za úsvitu si vždy chodím zaplavat, abych si rozproudil krev."

„Jen pokud mi odpustíš, že jsem tě sem takhle pozvala bez veškerých ceremonií."

„Kuráž je pro válečníka obdivuhodnou vlastností."

„Nejsem válečník."

„Přesto vidím, žes přišla ozbrojená." Kývl k čepeli u jejího pasu. „Musíš se mě obávat."

„Slyšela jsem, že někteří ti říkají Medvědí pracka. Byla by hloupost čelit medvědovi beze zbraně."

Na jeden napjatý okamžik se na ni jen díval, nehybný jako šelma před útokem. Pak se hluboko v hrdle uchechtl. „Dobrá tedy," řekl a založil si obří paže na hrudi. „Pověz, co máš na srdci."

Na prsou se mu blyštily kapky vody. Jeho hlas dráždil její smysly. Cítila sladkou vůni svízele a trávy i to, jak se jí do horké kůže na zápěstí zarývá tepaný zlatý náramek.

„Mám návrh," začala. „Musím ho přednést důvěrně jen tobě." Udělala k němu krok. „Bylo mi řečeno, že sněhopravci ještě Hróthskému království nepřiřkli oficiální náboženství."

„Nepřiřkli."

„Ráda bych věděla proč."

Dál se na ni upřeně díval. Takhle zblízka byly jeho oči oříškové, víc zlaté než zelené.

„Můj bratr byl zavražděn během války."

Sabran svou babičku neoplakávala a pochybovala o tom, že by dlouho truchlila pro své rodiče. Přesto si dokázala představit, že ztráta někoho milovaného bolí jako hlavice šípu uvázlá hluboko v těle. Život kolem ní může dál růst a pokračovat, ale pořád tam bude, pořád to bude bolet.

„Když jsem ho našel, na jeho očích si pochutnávaly vrány," pokračoval král Bardholt. „Verthing Krvočepel mu podřízl hrdlo a odhodil ho jak starou kožku. Můj malý synovec unikl stejnému osudu jen díky tomu, že si

sám usekl ruku." Zatnul čelist. „Můj bratr byl dítě. Nevinné. Žádný bůh ani duch hodný mé úcty by jeho smrt nedovolil."

Jediným zvukem v okolí teď bylo šumění nedalekých stromů. Kdyby se Sabran narodila jako pohanka, snad by si pomyslela, že cosi v těch dubech slyšelo jeho zradu.

Musím udeřit vší silou teď, nebo nikdy.

„Na Inysu už takovým stvořením nijak neodpovídáme. Ctíme vzpomínku na muže — mého vlastního předka — a žijeme podle jeho Šesti ctností," pronesla. „Tak jako ty byl Svatý válečníkem v zemi malých, svárlivých království. A tak jako ty je všechna sjednotil pod jednou korunou."

„A jak to tenhle tvůj Svatý udělal?"

„Zabil zlého wyrma a tím si získal srdce princezny Cleolind z Lasie. A ona se zřekla svých starých bohů, aby mu mohla stát po boku." Vítr jí vyprostil několik dlouhých pramenů vlasů zpod královské čelenky. „Inys a Yscalin jsou teď spojeny svou úctou k němu. Připoj se k nám. Zasvěť Hróth víře v Šest rytířských ctností. Se dvěma prastarými monarchiemi po boku nezbude Mořskému králi jiná možnost než před tebou pokleknout."

„Heryon poklekne tak či tak," bylo všechno, co na to řekl.

„Získat si jeho věrnost silou znamená jen další válku. Zemřelo by mnoho lidí. I dětí."

„Snažíš se odvolat k mému srdci."

„Víc než by sis myslel." Sabran pozvedla obočí. „Pokud nekonvertuješ, nemůžeš mít mě."

To mu na tváři vykouzlilo úsměv. Byl zlověstný, ale přesto se v něm skrývala vřelost.

„A proč si myslíš, že bych tě chtěl mít, lady Sabran?" Její jméno v jeho hrdle zaznělo jako temné dunění. „Jak víš, že nemám ve svém království družku?"

„Protože jsem viděla, jak ses na mě podíval v trůnním sálu." (Neřekl ne.) „Několikrát."

Král Bardholt neodpověděl. Sabran před ním stála s rovnými zády, protože nebyla jako její matka.

„Myslím," pokračovala, „že jsi muž, který je uvyklý získat to, co chce. Tentokrát to však neuzmeš krví a silou. Nabízím ti to dobrovolně. Buď mým chotěm."

„Tvoje náboženství začalo milostným příběhem. Jsem v tomto příběhu pohanem, nebo velkým válečníkem?"

Sabran se mu jen dívala do očí. Představovala si samu sebe jako háček ve vodě, který láká kolem kroužící rybu.

„Slyšel jsem, že berethnetské královny rodí vždy jen jediné dítě. A že tomu tak je odjakživa, už od dob vzniku prvních písní," pronesl konečně. „Budu potřebovat dědice, který po mně získá Hróth, abych tam upevnil vládu rodu Hraustrů."

„Máš sestru. A ta má syna," řekla Sabran. „S Říší ctností po tvém boku bude tvůj rod nesesaditelný." Zvedla bradu. „Vím, že budeš potřebovat přesvědčit sněhopravce, aby Svatého přijali. Vím, že víra v Šest ctností je ti zatím cizí — ale tvá říše naříká, Bitvobijče. A moje také. Vezmi si mě a rány se zahojí."

Uběhl nějaký čas, než se pohnul a sáhl po jejím pasu. Srdce jí v hrudi těžce a horečně bušilo, když jí z pouzdra vytáhl drobnou čepel.

Mohl by ji probodnout přímo tam na místě, kde stála, a Inys by byl jeho.

„Promluvím si se sněhopravci," řekl. „Jestli se rozhodneme jít vaší cestou, odpřisáhnu ti to tvou čepelí a svou krví."

S jejím nožem se vydal zpět k hradu. A zatímco Sabran sledovala, jak mizí, věděla, že už vyhrála.

Prvního dne letního slunovratu se z jeskyně vynořila nejvyšší z hróthských sněhopravců, Issýn, aby se podělila o svou vizi. Zdálo se jí o kroužkové zbroji, která pokrývala celý svět, a meči z leštěného stříbra, který putoval od dávno mrtvého inyského rytíře k zbrusu novému hróthskému králi.

V novém hlavním městě Eldyngu král Bardholt vyhlásil, že Hróth, stejně jako Cleolind z Lasie, opouští prastará božstva a bude následovat nehasnoucí světlo Ascalunu, Pravého meče.

Sabran Berethentská na Inysu dostala dopis potřísněný krví krále s jediným slovem: *Ano.*

Několik týdnů po oznámení jejich zásnub vydal Heryon Vattenvarg vlastní prohlášení, ve kterém přísahal věrnost hróthskému králi, který ho jmenoval hofmistrem Mentendonu. Heryon konvertoval a stejně tak jeho poddaní. Během jednoho roku si hróthský král vzal inyskou princeznu za ženu a napříč všemi říšemi, které přísahaly věrnost Svatému, se slavilo a zpívalo.

Inys, Hróth, Yscalin a Mentendon — nezlomná Kroužková zbroj Říše ctností.

Královna Marian se nedlouho poté zřekla trůnu. Už si dvora užila až dost a uchýlila se spolu se svým chotěm do sídla u moře. V den, kdy byla Sabran Šestá korunována před svými poddanými, stál její severský král po jejím boku a usmíval se tak široce, jako by mu tvář měla puknout.

Dědička se neobjevila na světě hned. Bardholt většinou trávil na Inysu letní období, aby utekl před půlnočním sluncem, zatímco Sabran se na jaře plavila přes moře za ním, ale vždycky se mezi ně vkradly povinnosti. Jejich země byly pořád moc křehké na to, aby je v temnějších a těžších měsících opouštěli.

Sabran na svém ostrově vládla sama. Na dědičku byl ještě čas a ona teď chtěla tolik prostoru, kolik jen bude možné získat, aby mohla na svém dvoře pobývat o samotě. A také se svým manželem, jehož vášeň pro ni stále sílila.

Jednoho roku, jen pár měsíců poté, co Bardholt opustil Inys, zjistila Liuma afa Dáura, že už svou královnu nedokáže zašněrovat do její róby.

Příštího roku, když vykvetl svízel, Sabran porodila dceru, která křičela tak hlasitě, že by dokázala zbořit i Velký stůl. Služebné poprvé za celý měsíc otevřely okenice. Zatímco Florell královně otírala pot z čela a Liuma dítě krmila, Sabran měla pocit, že se poprvé ve svém životě nadechla s lehkostí. Dokázala to, konečně to dokázala.

Obrodila svět.

Když se král Bardholt doslechl radostnou novinu, odjel z Eldyngu a nastoupil na loď spolu s několika sluhy, přestrojený za obyčejného mořeplavce. O pět dní později už byl v ascalunském paláci a strach ho svíral pevněji než kdykoli během války. Zmizel však ve chvíli, kdy zjistil, že Sabran na něj čeká živá a zdravá. Sevřel ji v náruči a děkoval Svatému.

„Kdepak je?“ zeptal se ochraptěle.

Sabran se usmívala jeho nadšení a políbila ho na tvář. Liuma přinesla dítě.

„Glorian,“ řekla mu královna. „Jmenuje se Glorian.“

Zatímco se Sabran nechala oblékat, Bardholt s úžasem hleděl na jejich dítě. Když se objevila na balkonu ascalunského paláce se svým chotěm po boku a černovlasou dcerkou v náruči, stovka tisíc lidí zakřičela na uvítanou.

Glorian.

Esbar

Princezna narozená na Západě. Jedna ztracená na Východě. Na Jihu se mezi zbylými dvěma narodila třetí dívka.

Té nebylo souzeno nosit korunu. Její narození nezahojilo rány království a neposkytlo jí právo na žádný trůn. Její zrození se odehrálo na místě kdesi hluboko v Lasijské kotlině, daleko od zvědavých pohledů světa — protože tato dívka byla stejně jako místo jejího narození tajemstvím.

Její početné sestry čekaly, až sestoupí porodními cestami, některé ji povzbuzovaly v místnosti osvětlené jen jejich plameny. A mezi nimi Esbar du Apaya uq-Nāra sténala v poslední fázi porodu.

Den předtím, když se koupala v řece, pocítila první bodnutí bolesti. Bylo to o dva týdny dříve, než čekala. Teď už se slunce téměř vyhouplo nad obzor a ona se hrbila na porodních cihlách a přála si, aby Imsurin zemřel pomalou smrtí za to, že jí tohle způsobil, i když to byla ona, kdo toho muže pozval na své lože.

„Už to skoro je, Esbar," pověděla jí Denag skrčená na podlaze. „No tak, sestro, ještě jednou."

Esbar se natáhla po dvou ženách, které ji obklopovaly. Na pravé straně se hlasitě modlila její rodná matka, jako vždy něžná a uklidňující. Na druhé straně ji kolem ramen svírala Tunuva Melim.

„Odvahu, má lásko," zašeptala Tunuva. „Jsme s tebou."

Esbar ji roztřeseně políbila na spánek. Ta samá slova říkala před více než rokem ona, když rodila právě Tunuva.

Jejich oči se setkaly a Tunuva se usmála, i když se jí třásly rty. Esbar se pokusila odpovědět — ale slova jí od úst odtrhla další vystřelující bolest kontrakce. *Ať už to přijde*, pomyslela si oparem bolesti. *Ať už to skončí.*

Sebrala vše, co zbývalo z její odvahy, upřela pohled na sochu Gedali a donutila se být stejně silná jako její božstvo.

Celou svou vahou se zapřela o cihly, jako by snad chtěla nohama obemknout svět. Hrdlo jí sežehl křik. Její nitro se rozbouřilo. V jednom kluzkém návalu z ní dítě vyklouzlo přímo do čekající náruče Denag a Esbar se zhroutila, jako by snad s dítětem ze sebe vytlačila i všechny kosti.

Denag miminko obrátila a vyčistila mu drobný nosík. Nastalo ticho — hluboký sdílený nádech, nevyslovená modlitba —, než komnatu prostoupilo tenké zakvílení.

„Matka je s námi," pronesla Převorka uprostřed jásotu. „Esbar jí dala novou válečnici!"

Apaya vydechla, jako by snad v sobě zadržovala kyslík celé hodiny. „Výborně, Esbar."

Esbar se dokázala jen smát úlevou. Tunuva ji držela, bránila jí svézt se z cihel dolů. „Dokázalas to," opakovala a smála se spolu s ní. „Ez, tys to dokázala. Díky Matce."

Celá roztřesená přitiskla Esbar svoje čelo na její. Po obou tvářích se valil pot.

Místnost zaplnil jemný hovor. Esbar si lehla na lůžko a Denag jí na hruď položila novorozeně — celé upatlané od mázku, křehké jako okvětní plátek. Holčička se zavrtěla a otevřela zalepené oči.

„Ahoj, silačko," pohladila ji Esbar po čele. „Spěchala jsi na svět, že?"

Brzy začnou poporodní bolesti. Ale teď byl čas na modlitby, úsměvy a přání všeho dobrého a taky na větší množství lásky, než se mohlo vejít do jednoho srdce. Esbar si přitiskla dítě k prsu. Chtěla jen v klidu ležet a vychutnávat si ten pocit, že uvnitř ní je už zase jen jeden jediný život.

Apaya přinesla lavor plný horké vody a chladný obklad. „Dávej pozor na Tunuvu," řekla jí Esbar tiše, zatímco se ostatní sestry proplétaly kolem. „Slib mi, že to uděláš, Apayo."

„Tak dlouho, jak bude třeba." Apaya vytáhla nůž z pouzdra. „Teď odpočívej, Esbar. Musíš znovu nabrat sílu."

S radostí ji poslechla. Její rodná matka přesekla pupeční šňůru, a dítě tak konečně vykročilo z dělohy do světa.

Když nastaly poporodní bolesti, Apaya ji vzala do Slunečného pokoje, pořád s dítětem přitisklým k srdci. A zůstaly tak, dokud nepřišel Imsurin.

„Říkala jsem ti, že bude naše spojení úspěšné," připomněla mu Esbar. „Jsi připraven nějakou dobu nespat?"

„Víc než to." Naklonil se, aby ji cudně políbil na čelo. „Uctila jsi Matku za nás oba, Esbar. Nikdy ti nemohu splatit tento dar, který jsi jí dala."

„Jistě něco vymyslím. Zatím ji ochraňuj a starej se o ni, než se prospím."

A pak spala. Jakmile si Imsurin převzal jejich rodnou dceru do náruče, Esbar se propadla do blažené dřímoty a Apaya o ni pečovala.

Bylo skoro poledne, když přišla Převorka v doprovodu Tunuvy a Denag. Vstoupily a Esbar procitla v kaluži slunečního světla. Apaya jí pomohla se posadit a dala jí dítě.

„Milovaná dcero," řekla Převorka a dotkla se Esbařina temene, „v dnešní den jsi složila Matce oběť. Dalas jí válečnici, která ji bude bránit před Bezejmenným. Protože jsi potomkyní Siyāti du Verda uq-Nāra, můžeš jí požehnat dvěma jmény tak, jak to dělají lidé ze severu Ersyru — jedno pro ni samotnou a jedno, které ji povede."

Dítě se vrhlo na její prs, znovu pátralo po mléce. Esbar holčičku políbila na hlavičku.

„Převorko," řekla, „pojmenovávám toto dítě Siyu du Tunuva uq-Nāra a svěřuji je, nyní a navždy, Matce."

Tunuva ztuhla. Převorka vážně přikývla.

„Siyu du Tunuva uq-Nāra," pronesla potom a pomazala dítěti hlavičku mízou stromu. „Převorství tě vítá, malá sestřičko."

I

Rok soumraku

509 b. l.

Tento svět existuje
jako odlesk rosy na květině.

— IZUMI ŠIKIBU

1

Východ

Za prvé, probuzení v temnotě. Trvalo jí celé roky stát se svým vlastním kohoutem, ale teď byla nástrojem bohů. Víc než změna světla ji budila právě jejich vůle.

Za druhé, ponor do ledového jezírka. Posílená se vrátila do svého pokoje a oblékla se do šesti vrstev šatů vyrobených tak, aby jí pomohly překonat chlad. Svázala si vlasy a prameny uhladila voskem, aby ji ve větru neoslepovaly. To by mohlo být tady na hoře smrtící.

Poprvé se po koupeli nachladila — celé hodiny se třásla ve svém pokoji, z nosu jí teklo a tváře jí zrudly. Tehdy byla ještě dítě, příliš křehká pro zkoušky víry.

Teď už to Dumai zvládla vydržet, stejně jako uměla překonat nadmořskou výšku, v níž stál chrám. Horská nemoc se jí nikdy nedotkla, protože se v těchto vzdušných síních narodila, výš než hnízdila většina ptáků. Kanifa kdysi vtipkoval, že pokud by někdy vyrazila dolů do města, padla by k zemi, bez dechu by omdlela, stejně jako se to stávalo lezcům, kteří se vydali až sem nahoru.

Zemská nemoc, souhlasila její matka. *Nejlepší bude, když zůstaneš tady nahoře, můj luňáčku, kam patříš.*

Za třetí, sepsat si sny, které si pamatovala. Za čtvrté, jídlo, které jí dodá sílu. Za páté, pod stříškou u dveří se obout a pak na dvůr, stále zahalený nocí, kde čekala její matka, aby kráčela v čele procesí.

Pak zapálení dřevopadu, sladké kůry z polen, která ležela na mořském dně. Při hoření z ní stoupal kouř, čistý jako mlha, a vůně, jakou má svět po bouři.

V příšeří, již plně bdělá, kráčet po mostě, který se táhl přes propast mezi prostředním a třetím vrcholem. Pak dlouhé šplhání po svazích, zaklínání v prastarém jazyce.

Dál nahoru ke svatyni, která stála na vrcholku, a potom při prvním ranním paprsku samotný rituál. Zvonění na zvonkohru před Kwirikim, tanec kolem jeho železné sochy — volání po návratu bohů, jako to kdysi dělala Sněžná panna. Sůl a píseň a velebení. Společně stoupající hlasy, uvítací píseň zlátnoucí v jejich hrdlech a na jazycích.

Tak začal její den.

Pod jasnou oblohou oslnivě planul sníh. Dumai Ipyedská proti tomu lesku přimhouřila oči, zatímco se ubírala dolů k horkému prameni, a dlouze se napila z čutory. Ostatní bohopěvci byli daleko za ní.

Nejprve se opláchla a pak vklouzla do horkého jezírka. Oči měla zavřené a ponořila se do vody až po krk, vychutnávala si teplo a ticho.

I pro ni bylo šplhání náročné. Většina návštěvníků se na vrchol hory Ipyeda vůbec nedostala a zaplatili jen za to, že se o to mohli pokusit. Někdy se jim začala točit hlava, přestali vidět a museli přiznat porážku, jindy to vzdalo jejich srdce. Jen několik málo dokázalo dlouho vdechovat místní řídký vzduch.

Dumai to dokázala. Od narození nic jiného než tento vzduch nedýchala.

„Mai."

Ohlédla se přes rameno. Objevil se tu její nejlepší přítel a nesl její oblečení z přístřešku. „Kane," oslovila ho. Dnes nebyl den, kdy se obvykle vydával na vrchol. „Připojíš se ke mně?"

„Ne. Z vesnice přišla zpráva," oznámil Kanifa. „Ve večerních hodinách dorazí hosté."

To byly skutečně podivné novinky. Začátek podzimu představoval pro ty, kteří se sem chtěli vyšplhat, příležitost, ale takhle pozdě, kdy nižší průsmyk zasypal sníh a vítr vanul dost silně na to, aby člověka zahubil, se do Nejvyššího Kwirikiho chrámu hosté nevydávali. „Kolik?"

„Jedna lezkyně a čtyři další jako doprovod." Kanifa položil její oblečení vedle jezírka. „Je z klanu Kuposa."

To bylo jméno, které z ní vyhnalo veškeré známky únavy — jméno nejvlivnějšího klanu na celém Seiiki. Dumai vylezla z vody.

„Pamatuj, žádné zvláštní zacházení," nabádala ho, zatímco se osušovala dlouhým pruhem plátna. „Na hoře je i klan Kuposa roven všem ostatním."

„Hezká myšlenka," poznamenal mírně, „ale patří do jiného světa. Mají moc chrámy zavřít."

„A proč by ji měli použít?"

„No, pojďme jim k tomu nezavdat důvod."

„Začínáš být ze dvora stejně nervózní jako moje matka." Dumai na sebe začala navlékat první vrstvu. „Dobrá, pojďme se připravit."

Kanifa čekal, až se ustrojí. Přes rukávy i nohavice si uvázala kožešinové zateplováky, natáhla si těžký černý kabátec, zavázala si kapuci pod bradou, pečlivě zabalila chodidla a schovala je do vysokých bot z jelenice, na podrážky připevnila ledové bodce. Nakonec si nasadila rukavice šité na míru. Na pravé ruce měla jen ukazováček a palec netknuté a celé, zbylé prsty zkrátila rozžhavená ocel. Přehodila si přes ramena zvířecí kožku a vyrazila za Kanifou.

Kráčeli dolů na nebeskou plošinu, Kanifa s vráskou na čele. Ve svých třiceti letech byl jen o tři roky starší než Dumai, ale hluboké rýhy kolem očí ho dělaly starším.

Plošina pod jejich nohama skřípala. Před nimi ležela Antuma, hlavní město Seiiki, postavené mezi dvěma stékajícími se rameny řeky Tikary. Nebylo to první hlavní město a nejspíš ani poslední. Slunce malovalo světlé skvrny po střechách a lesklo se na omrzlých stromech, které rostly mezi městem a horou.

Nozikenská dynastie kdysi vládla přístavnímu městu Ginura. Až když se bohové odebrali k dlouhému spánku — před dvěma sty šedesáti lety —, přestěhoval se dvůr do vnitrozemí na Rayontskou pánev. Teď sídlil v Antumském paláci, působivém komplexu na východním konci ulice Úsvitu. Pokud by byla Antuma vějířem, tato ulice by byla jeho středovým žebrem, přímou linií od paláce až k hlavní městské bráně.

Dumai na město často shlížela a přemýšlela, jak asi Antuma vypadala, když byli draci ještě vzhůru. Přála si, aby v té době žila, aby viděla, jak střeží Seiiki.

„Už přicházejí." Kanifa upíral oči na svah. „Ještě nezmrzli."

Dumai sklopila pohled. Daleko pod nimi spatřila řadu drobných postav jako zrnka popela na oslepující běli. „Připravím Vnitřní sál," řekla. „Postaráš se o refektář?"

„Ano."

„A pověz to mé matce, víš, že nesnáší překvapení."

„Ano, Duchovní panno," pronesl vážně. Dumai se zakřenila a postrčila ho směrem k chrámu.

Věděl, že má jen dva sny. Za prvé, spatřit draka na vlastní oči. Za druhé, jednoho dne se stát Duchovní pannou po své matce.

Uvnitř se s Kanifou rozdělili. Vyrazil do refektáře a ona do Vnitřního sálu, kde postavila pět krytých míst na spaní pro lezkyni a její služebnictvo, každé s vlastními kamny a postelí. Když skončila, hlad už jí svíral žaludek.

Přinesla si jídlo z refektáře: napařené žloutky ušlehané do hladké žluté pěny a pokapané tmavým slaným olejem. Zatímco usazená na jedné ze střech jedla, pozorovala žalostníčky, kteří hnízdili na skaliskách nad chrámem. Brzy se vylíhnou mladí a prosytí večerní vzduch písní.

Když byla její miska prázdná, připojila se k ostatním při polední modlitbě. Potom nasekala dřevo na oheň, zatímco Kanifa odstranil z okapů led a nabral sníh, který nechal odtát, aby bylo co pít.

Než se skupina objevila, nastal večer. Přežili zrádné schody vedoucí z prvního vrcholu na druhý. Nejprve dorazili ozbrojení strážní najatí k tomu, aby odháněli medvědy a lapky, kteří slídili v zalesněném podhůří. Následoval je průvodce z bezejmenné vesnice na nižších svazích, poslední zastávky pod chrámem.

Pak se objevila lezkyně zabalená v tolika vrstvách oblečení, až se zdálo, že je její hlava oproti tělu příliš malá. Služebnictvo se shluklo kolem ní se skloněnými hlavami proti vyjícímu větru.

Dumai si na venkovní plošině vyměnila pohled s Kanifou, který se po ní ohlédl přes rameno. Návštěvníky měla přijmout Duchovní panna, ale Unora nebyla nikde v dohledu.

„Já je uvítám," řekla nakonec Dumai.

Sníh padal hustě a tak rychle, že skrze vločky na řasách skoro nic neviděla. Kapuce jí držela většinu vlasů na místě, ale volné prameny jí bičovaly tvář a zachytávaly se na rtech.

Sotva došla ke schodům, když ucítila, jak jí čísi ruka sevřela zápěstí. Obrátila se, očekávala Kanifu — ale vedle ní stála její matka, na hlavě čelenku ze stříbrných motýlů.

„Už jsem tady, Dumai," pronesla. „Je všechno připraveno?"

„Ano, matko."

„Věděla jsem, že se na tebe mohu spolehnout." Unora se dotkla jejího ramene. „Odpočiň si. Dnes jsi tvrdě pracovala."

Ustoupila, věděla, že by neměla zůstávat. Její matka se chovala jinak, když je navštívil někdo od dvora, zvlášť z klanu Kuposa — byla napjatá a nebývale vzdálená.

Dumai to nikdy zcela nepochopila. Ačkoli měl klan Kuposa u dvora obrovský vliv, vždycky Nejvyšší Kwirikiho chrám jen a pouze podporovali. Financovali zásadní renovace, posílali nádherné dary, dokonce platili slavným umělcům, aby vyzdobili Vnitřní sál. Přesto mohlo být moudré kolem rodiny s takovou mocí našlapovat po špičkách.

Cestou do postele pootevřela jedny z mnoha dveří. V jedné z nejvyšších komnat chrámu se Osipa Antumská dívala skrze vodní kámen na svitek a nahřívala si přitom chodidla o horkou cihlu.

„Osipo," oslovila ji Dumai, „mohu ti něco donést?"

Osipa na ni zamžourala. „Dumai." Hlas měla zastřený. „Je od tebe vskutku ohleduplné, že se ptáš, ale ne." Zvedla svá šedá obočí, stále upravená ve starém dvorském stylu. „Viděla jsem, že máš ruce opět celé rozpraskané od práce. Zkoušelas ten balzám, který jsem ti darovala ke Svátku konce léta?"

„Potřebuji, aby byly dost hrubé na lezení," připomněla Dumai. Osipa zavrtěla hlavou a pak zakašlala do rukávu. „Není ti dobře?"

„To ten chlad." Osipa si osušila nos. „Závidím ti, dítě. Zimu zvládáš stejně dobře jako hora samotná."

„Přinesu ti trochu zázvoru, to pomůže."

„Už dobře vím, že nepomůže nic." Znovu se shrbila nad svitkem. „Kéž máš jasné sny, Dumai."

„I ty."

Temné měsíce Osipa vždycky nenáviděla. Věrná služebná Velké císařovny jako jediná následovala svou paní na horu Ipyeda. O desítky let později se tu pořád ještě necítila jako doma.

Noc uvrhla chrám do temnoty. Dumai došla do svého pokoje a našla tam tác s jídlem, okenice byly zamčené, aby dovnitř nevpustily vítr. Jakmile si opískovala své mozoly, svlékla se a strčila nohy pod stolek přikrytý dekou, kde doutnala truhlice plná uhlíků.

Vítr venku sténal a ona se hezky v teple jako čerstvě vylíhnuté ptáče najedla. Až když byla nádoba úplně prázdná, otevřela svou modlitební krabičku, vyňala z ní pruh papíru, kartáč a sklenku sépiového inkoustu. Napsala své přání — pokaždé stejné — a vhodila papír do své snové misky. Vznášel se na hladině, čím dál tenčí, jak voda pohlcovala její slova, vpíjela se do nich a posílala je do říše bohů.

Dumai obestřela únava jako moře, které nikdy neviděla. Prohrábla uhlíky poblíž lůžka, sfoukla lampy a položila si hlavu na polštář. V jediném úderu srdce usnula.

Za prvé, probuzení v temnotě. Vyprahlá ústa, neohrabané prsty. Vyklouzly z jejího lůžka na příliš měkkou, příliš chladnou podlahu.

Dumai vyplavala z moře snů. Třásla se, nos měla jako led a pokusila se přijít na to, proč je její tvář mokrá, proč má pod prsty sníh. Někde poblíž se ozývaly zvuky, které toužily být vyslyšeny i přes skučení větru. Zakvílení, zarachocení — pak děsivé prásknutí, po kterém se bleskově vyšvihla do sedu.

Jedna z okenic se uvolnila. Pokud bude dál takhle rachotit, probudí celou svatyni.

Nohy se jí rozpohybovaly jen pomalu. Doploužila se k oknu a natáhla se ven, konečky prstů zahákla za okenici.

Něco ji přimělo se zarazit. Podívala se přímo před sebe do černého řevu noci směrem k lucerně na vršku schodiště, chráněné před větrem. V jejím světle rozeznala stín. Kanifa vždycky říkal, že má oči bystřejší než dravci.

Bandita. Nebo bdící duch. Něco, co sem nepatřilo. Vzpomněla si na příběhy o zubech jako hlavice šípu, na maso hnijící na kostech… a najednou se znovu stala bázlivým dítětem.

Byla však také bohopěvkyní, vysvěcenou před velkým Kwirikim. Odhodlání jí zpevnilo páteř.

Podlaha vrzala, když vykročila z pokoje s lampou v ruce, sešla po schodech kolem jemně osvícených dveří do Vnitřního sálu. Naučila se v těchto chodbách chodit, znala je stejně dobře v temnotě jako ve dne. Venku na podestě si obula první boty, které našla.

Postava byla pořád vedle lucerny, tolik se hrbila před větrem, že se zdálo, jako by neměla hlavu. Dumai vyrazila směrem k ní, v ruce svírala jeden z cepínů na led. Nikdy ho nepoužila jako zbraň, ale pokud by to bylo nutné, pokusila by se o to. Když se postava otočila, Dumai s úlevou zjistila, že má tvář.

Žádný bandita. Ten muž měl na sobě potrhaný šat solného chodce. Díval se na Dumai slzícíma očima, pak vykašlal jemnou spršku krve a beze slova se zhroutil do sněhu.

2

Západ

Když Glorian poprvé spatřila svou vlastní krev, bylo jí dvanáct let. To Julain si všimla ostře vystupující šmouhy na její slonovinové košilce. Příběhy o berethnetské krvi byly tak působivé, že Glorian téměř čekala, že půjde o tekuté zlato, vždyť její krev držela velkého wyrma spoutaného v temnotě. Místo toho ale byla nudná, rezavě hnědá.

Čekala jsem víc, poznamenala, a ta věta v sobě nesla hned několik významů. Julain odešla pro plátno a také to povědět královně.

Podruhé Glorian spatřila svou vlastní krev, když jí bylo patnáct a půl a konec zlomené kosti se jí prodral kůží mezi ramenem a loktem.

Tentokrát byla Julain Crestová daleko méně klidná.

„Přiveďte královskou chiruržku," křičela na strážné. Dva odběhli. „Rychle, rychle!"

Glorian zírala na svou kost. Ven vykoukl jen drobný kousek, ne o moc delší než zub, a přesto to bylo jaksi obscénní — obnažená část jí samé, která měla být skryta.

Večer předtím, když ohně jen tak tak hořely, Helisent vyprávěla příběh ze Severu. Lidé tam věřili, že duběnky — výrůstky podobné jablkům na dubech, které se používaly k výrobě inkoustu — mohly nést znaky věcí budoucích. Pokud byl uvnitř nich chycen čmelák, příští rok bude plný radosti. Pokud tam zůstaly vězet žlabatky, polapené vlastním výtvorem, bude rok ustrnulý nebo plný potíží. Ať bylo uvnitř cokoli, předpovídalo to nějaký osud.

Pohanské řeči, mumlala Adela. Takové příběhy měly kořeny v dobách před Svatým, ale Glorian připadaly okouzlující a neškodné. Za úsvitu spolu se svými dámami vyrazila hledat popadané duběnky, jenže její kůň se čehosi polekal a shodil ji.

Přílivová vlna bolesti ji vrátila zpět do přítomného okamžiku. Musela omdlít, protože ji najednou obklopoval chumel lidí, královská chiruržka prohlížela ten kousek čnící kosti a klisna Óvarr poděšeně řehtala. Podkoní se ji marně pokoušel uklidnit.

„Slyšíte mě, lady Glorian?" ptala se jí chiruržka. Omámeně kývla. „Řekněte mi, cítíte své nohy?"

„Ano, doktorko Forthardová," vydechla zprudka. „Ačkoli… myslím, že jednu z paží cítím o něco víc."

Obklopovaly ji vážné tváře. Připoutali ji na dlouhé prkno, které pak zvedla čtveřice strážných.

Silné ruce jí držely hlavu v jedné linii s páteří, zatímco s ní pochodovali královským lesem, kolem jezera směrem k hradu Drouthwick. Berethnetská standarta nad jižní branou hlásala do světa, že královna Sabran je u dvora. Bolest na Glorian dopadla jako sekera na štít. Pokusila se na ránu podívat, ale zjistila, že má hlavu pořád připoutanou.

Jakmile vstoupili do příšeří pevnosti, známý hlas zavolal její jméno a pak už byla lady Florell Gladeová po jejím boku, slámové kudrliny se jí draly zpod síťky.

„Glorian," šeptla zděšeně. „Při Svatém, doktorko Forthardová, co se jí stalo?"

„Její Výsost spadla z koně, má paní," vysvětlil sir Bramel Stathworth.

„Dědička Inysu," vyštěkla Florell rozzuřeně, zatímco kráčela vedle prkna. „Povinnost vám káže ji ochraňovat, sire Bramele."

„Ta kobyla byla celé ráno klidná. Odpusťte mi, ale nikdy bychom tomu nedokázali zabránit."

„Prosím," žádala doktorka Forthardová, „nedotýkejte se princezny, lady Florell. Mohla byste ránu infikovat."

Florell už ji spatřila. Zírala na místo, kde trčela z těla kost, ve tváři byla celá popelavá. „Holčičko naše," řekla ochraptěle, „neměj strach. Svatý stojí při tobě."

Dlažební kameny spolkly zvuk jejího odchodu. Glorian zase zavřela oči a všechno se na nějakou dobu proměnilo ve stíny, prkno se s ní naklánělo a houpalo jako kolébka.

Když se probudila příště, ležela ve vlastní posteli a kdosi jí odřízl levý rukáv, aby odhalil tu hrůzu, ve kterou se proměnila její paže — bílá kůže, rudá krev, kostěný tesák. Doktorka Forthardová si myla ruce mýdlem v umyvadélku plném horké vody a doprovázely ji dvě neznámé postavy: jedna

v hnědém herigautu učně na služebníka svatyně, druhá v rudém kabátci s bílou tunikou pod ním.

Kdosi od felčarů, kostivratů. Její otec si jich platil obrovské množství, rovnali mu krk a záda. Postava stála s rukama zastrčenýma v rukávech, jako by se snažila odvést představivost všech od agonie, kterou ty ruce způsobí.

„Lady Glorian." Přistoupil k ní učeň. „Vypijte tohle, otupí to bolest."

Přitiskl jí ke rtům měch s vínem a Glorian vypila tolik, kolik dokázala. Víno jí na jazyku nechalo hutnou šalvějovou pachuť. „Doktorko Forthardová," zeptala se, „co bude třeba udělat?"

„Musíme ty dvě poloviny kosti přitáhnout k sobě, Výsosti," vysvětlila chiruržka, „aby mohly zase srůst. Tohle je magisterstvo Kell Bourn, patří do Kostní společnosti."

„Vaše Výsosti," řekl·a kostivrat·ka tiše a klidně, „prosím, snažte se zůstat v klidu a nehybná."

Sir Bramel se neslyšně modlil. Glorian se napjala, když se všichni přiblížili k její posteli. Učedník stál u nohou postele, Kell se zadíval·a na zlomenou paži. „Chci výtažek z rulíku," požádala Glorian. „Prosím, doktorko, chci spát."

„Ne," pronesla pevně rytířka Erda Lindleyová. „Žádné bylinky a lektvary, Forthardová. Královna Sabran to zakazuje."

Doktorka si strážné nevšímala. „I jediná lžička rulíku může zabít toho, kdo ji spolkne, Výsosti. Je to jemný jed," vysvětlovala, „ale pořád jed." Otočila se zpátky k posteli. „A vy jste velkým řetězem poutajícím Bezejmenného."

Glorian se necítila jako řetěz, velký ani malý. Cítila se jako dítě se zlomenou rukou.

„Prosím," vyrazila ze sebe, „buďte rychlí, pokud už nemůžete být laskaví."

Doktorka bez odpovědi chytila Glorian za ramena. Učeň jí přimáčkl kotníky k posteli. Kostivrat·ka vydechl·a jako lučištník, než sevřel·a její paži hnědýma rukama, velkýma a pevnýma jako třmeny. Poslední, co Glorian slyšela, byl její vlastní jekot.

Když se probudila, její tkáně hořely tak silně, až jí z toho zcela vyprahlo hrdlo. Nadloktí měla obalené sádrou a připevněné k boku koženým popruhem.

Glorian se nemusela moc často vypořádávat s bolestí. Před jehlou při šití ji chránily náprstky, při napínání luku měla chrániče. Bolest se omezovala na zřídkavé tepání v hlavě, zhmožděná kolena a měsíční krvácení. Teď mohla jen utéct do spánku.

„Glorian."

Otevřela oči. „Florell?"

Florell Gladeová sloužila královně Sabran už od jejich společného dětství a teď byla první dámou královských komnat, vysoká a krásná jako slunečnice. Uslyšet její hlas bylo tak uklidňující, že se Glorian téměř rozplakala.

„No tak, no tak, všechno je v pořádku." Florell ji políbila na čelo a usmála se na ni, ale pod modrýma očima jí seděly stíny. „Doktorka Forthardová ti ránu zašila. Svatý je laskavý."

Glorian si přála, aby byl dost laskavý na to, aby v první řadě zabránil její klisně shodit ji ze svého hřbetu. Ale věděla, že tím, že to řekne nahlas, si nijak nepomůže.

„Mohla bych se napít?" pronesla místo toho.

Florell jí podala pohár piva. „Bála jsem se, že budeš mít horečku," řekla. „Chvíli před tvým narozením si můj otec vyhodil koleno z kloubu. Poté co se ho snažili nasadit zpátky, už se nikdy neprobudil."

„To mě mrzí."

„Děkuji ti, zlatíčko. Královna Sabran byla tak velkorysá, že zaplatila jeho uložení do hrobky."

„Přišla se na mě podívat?"

„Její Milost mě požádala, abych tě hlídala místo ní. Zasedá v radě."

Ačkoli Glorian zaťala zuby a polkla, do očí se jí nahrnuly čerstvé slzy. Doufala, že se matka Radě ctností alespoň pro jednou vymluví.

„Ví, že ti nic nehrozí," pronesla Florell měkce, když viděla její tvář. „Je to naléhavé."

Glorian na to dokázala pouze přikývnout. Vždycky bylo něco naléhavějšího a důležitějšího než ona.

Florell jí upravila podhlavník a pohladila ji po vlhkých vlasech. Královna Sabran někdy dělávala totéž, když byla Glorian ještě tak malá, že jí vypadávaly mléčné zuby. Takové vzpomínky se jasně a vzdáleně blýskaly — jako mince vhozené do studny, ponořené moc hluboko na to, aby se ještě daly vylovit.

Podívala se zblízka na svou paži v dlaze od ramene až pod loket. Kůže pod sádrou svědila. „Jak dlouho to musím nosit?"

„Dokud se ti paže nezahojí. Ať už to bude jakkoli dlouho," odpověděla Florell jemně. „Doktorka Forthardová se ujistila, že je rána dobře vyčištěná, a vzduch tady na severu je sladší. Už teď se léčíš."

„Nebudu moct jezdit."

„Ne." Glorian si povzdychla a Florell ji uchopila za bradu. „Musíme na tebe být opatrní, Glorian, ze všech lidí v tomhle království jsi ty ta nejcennější."

Ošila se. Florell jí ještě jednou uhladila vlasy a pak šla přiložit do ohně.

„Lady Florell," zeptala se jí, „kde je Julain?"

„Se svou matkou."

„Copak jí nedovolili se mnou zůstat?"

„Myslím, že by svolení získala." Florell se na ni zadívala. „Klade si to za vinu, Glorian."

„To je hloupost. Mohla za to ta klisna, ne Julain."

„Lady Julain dbá na svou povinnost. Jednoho dne ti bude tím, čím jsem pro Její Milost já — nejen přítelkyní, ale také sestrou ve všem kromě krve, tvou ochránkyní. Vždy se o tebe bude bát, stejně jako jsem se já bála o tvou matku, když stála před královnou Líticí."

Glorian zabořila tvář do polštáře. „Ráno ji za mnou pošli." Zatěkala pohledem zpátky k Florell. „Podáš mi mou figurku, tu, co mi otec poslal k narozeninám?"

„Jistěže."

Florell ji vyndala z truhly v rohu a vložila ji Glorian do dlaně. Ta ji pevně sevřela — maličkou postavičku válečnice vyrobenou z kosti. Přitiskla si ji na srdce a usnula.

Dalšího dne jí doktorka přinesla misku plnou kousků ovoce a trvala na tom, aby vypila intenzivně zavánějící tonikum. „Ochladí vás a posílí, Výsosti," kladla jí na srdce. „Jablečný ocet, česnek, šalotka a další dobré věci."

Glorian měla za to, že to její návštěvníci budou potřebovat posílit, poté co směs vypije. Za soumraku po modlitbách přišla Florell s hřebenem a džbánem levandulové vody.

„Chtěla jsem, abys poslala Julain," řekla Glorian, zatímco jí Florell vyčesávala uzly z vlasů. „Copak za mnou nepřijde?"

„Musí, pokud to přikážeš."

Po chvilce zvažování princezna řekla: „Přikazuji to."

Florell se mírně usmála. Když vlasy rozčesala, odešla a Glorian se na posteli posadila vzpřímeně, i když musela usilovně mrkat bolestí. Aspoň teď voněla jako levandule… a také ocet a česnek.

Po chvíli se dveře pootevřely. „Lady Julain Crestová," ohlásil dveřník a dovnitř vstoupila její přítelkyně v rezavé róbě se zeleným živůtkem. Tmavé vlasy měla spletené v jediném copu.

Dveře se za ní zavřely a dívky osaměly. Julain se podívala na Glorian a její ovázanou paži.

„Proč jsi nepřišla dřív?" zeptala se Glorian trochu ublíženě. Julain před sebou sepnula ruce a sklopila hlavu. „Jules, Óvarr mě přece shodila úplně náhle. Cos mohla dělat?"

„Nevím," řekla dívka ztěžka. „Děsí mě, že jsem v tu chvíli nevěděla." Když zase vzhlédla, Glorian si překvapeně všimla, že má tvář plnou slz. „Mohlas umřít. Myslela jsem, že zemřeš. Co kdybys znovu byla v nebezpečí a já tě nedokázala zachránit?"

„Nepotřebuji zachraňovat. Žádám tě jen o to, abys mě neopouštěla."

Julain posmrkla. „Přísahám." Otřela si obličej a pak narovnala ramena. „To ti přísahám, Glorian."

„Dobrá tedy."

Následoval okamžik, než se obě s úlevou rozesmály a Julain si znovu otřela tváře.

„Chvilku si se mnou povídej, než zase usnu." Glorian poklepala na lůžko. „Páchnu po česneku, takže je to tvůj trest za to, že jsi za moje zranění vinila sebe, a ne toho hloupého koně."

Julain se po schůdcích dostala k posteli a Glorian posunula podhlavník, aby jí udělala místo. „No tedy, vážně páchneš po česneku." Nakrčila nos. „A… šalotce, myslím."

„A levanduli," trvala na svém Glorian. Julain mávla rukou. „Ne, máš pravdu. Už to nemůžu před chvalořečením znovu pít, nebo svým dechem srazím matku z trůnu."

Julain se rázem přestala usmívat. „Přišla se za tebou Její Milost podívat?"

Glorian odvrátila pohled. „Ne."

Julain se uvelebila vedle ní. Byla to bezeslovná, známá útěcha. Glorian sevřela ruku, kterou k ní natáhla, a snažila se nevšímat si duté, hlodavé závisti v hrudi. Kdyby Julain spadla z koně a tak vážně se zranila, její rodiče by u ní proseděli celou noc, jen aby jí bylo lépe.

Glorian chtěla od své matky totéž. Také se jejího příchodu bála, protože přesně věděla, co jí Sabran poví: že nastal čas, aby její bezstarostné, dětské kousky skončily.

Nastal čas, aby se Glorian naučila, co skutečně znamená být budoucí královnou Inysu.

3

Jih

„Siyu, slez odtamtud!“

Pomerančovník si ve vánku povzdychl. Jeho pokroucený kmen byl na dotek vždy teplý, jako by do jeho dřeva někdo polapil slunce. Každý lístek byl lesklý a voňavý, a dokonce i uprostřed podzimu na něm rostlo ovoce.

Ani jednou, ať už tu rostl jakkoli dlouho — možná od počátku času —, nikdo neznesvětil jeho větve. Teď se mezi nimi krčila mladá žena, bosky a daleko z dosahu ostatních.

„Tuvo,“ křikla směrem dolů hlasem prošpikovaným smíchem, „je to báječné! Přísahám, že vidím až do Yikaly!“

Tunuva na ni zděšeně zírala. Siyu měla vždycky svou hlavu, ale tohle se nedalo připsat mladické hlouposti. Tohle byla svatokrádež. Až se o tom Převorka doslechne, bude zuřit.

„Co se děje, Tunuvo?“ Imsurin se zastavil vedle ní a zjistil, kam se dívá. „Matko, ochraňuj nás,“ zabručel tiše. Vrátil se k ní pohledem. „Kde je Esbar?“

Skoro ho neslyšela, protože Siyu už byla zase v pohybu. Poslední záblesk podrážky a zmizela ve vyšším větvoví. Tunuva vyrazila kupředu s jakýmsi přiškrceným zvukem.

„Nesmíš—“ začal Imsurin.

„Jak si myslíš, že bych to asi dokázala?“ vyštěkla. „Nemám nejmenší tušení, jak se tam dostala ona.“ Imsurin zvedl ruce a ona se obrátila zpět ke stromu. „Siyu, prosím, to stačí!“

Jedinou odpovědí jí byl jiskřivý smích. Na zem se snesl zelený lístek.

Teď už se v údolí shromáždil skoro dav: sestry, bratři, tři ichneumoni. Za Tunuvou zesilovalo mumlání jako bzukot vycházející z hnízda vos vřetenových. Dívala se nahoru na pomerančovník a ze všech sil se modlila: *Ochraňuj ji, doveď ji ke mně, nedovol jí spadnout.*

Nedalo se nijak utajit, co se stalo. Místo, které bylo samo tajemstvím celá staletí, si nemohlo dovolit tajemství ukrytá mezi vlastními zdmi.

„Měli bychom najít Esbar, Siyu ji poslouchá," navrhl Imsurin s jistotou. „A tebe taky," dodal, ačkoli bylo jasné, že to nejprve říct nechtěl. Tunuva sevřela rty. „Musíš ji dostat dolů, než…"

„Teď nikoho z nás neuslyší. Musíme počkat, až přijde sama." Tunuva si přitáhla šál blíž k ramenům a založila si ruce na hrudi. „A stejně je moc pozdě, všichni ji viděli."

Siyu se neobjevila dřív, než nebe nabralo meruňkovou barvu. Tunuva byla tou dobou naprosto ztuhlá a chvěla se jako přetržená struna harfy.

„Siyu du Tunuva uq-Nāra, pojď okamžitě dolů," zakřičela. „Převorka se o tomhle rozhodně dozví!"

Odvolávat se na Převorku byla zbabělost. Esbar by tak slabá nikdy nebyla. Její hněv se ale neminul účinkem, protože Siyu se zadívala z větve dolů a úsměv ze rtů jí zmizel.

„Už jdu."

Tunuva předpokládala, že dolů sleze stejně, jako vyšplhala nahoru, ať už se tam dostala jakkoli. Místo toho se Siyu postavila a našla rovnováhu. Byla lehoučká a drobná a větev silná, přesto ji Tunuva sledovala s hrůzou, bála se, že pod ní praskne.

Až do dnešního dne se pomerančovníku nikdy nebála. Byl pro ni strážcem, dárcem a přítelem — nikdy nepřítelem, nikdy hrozbou. Ne, dokud se Siyu nerozběhla po větvi a nevrhla se rovnou do vzduchu.

Tunuva a Imsurin jako jeden vyrazili vpřed, jako by snad kterýkoli z nich měl šanci ji chytit. Siyu se řítila dolů s křikem, máchala rukama a pak zmizela ve vodách řeky Minary. Tunuva se rozběhla po břehu.

„Siyu!"

Hruď měla tak sevřenou, že skoro nedýchala. Shodila šál a skočila by do vody… kdyby se Siyu nevynořila, černé vlasy připláclé na tvář. Rozesmála se čirým potěšením. Rozpřáhla silné paže a nohama zabrala proti proudu řeky.

„Siyu," řekl Imsurin tvrdým, napjatým hlasem, „nepokoušej Abasův hněv." Natáhl se k ní. „Vylez, prosím."

„Vždycky jsi říkal, že krásně plavu, Imine," ozvala se rozjásaná odpověď. „Voda je osvěžující, zkus ji!"

Tunuva se na něj zadívala. Znala ho desítky let a ani jednou v té ostře řezané tváři nespatřila strach. Teď se mu chvěla čelist. Tunuva sklopila oči a zjistila, že i její vlastní ruce se třesou.

Je to v pořádku. Ona je v pořádku.

Siyu se chytila jednoho z kořenů a s jeho pomocí se vytáhla z řeky. Tunuva vydechla, najednou z ní spadlo napětí. Sevřela Siyu v náruči a zlíbala jí mokré vlasy.

„Bláhové, lehkomyslné dítě." Popadla ji za hlavu. „Co sis myslela, Siyu?"

„Chceš mi namluvit, že to ještě nikdo neudělal?" zeptala se Siyu bez dechu nadšením. „Stovky let s takovým stromem a nikdo na něj ještě nevylezl? Jsem úplně první?"

„A doufejme, že i poslední."

Tunuva sebrala svůj šál a přehodila ho Siyu kolem ramen. Podzim býval v Lasijské kotlině mírný, ale řeka Minara pramenila v severovýchodních horách, daleko od přírodního tepla, které ohřívalo půdu kolem stromu.

Siyu ji s úsměvem šťouchla. Jen Tunuva viděla nemilosrdné pohledy jejich sester. Obtočila kolem dívky jednu paži a kráčela s ní po chladném trávníku údolí k tisícovce schodů, které je zavedou do Převorství.

Od jeho založení uplynulo už víc než pět set let — od chvíle, kdy Cleolind Onjenyu, princezna Lasie, porazila Bezejmenného.

Bitvu rozhodl pomerančovník. Když Cleolind pojedla jeho plod, stala se živoucí jiskrou, nádobou na posvátný plamen, který jí dal sílu netvora porazit. Strom ji zachránil před jeho ohněm a poctil ji svým vlastním.

Jednoho dne se Bezejmenný vrátí. Cleolind si tím byla jistá.

Převorství bylo jejím odkazem. Sídlem žen vychovávaných jako válečnice, které přísahaly, že budou bránit svět před potomkem Hory děsu. Že budou naslouchat, jestli se k nim nedonese byť jen zašeptání jeho křídel.

První sestry našly ve strmých rudých útesech, které obklopovaly Krvavé údolí, spletenec jeskyní. V následujících desetiletích kopaly dál a hlouběji a jejich potomkyně v té práci pokračovaly, až v kameni vznikla skrytá pevnost.

Až v minulém století se na to místo dostala i krása. Sloupy byly vykládané břidlicí a perlami a stropy pokryté zrcadly nebo malované v různých stylech z celého Jihu. První dutiny vyhloubené pro lampy byly přetvořeny v elegantní oblouky, každý olemovaný zlatými plátky, které měly zjasnit a odrážet světlo svící. Do jeskyní shora přitékal čerstvý vzduch, vedený

mřížovými dvířky vytesanými do kamene a prostoupený vůní květin, které tu muži pěstovali. Silný vítr pak mohl do směsi přidat vůni pomerančů.

Pořád zbývalo odvést spoustu práce. Až se Esbar stane Převorkou, měla v úmyslu dohlédnout na stavbu bazénku s ohřívanou vodou a potrubím, z něhož bude výhled na nebe, a také na chytré umístění zrcadel, která by ohýbala denní světlo tak, aby dopadlo i do nejhlubších jeskynních prostor. Esbar měla v úmyslu spoustu věcí, až jí na ramena padne rudý plášť.

Tunuva každý den děkovala Matce za jejich domov. Toto místo je chránilo před chamtivýma očima světa. Tady nebyli žádní monarchové, kteří by je nutili padnout na kolena, žádná měna, podle které by se dělili na chudé nebo bohaté, žádné daně z vody nebo obilí. Cleolind se zřekla vlastní koruny, aby vybudovala místo, kde takové věci nebudou třeba.

Siyu promluvila jako první. „Potrestá mě Převorka?"

„Umím si představit, že ano."

Tunuva mluvila bezvýrazným tónem. Siyu se naježila. „Nic hrozného jsem neudělala," pronesla s trnem v hlase. „Vždycky jsem na ten strom chtěla vylézt. Nechápu, proč musí všichni být tak…"

„Není mým úkolem učit tě rozpoznat dobré a špatné, Siyu uq-Nāra. Už bys to sama měla snadno určit." Tunuva po ní střelila postranním pohledem. „Jak ses dostala do těch větví?"

„Vyhodila jsem si do koruny lano. Trvalo mi měsíc, než jsem upletla dostatečně dlouhé." Siyu se stydlivě usmála. „Proč, Tuvo… chtěla bys to zkusit?"

„Už ses dnes chovala jako hlupačka dost, Siyu. Nemám náladu na žerty. Kde je to lano právě teď?"

„Nechala jsem ho na větvi."

„Pak ho někdo jiný bude muset stáhnout dolů, a pomerančovník tak bude znesvěcen podruhé."

Po chvilkové odmlce Siyu řekla: „Ano, sestro."

Aspoň měla dost rozumu na to, aby po zbytek dlouhé cesty držela jazyk za zuby.

Ve věku deseti let byla Siyu přemístěna z pokoje, kde spala nemluvňata a mladší děti. Teď jí bylo sedmnáct a bydlela o patro níže než ostatní novicky. I když byla dost stará na to, aby se k nim připojila, Převorka ještě nerozhodla o tom, že je hodna plamene.

Tunuva otevřela dveře do pokoje po pravé straně. Všechny lampy svítily a na polštáři ležely bylinky. Muži se obzvláště starali o to, aby byly vnitřní komnaty svěží, když do nich nikdy nedopadalo slunce.

Vyvolala plamínek a nechala ho odplout z dlaně. Siyu si přitáhla šál k tělu a dívala se, jak nad nimi plamínek blikotá, jeho světlo se odráželo v jejích tmavých očích. Pak klesl ke kamnům a zapálil třísky. Vyskočil z nich jasný oheň bez kouře.

Siyu si stáhla roucho a poklekla na kobereček u ohně, promnula si paže. Teprve až pojí ovoce, bude vědět, jaké to je, cítit se skutečně v teple. Tunuva doufala, že ten den přijde brzy. Teď se však zdál být vzdálenější než kdy předtím.

„Kde je Lalhar?" zeptala se dívky úsečně.

„Myslela jsem, že by mohla začít štěkat, kdyby viděla, jak šplhám. Yeleni řekla, že může přespat u ní."

„Tvoje ichneumonka je tvou zodpovědností." Tunuva stáhla z postele pokrývku. „Yeleni tedy o tvých plánech věděla."

Siyu si odfrkla. „Ne." Pročísla si prsty konečky vlasů. „Věděla jsem, že by mě zastavila."

„Alespoň jedna z vás má tedy rozum."

„Zlobíš se hodně, Tuvo?" Když jí Tunuva jen přehodila těžkou vlněnou přikrývku kolem ramen, Siyu se jí zadívala do tváře. „Vyděsila jsem tě. Myslela sis, že spadnu?"

„Ty sis myslela, že ne?" Tunuva se narovnala. „Arogance budoucí zabíječce nesedí."

Siyu se dívala do kamen. K jedné tváři se jí přilepila vlnka tmavých vlasů.

„Mohla by sis promluvit s Převorkou," nadhodila. „Třeba by ke mně nebyla tak tvrdá, kdybys…"

„Nebudu obhajovat to, cos udělala Siyu. Už nejsi dítě." Tunuva sebrala svůj vlhký šál. „Jelikož neseme společné jméno, dovol mi nabídnout ti radu. Zamysli se nad tím, cos udělala, a až si tě Převorka zavolá, přijmi svůj trest s důstojností."

Siyu zaťala čelist. Tunuva se obrátila k odchodu.

„Tuvo," pronesla najednou, „mrzí mě, že jsem tě vyděsila. Omluvím se i Iminovi."

Tunuva se k ní otočila a výraz jí zjihl. „Já… ho poprosím, aby ti přinesl trochu podmáslí," řekla a pocítila bodnutí frustrace. Zlobila se sama na sebe. Odešla z pokoje a vydala se chodbou zpátky.

Už Matce sloužila polovinu století. Měla by teď být jako z damaškové oceli, s každým rokem silnější, tvrdší — ale když přišlo na Siyu, ohýbala

se jako stéblo trávy ve větru. Vydala se po schodech k otevřené straně Převorství, kde pochodně blikotaly ve vánku.

Dřív než si to stihla promyslet, ocitla se na nejvyšším poschodí a klepala na nejvyšší dveře. Hrubý hlas ji vyzval, ať vstoupí, a pak už stála před ženou, která předsedala celému Převorství.

Saghul Yedanya byla zvolena Převorkou už ve třiceti. Tmavé kudrny jí od té doby dávno zbělely, a i když kdysi patřila mezi nejvyšší a nejstatnější ženy v Převorství, teď jako by pro ni bylo její křeslo z lakovaného dřeva moc velké.

Pořád na něm seděla hrdě s rukama složenýma na břiše. Její tvář, z větší části hnědá, byla plná bledých skvrn, další zbarvovaly konce jejích prstů a na hrdle jí tvořily nakloněný půlměsíc. Čelo jí brázdily hluboké vrásky. Tunuva jí tak jasně viditelnou moudrost záviděla — každý její rok bylo možné vyčíst z její kůže, stály tam jasně vyvedené jako letokruhy v kmeni stromu.

Esbar seděla naproti a nalévala jí pití ze zlatem lemovaného džbánku. Když spatřila Tunuvu, povytáhla obočí.

„Kdo přichází v tuto hodinu?“ zeptala se Saghul hlubokým, pomalým hlasem. „Jsi to ty, Tunuvo Melim?“

„Ano,“ přisvědčila. Očividně ještě neslyšely, co se stalo. „Přicházím z údolí, Převorko. Jedna z našich mladších sester… vylezla na pomerančovník.“

Saghul naklonila hlavu. „Kdo?“ zeptala se Esbar nebezpečně tiše. „Kdo to udělal, Tuvo?“

Tunuva se obrnila. „Siyu.“

V tu chvíli Esbar vyskočila na nohy s hromovým výrazem ve tváři. Tunuva k ní vyrazila, aby ji zastavila, nebo se o to aspoň pokusila, ale Saghul promluvila jako první: „Pamatuj, kde je tvé místo, Esbar.“ Esbar ztuhla. „Pokud si přeješ sloužit mi jako munguna, uklidňuj a utěšuj svoje sestry. Pohled na to je musel rozrušit.“

Esbar se zhluboka nadechla a zasypala pískem ohně, které v ní vzplály. „Ano, Převorko,“ odvětila krátce. „Samozřejmě.“

Dotkla se Tunuviny paže a odešla. Tunuva věděla, že stejně dá Siyu najevo, jak moc se hněvá.

„Víno,“ přikázala Saghul. Tunuva si sedla na prázdné místo a dolila jí. „Řekni mi, co se stalo.“

A tak to udělala. Bylo lepší, když se to dozví od ní. Zatímco Saghul naslouchala, ani se vína nedotkla, zírala na protější stěnu. Zorničky měla šedé, ne černé, což poukazovalo na její zakalený zrak.

„Poškodila nějak plody?“ zeptala se nakonec. „Pojedla, i když jí nebylo dáno?“

„Ne.“

Nějakou dobu panovalo ticho. Někde nad nimi zahoukala sova pálená.

„Siyu je nezkrotná a dobrodružná. To je těžké v tak malém světě, jako je ten náš,“ pronesla Tunuva. Saghul na to cosi zabručela. „Vím, že musí být za toto znesvěcení pokárána, ale pořád je mladá.“

„Lituje toho?“

Chvíli trvalo, než Tunuva řekla: „Věřím, že bude. Až se nad tím zamyslí.“

„Pokud toho nelituje nyní, nebude nikdy. Vštěpujeme našim dětem hluboký respekt k tomu stromu, Tunuvo. Učí se ho dřív než psát, číst nebo bojovat,“ podotkla Saghul. „Jsou mezi námi dvouletá děvčata, která ví, že na větve pomerančovníku nesmí lézt.“

Tunuva nevěděla, čím jí oponovat. Saghul přesunula konečky prstů k poháru s vínem, nahmatala jeho stopku.

„Bojím se, že je to jen začátek,“ zamumlala. „V srdci Převorství zakořenila hniloba.“

„Hniloba?“

„Uběhlo už víc než pět staletí od chvíle, kdy Matka v tomto údolí porazila Bezejmenného,“ připomněla jí Saghul, „a neobjevila se ani známka toho, že by se kdy mohl vrátit. Je nevyhnutelné, že některé mezi námi začnou zpochybňovat potřebu existence Převorství.“

Tunuva upila vína. Sucho v jejích ústech to nijak neumenšilo.

„To, co Siyu udělala, jakkoli bezbožné to bylo, je jen příznakem rozkladu. Už pomerančovník nerespektuje, protože se nebojí monstra, před kterým ochránil Cleolind Onjenyu,“ pronesla Saghul chmurně. „Bezejmenný je pro ni pověstí. Pro nás všechny. Dokonce i ty, Tunuvo, která jsi Převorství tak věrná, se sama sebe musíš ptát, proč ještě přetrváváme.“

Tunuva sklopila oči.

„Když jsem poprvé odešla,“ přiznala se, „kráčela jsem Karmínovou pouští, slunce mi spalovalo kůži a já pochopila, jak rozlehlý a jedinečný musí být svět, kolik zázraků se v něm musí ukrývat. Tehdy jsem se ptala, proč jsme se rozhodly schovávat v tak malém cípu toho všeho.“

Pamatovala si to velmi jasně. Svou první cestu z Krvavého údolí s Esbar po boku. Saghul je poslala na sklizeň vzácného mechu, který rostl na hoře Enunsa — byl to úkol, který je odvede z domova, ale ne do žádného z měst či vesnic.

Během dospívání se Tunuva Esbar bála pro její ostrý jazyk a neotřesitelné sebevědomí. Esbar zase Tunuvu považovala za upjatou a škrobenou. Přesto vzhledem k tomu, jak blízké si byly věkem, obě odjakživa věděly, že jejich první kroky mimo Převorství budou společné.

Rok před touto cestou se všechno změnilo, když byla Tunuva vyvolena, aby bojovala s Gashan Janudin. Už od dob, co byly dětmi, spolu Esbar a Gashan soupeřily, obě byly odhodlané stát se Převorkou. Jejich rivalita byla nevídaně intenzivní a byly si tak jisté, že se jim nikdo nemůže rovnat, že Gashan nijak neskrývala své opovržení, když k ní Tunuva při souboji přistoupila.

Do té chvíle Tunuva svou obratnost s oštěpem vždy trochu skrývala, neviděla důvod, proč by se před sestrami měla předvádět. Ale najednou pocítila únavu z toho, jak Gashan a Esbar na všechny zářivé hvězdy kolem shlížely jako dvě slunce. Vložila všechny roky pečlivého studia do své zbraně, a než si Gashan stihla nebezpečí vůbec všimnout, Tunuva už ji odzbrojila.

Toho večera ji Esbar našla na balkoně, kde se Tunuva protahovala, aby udržela své tělo pružné. *Dnes*, řekla Esbar a bez vyzvání se posadila, *jsi konečně upoutala mou pozornost*. Přinesla s sebou víno a teď ho nalila do dvou pohárů. *Kde tak tichá puťka získala takovou obratnost s oštěpem?*

Puťka? Ty tomu třeba říkáš puťkovské přizpůsobování se, ale já tomu říkám odevzdání sebe samé Matce. Tunuva si sedla na schody vedle ní. *A kdyby ses někdy zastavila a promluvila se mnou, možná bych ti tak tichá nepřipadala.*

Esbar její připomínky přijala. Tu noc strávily vzájemným poznáváním se a objevením neočekávané vřelosti. Rozešly se, až když vyšlo slunce.

Od té chvíle si byly jedna druhé mnohem více vědomy. Esbar ji čas od času pozdravila na chodbách pohledem, nacházela si důvody, proč chodit kolem jejího pokoje, zastavila se, aby prohodila pár slov, vždycky když se jejich cesty zkřížily. A pak jim oběma bylo dvacet a přišel den, kdy měly poprvé opustit Převorství.

Tunuva byla na pár okamžiků ztracená v minulosti. Krutá krása pouště. Jak nicotná jí vlastní existence připadala, když jí stála tváří v tvář. Jak se písek třpytil jako roztříštěné rubíny. Své ichneumonky nechaly v kotlině a dál pokračovaly pěšky. Nikdy neviděla tolik oslňující modré oblohy, nezastíněné stromy nebo svahy jejich údolí. Byly samy v moři písku, bez svých sester, a přesto je mohl kdokoli najít.

Dívaly se na sebe s Esbar s údivem. Později si uvědomily, že to obě cítily: nejenže se změnil svět, i ony obě teď byly nové. A právě ten pocit musel

Esbar přimět k tomu, aby ji políbila. Smíchem nemohly popadnout dech, sevřely jedna druhou na teplé měkkosti duny, obloha byla téměř příliš modrá na to, aby se to dalo snést, písek jim pod těly ujížděl jako hedvábí a jejich dech hořel plamenem.

Uplynulo třicet let a Tunuva se při té vzpomínce přesto zachvěla. Najednou si byla vědoma hábitu, který se jí otíral o hrudník, i sílící touhy kdesi dole v podbřišku.

„Proč ses vrátila?" zeptala se Saghul a přitáhla ji tak zpět do přítomnosti. „Proč jsi nezůstala v tom širém a velkolepém světě navždycky?"

Esbar se jí toho dne zeptala na totéž, když spolu ležely ve stínu kamene. Jako by byly obě pokryté krvavými pihami, celá jejich těla byla obalena lesklými rudými zrnky písku.

„Protože jsem díky tomu pochopila své povinnosti," odvětila Tunuva. „Upřela jsem oči na svět, stala se jeho součástí, a tak jsem docenila, jak je důležité ho chránit. Pokud se Bezejmenný vrátí, možná budeme jediné, kdo to dokáže — a tak si budu pamatovat. A zůstanu."

Saghul se usmála. Vřelým, opravdovým úsměvem, který jí v koutcích očí vykreslil vějířky vrásek a prohloubil její krásu.

„Vím, že si myslíte, že je Siyu pořád moc nezkušená na to, aby pojedla ovoce," řekla Tunuva. „A i já vím, jak moc riskantní by bylo udělat z ní novicku dřív, než přijde ten správný čas. Je mi zcela jasné, že tato… chyba v úsudku, hloupé porušení pravidel, vás o její vyzrálosti rozhodně nepřesvědčila, Saghul."

„Hm."

„Ale Siyu by se možná potřebovala zamilovat do světa venku, tak jako já. Dovolte jí vyrazit ke zlatému dvoru Lasie a střežit princeznu Jenyedi. Dovolte jí ochutnat zázraky světa, aby mohla skutečně pochopit důležitost Převorství. Ať toto místo nevnímá jako svou klec."

Ticho mezi nimi se protahovalo donekonečna. Saghul se dlouze napila.

„Sluneční víno," pronesla potom, „patří mezi zázraky starého světa."

Tunuva čekala. Když Převorka vyprávěla nějaký příběh, vždy k tomu měla důvod.

„Přivážet ho sem z Kumengy stojí mnoho peněz," pokračovala Saghul. „Neměla bych to riskovat, ale když nemám po ruce zásobu, zjevuje se mi ve snech a já se budím s jeho chutí na jazyku. Nic pro mě není sladší, kromě posvátného ovoce. A přesto… vždy nechám pohár z poloviny plný."

Položila ho mezi ně. Zvuk keramiky pokládané na dřevo zazněl v tiché místnosti výjimečně hlasitě.

„Někteří lidé mají dostatek sebekontroly, aby mohli ochutnat potěšení, která svět nabízí," řekla. „Ty a já patříme mezi ně, Tunuvo. Když jsem vás s Esbar poprvé přistihla, bála jsem se, že se ve své vášni ztratíš. Dokázalas mi, že se mýlím. Věděla, kolik vína vypít. Věděla, že nějaké musíš v poháru nechat." Tentokrát v jejím úsměvu žádná vřelost nebyla. „Ale někteří, Tunuvo, někteří by sladké víno pili tak dlouho, až by se v něm utopili."

Jedním pokrouceným prstem překotila pohár. Víno se vylilo po stole a jako tekutý med kapalo na podlahu.

4

Východ

Cizinec spal celé dva dny. Dumai se sice povedlo přitáhnout ho ze sněhové bouře dovnitř, ale na prstech mu mezitím naskákaly puchýře a chlad mu zhmoždil nos i líce.

Unora se okamžitě dala do práce. Po tolika letech strávených na hoře dobře věděla, jak zachránit jakoukoli část těla, která ještě neodumřela. Hned začala neznámému zmrzlou kůži pomalu zahřívat.

Kašel byl na hoře častou nemocí. V létě by ho dostali zpátky dolů, ale než sníh roztaje, bude to muset vydržet tady. A stejně tak jejich hostka z klanu Kuposa, kterou Dumai zahlédla jen dvakrát z velké dálky. Protože se nemohla pokusit vylézt na vrchol hory, zůstávala ve Vnitřním sálu.

Dumai si přála, aby ji mohla uvítat, ale její matka ji naučila s hosty od dvora nikdy nemluvit. *Palác je zamotanou sítí, do které se chytí i ta nejmenší rybka. Bude nejlepší, když se k ní ani nepřiblížíš,* varovala ji Unora. *Udrž svou mysl čistou a myšlenky vznosné a jednoho dne budeš stát na mém místě.*

Dávalo to smysl. Všichni, kdo u dvora kdy byli, tvrdili, že je plný pomluv a lstí.

Když skončila se svými povinnostmi, rozhodla se zajít za Unorou, která byla od chvíle, kdy se tu nemocný cestovatel objevil, po jeho boku. Dumai místo ní vedla procesí. Na podestě si zula boty a vyměnila je za trepky, pak vešla do místnosti, kde byl cizinec uložen.

Kanifa právě vycházel ven, v náruči svíral kotlík. „Jak je na tom náš host?“ zeptala se ho Dumai.

„Čas od času se začne převalovat. Myslím, že se brzy probudí.“

„Tak proč vypadáš tak ustaraně?“

Vrásku mezi obočím měl hlubší než obvykle. Zadíval se do chodby. „To naše návštěva od dvora," řekl tiše. „Podle všeho se vyptávala na Velkou císařovnu. Jak se jí líbí život v chrámu. Jestli se někdy hodlá vrátit."

„Dřív přece vládla Seiiki. Lezci jsou na ni vždycky zvědaví."

„Tahle lezkyně je ale velmi ambiciózní členka klanu Kuposa. Možná se snaží získat od Velké císařovny nějakou laskavost nebo ji zapojit do svých intrik," vysvětlil Kanifa. „Budu na ni dávat pozor."

„Ano, je mi jasné, že budeš rád pečlivě hlídat krásnou ženu."

Kanifa pozvedl jedno těžké obočí a rty mu zvlnil mírný úsměv. „Jdi za matkou, Dumai Ipyedská." Vyrazil dál chodbou. „Takových myšlenek tě zbaví."

Dumai skryla svůj úšklebek za oponou vlasů a vstoupila do místnosti. Škádlila ho, ale pravdou bylo, že Kanifa nikdy neprojevil zájem vůbec o nikoho. Hora byla jeho jedinou láskou.

Chodec ležel na lůžku až po bradu zakrytý přikrývkami, nohy měl pohodlně umístěné v zateplovacím zařízení. Bylo mu něco kolem šedesáti, husté vlasy, lemující jeho hnědou a vážnou tvář, měl prokvetlé šedinami.

Unora byla poblíž a dívala se na konvici. Když byli v chrámu hosté, musela nosit šedý závoj Duchovní panny i jindy než během rituálů, které vedla.

Duchovní panna byla učednicí a zástupkyní Nejvyšší duchovní. Ta musela vždy být z královského rodu, kdežto Duchovní panna nikoli. Její závoj symbolizoval linii mezi pozemskou a nebeskou říší.

„Tady jsi." Unora poklepala na zem. „Pojď sem."

Dumai si klekla vedle ní. „Zjistilas, kdo to je?"

„Z jeho sbírky soudím, že solný chodec." Pokynula k míse plné mušlí nevídané krásy. „Probudil se jen na tak dlouho, aby se zeptal, kde je."

Na solného chodce byl zvláštně neošlehaný přírodou. Byli to tuláci, kteří pečovali o prastaré svatyně — myli se pouze v moři a oblékali se do šatů, které našli na jeho břehu.

„A co ta lezkyně?" zeptala se Dumai. „Zjistila jsi, proč sem dorazila tak pozdě?"

„Ano." Unora sundala vařící konvici z háčku. „Víš, že její tajemství nesmím sdílet, ale udělala rozhodnutí a obává se, že způsobí u dvora skandál. Potřebovala si vyčistit hlavu."

„Možná bych s ní mohla promluvit, nějak ji utěšit. Myslím, že jsme podobně staré."

„Laskavá nabídka, ale hledá moji radu." Unora nalila horkou vodu do poháru. „Nedělej si starosti, můj luňáčku. Tvůj život se odehrává na této hoře a ta si zasluhuje veškerou tvou oddanost."

„Ano, matko."

Dumai střelila pohledem po solném chodci a po páteři jí přeběhl mráz. Nejenže byl teď vzhůru, ale upíral na její tvář tvrdý, ohromený pohled. Jako by viděl vodního ducha.

Unora si toho všimla a ztuhla.

„Ctihodný cizinče." Postavila se mezi ně a v dlaních svírala šálek. „Vítej. Došel jsi do Nejvyššího Kwirikiho chrámu. Jsem jeho Duchovní panna." Muž neřekl ani slovo. „Horská nemoc… může zakalit zrak. Vidíš něco?"

Dumai začala pociťovat nervozitu. Muž konečně odpověděl. „Mám žízeň."

Jeho hlas byl hluboký a chraplavý. Unora mu přidržela šálek u rtů. „Nějakou dobu se ti bude točit hlava," pověděla mu, zatímco pil, „a žaludek budeš mít staženější než obvykle."

„Děkuji." Otřel si ústa. „Zdálo se mi o tom, že mě bohové z této hory volali, ale vypadá to, že jsem byl na odpověď příliš slabý."

„To vůle hory, ne tvá slabost, ti zabránila v dalším šplhání."

„Jsi laskavá." Unora odnesla pohárek pryč a on pohlédl zpátky na Dumai. „Kdo je to?"

„Jedna z našich bohopěvkyní."

Dumai čekala, jestli řekne něco přesnějšího. Unora však jen připravovala další louhovaný zázvor.

„Omlouvám se," pronesl solný chodec k Dumai. „Měl jsem za to, že jsi někdo, koho jsem znal." Promnul si oči. „Mělas pravdu, Duchovní panno. Musí to být tou horskou nemocí."

V chodbě zaznělo zaskřípění. „Už přichází Kanifa," oznámila vesele Unora. „Nese ti nové obvazy." Obrátila se zpět k Dumai. „Pomůžeš Tirotu nasekat víc ledu?"

Dumai pomalu vstala, cestou ven potkala Kanifu. Procpala se tak těsně kolem něj, že se za ní ohlédl.

„O čem jsi snila?"

Dumai stále svírala víčka. Klečela na koberečku s rukama položenýma na stehnech. „Znovu se mi zdálo o tom, že jsem letěla," řekla. „Nad mraky. Čekala jsem, až padne noc."

„Až zapadne slunce a vyjde měsíc?"

„Ne. Noc už byla, ale bezměsíčná." Zkusila to jinak. „Čekala jsem, až hvězdy spadnou z oblohy. Nějak jsem věděla, že ke mně mají přijít."

„A udělaly to?"

„Ne. Nikdy to nedělají."

Velká císařovna přikývla. Odpočívala na klekátku, které v chladných měsících často používala.

Kdysi bývala prohnanou a milovanou císařovnou Manai — dokud ji jakási neznámá nemoc, která udivovala její lékaře, neproměnila v křehkou a zmatenou ženu. Když už dál nedokázala svůj úpadek skrývat, viděla jediné východisko: abdikovala ve prospěch svého syna a stáhla se na horu Ipyeda, aby se ujala neobsazeného postu Nejvyšší duchovní Seiiki.

Její nemoc na hoře tajemně ustoupila, ale v té chvíli jí už vlastní výnos bránil vrátit se ke dvoru. To ona uvítala nemajetnou a osamělou Unoru, když přišla do chrámu s břichem obtěžkaným Dumai a žádala o azyl.

Chlapec, kterého zanechala na trůnu po své abdikaci, zatím vyrostl v muže. Císař Jorodu chrám nikdy nenavštívil, i když matce čas od času psal.

Velká císařovna sledovala dřevopad oddechující v koši na oheň. Jejími krátkými šedými vlasy prokvétala bílá, jako by si je pročesala sněhem. Dumai toužila mít také takové.

„Vědělas v tom snu, co se stane, pokud hvězdy nespadnou?" zeptala se Velká císařovna.

Dumai sepnula ruce a vzpomínala. Na tom beztvarém místě mezi spánkem a bděním snila o tom, že je její pot stříbrem.

„Něco příšerného," odpověděla. „Hluboko pode mnou byla černá voda a v ní zkáza."

Velká císařovna zkroutila rty a tvář se jí zachmuřila. „Dlouho jsem o těch snech přemýšlela. Kwiriki tě volá, Dumai."

„Volá mě, abych se stala Duchovní pannou?" zeptala se jí. „Víte, že to je moje jediné přání."

„Vím." Velká císařovna jí položila ruku na hlavu. „Děkuji ti za to, že jsi mi o svém snu pověděla. Budu nad ním nadále rozjímat v naději, že se mi podaří rozluštit jeho zprávu."

„Chtěla jsem se zeptat… jestli bych mohla požádat o radu i v jiné záležitosti. Souvisí to s mou matkou."

„O co jde?"

Dumai zápolila sama se sebou. Dítě by svého rodiče nemělo zpochybňovat. „Je to maličkost," řekla nakonec, „ale před nějakou dobou se rozhodla cizinci neříct, že jsem její dcera. Označila mě prostě za bohopěvkyni. Vím, že je neobvyklé, aby měla Duchovní panna děti, ale… není to přece žádná ostuda."

„Mluvíš o tom cizinci, který sem přišel v noci."

„Ano."

Zdálo se, že nad tím Velká císařovna přemýšlí.

„Unora tě přivedla do tohoto světa. Láska našich rodičů může nabývat prazvláštních podob, Dumai. Vzpomeň, jak si žalostníčci drásají vlastní hruď a krmí mladé kapkami své krve."

Dumai už to viděla. Právě proto měla žalostníčky tak ráda.

„Jakožto moje zástupkyně musí Unora vést a utěšovat všechny lezce. Na její roli ještě nejsi připravena," pokračovala Velká císařovna, „ale kdyby věděli, že jsi její dcera, nejspíš by tě vnímali jako způsob, jak se k ní dostat blíž. Unora chce, aby tvá mysl byla osvobozená od země… dokud na hoře nestrávíš dostatek času na to, abys dokázala odolat jejímu vábení."

„Jsem na této hoře skoro stejně dlouho jako moje matka. Nikdy jsem z ní nesestoupila. Jak by mě mohlo pokoušet něco, co jsem ještě nikdy neviděla?"

„Přesně tak."

Dumai se to snažila pochopit. Jednotlivé střípky v její mysli se přemisťovaly jako kameny na herní desce, až vytvořily jasnou linii, nenarušenou pochybností.

„Děkuji, Velká císařovno," řekla a vstala. „Vaše moudrost mi pročistila zrak."

„Hm. Dobře se vyspi, Dumai."

Dumai za sebou zavřela dveře. Po návštěvě těchto komnat se jí vždycky ulevilo.

Velká císařovna měla samozřejmě pravdu. Unora žila mimo horu, než se Dumai narodila — znala rozptýlení a těžkosti, které se tam dole nacházejí. Dávalo dokonalý smysl, že od toho všeho chtěla Dumai odstřihnout, aby ji chránila.

Chtěla odejít z chodby, ale pak spatřila v příšeří ženu a polekala se.

„Odpusť." Tichý hlas. „Vyděsila jsem tě?"

Byla stejně nehybná jako stěny, na sobě měla tmavý háv, který chrám nabízel všem hostům. Jeho prostota jen přitahovala pozornost k její tváři, bledé s jemnými rysy proti černým vlasům, které měla stažené v copánku, nejjednodušším z dvorských účesů.

„Má paní," pronesla Dumai, když se vzpamatovala. „Omlouvám se, ale hosté do tohoto patra nesmějí."

„To já se omlouvám." Oči měla obrovské, jasně hnědé, Dumai připomínaly měď. „Hledala jsem refektář, ale musela jsem špatně odbočit. Jak lehkomyslné."

„Ale vůbec ne, chrám může působit matoucím dojmem."

Žena si ji prohlížela s jasným zájmem. Dumai sklonila hlavu, takže jí vlasy částečně skryly tvář. Lidé z nížin měli společný zvyk: dívali se příliš upřeně.

„Pokud tomu dobře rozumím, jsi bohopěvkyně," řekla žena. „Musí to být velmi naplňující život."

„Také to tak vnímám, má paní."

„Přála bych si sama spatřit vrchol, ale zdá se, že mě sníh uvěznil tady."

„Doufám, že vás to příliš nezklamalo a že mezi námi přesto najdete mír."

„Děkuji. Už je to nějaká doba, co jsem pocítila mír naposledy." Zářivě se na ni usmála. „Máš nějaké jméno?"

Dumai nikdy takovou tvář neviděla, byla dokonale symetrická. Kanifa tvrdil, že právě tak lze rozpoznat motýlí duši od obyčejné ženy.

Chystala se pravdivě odpovědět, ale pak se zarazila. Možná to bylo tím, jak na ni zíral ten solný chodec, ale najednou ji v zátylku zašimral náhlý, děsivý pocit nebezpečí.

„Unora," odvětila, protože tomu pocitu věřila. „A vy, má paní?"

„Nikeya."

„Prosím, pojďte za mnou. Sama právě mířím do refektáře."

„Děkuji, Unoro." Nikeya střelila pohledem ke dveřím. „Jsi k ubohé hostce příliš laskavá."

Kráčely až úplně dolů po schodech a pak dál chodbou, pod nohama v pantoflích jim skřípala stará prkna. Nikeya si prohlížela okolí s jasnou zvědavostí. Dumai očekávala, že bude vzhledem ke svým potížím u dvora uzavřená do sebe, ale ta žena byla obrazem lehkosti.

„Slyšela jsem, že zasvěcenci tohoto chrámu nikdy nejedí dary moře," nadhodila Nikeya. „Je to tak?"

„Ano. Věříme, že moře patří drakům a my bychom neměli jíst to, co je jejich."

„Ani sůl?" Krátce se zasmála. „Jak může člověk žít bez soli?"

„Lakustrinští obchodníci nám sůl posílají z Ginury. Ta pochází ze solných dolů na pevnině."

„A co perly a mušle?"

„Mušle lze nalézt i na pobřeží," poukázala Dumai. „Lezci často nechávají perly na vrcholu pro velkého Kwirikiho."

„Takže máš za to, že císař a všichni jeho dvořané, včetně mě, jsou zloději, protože plody moře jedí?"

Dumai sklopila oči. Teď už vězela jednou nohou v síti. „Tak jsem to nemyslela, má paní," řekla. „Všichni sloužíme bohům tak, jak považujeme za nejvhodnější."

Nikeya se znovu lehce a zastřeně zasmála. „Velmi dobře. Sama bys byla skvělou dvořankou." Její úsměv pohasl. „Bylas právě u Velké císařovny. Posluhuješ jí?"

„Ne." Dumai hlídala svůj výraz. „Její Veličenstvo má jen jedinou služebnou, která s ní přišla od dvora."

„Tajorin pa Osipa."

„Ano. Znáte lady Osipu?"

„Vím o ní stejně jako o mnoha lidech. Teď včetně tebe, Unoro."

Brzy došly do refektáře. V tuto noční dobu tam vždycky byla spousta lidí, jejich hlasy zněly unaveně po celodenní práci a modlitbách. Nikeya se k Dumai obrátila.

„Bylo mi potěšením, Unoro. Za krátkou chvíli jsi mě mnohé naučila."

Dumai naklonila hlavu. „Přeji vám příjemný pobyt, má paní."

„Děkuji."

S dalším okouzlujícím úsměvem se Nikeya vydala k jedné ze svých služebných, která už dovečeřela.

Na druhé straně refektáře Kanifa rozdával misky pohanky, rukávy tuniky měl sepnuté u loktů a hnědá předloktí obnažená. Dumai zachytila jeho pohled. Sledoval, jak upřela oči na dvojici žen, a pak jí věnoval to nejmenší přikývnutí.

Nikeya se neměla vyskytnout nikde v blízkosti Velké císařovny. Kanifa mohl mít ve svém podezření pravdu. Postará se o to, že ji odvedou rovnou zpátky do Vnitřního sálu.

Dumai se rozhodla, že se zajde podívat na toho solného chodce. Okenice v jeho pokoji byly rozražené dokořán a dovnitř hustě chumelilo. Přispěchala k oknu a zadívala se do noci.

Od chrámu kamsi pryč se táhly stopy.

„Pojď zpátky," křikla. „Je to moc nebezpečné!"

Odpověděl jí jen vítr, který ji pálil na lících. Kousek po kousku rozeznala tvar, temnotu na sněhu. Ještě než si pořádně uvědomila, co to je, už byla v pohybu.

Spěchala chrámem, dolů po schodech a dál chodbami. Tirotu právě hasil·a lucerny.

„Nech je hořet," zavolala Dumai, když se hnala kolem. „Potřebuju světlo!"

Tirotu okamžitě přestal·a a vydal·a se za ní.

Pod přístřeškem si Dumai přehodila přes ramena kožešinu. Vysoké boty se zanořily do hlubokého sněhu. Brodila se pryč od chrámu, zvedla jednu holou ruku, aby si chránila oči.

Neprovokuj horu, Dumai.

Vichr jí pískal v uších, až ji bolely. Pořád se pohybovala v dosahu luceren, pořád byla na sněhu zbarveném světlem a věděla, že se rozhodla správně. Pokud zajde ještě dál, bude to riskantní, ale také by tím mohla zachránit život.

Když se dostala až k té zhroucené postavě, klesla na kolena a očistila jí sníh z hlavy. Čekala, že najde solného chodce. Místo toho spatřila tvář, kterou neviděla celé dny.

„Matko," zaskřehotala. Unora byla prochladlá a popelavá, řasy měla pokryté jinovatkou, dýchala slabě. „Matko, ne. Proč jsi ho následovala?" Otočila se a zaječela směrem k chrámu: „Pomoc!"

5

Západ

Moře bušilo do Inysu jako pěst a tam, kde udeřilo do prastarého kamene, vyletovaly chuchvalce bílé pěny. Pod jasnou modrou oblohou poletovali racci a plnili vzduch štěbetáním, pruhované plachty se nadouvaly a práskaly ve větru a Wulfert Glenn pozoroval zlatý sluneční svit probleskující mezi vlnami.

Před ním čekal Inys.

Čelen ukazoval přímo do zátoky, která zavede *Dlouhokrokou* do vnitrozemí. Wulf se očima vpíjel do útesů, jež ji lemovaly. Tyčily se v obou směrech, kam jen oko dohlédlo, rovné a černé jako železné meče, prorezlé lišejníkem, hrdí strážci královenství.

Vodní hladinu poblíž lodi prorazil keporkak. Většina posádky byla na velryby zvyklá, ale Wulf se usmíval pokaždé, když spatřil nad hladinou máchnutí ploutve jako na pozdrav. Svíral oběma rukama bok lodi a dál se díval. Pod nehty se mu zarýval borovicový dehet a košile mu čpěla potem, ale takové nepohodlí dokázal snášet každý huskarl.

Brzy bude poprvé za tři roky doma.

Po palubě zadupal pár bot. Vedle něj se objevila Regny a byla cítit vlhkou vlnou jako všichni ostatní na lodi.

„Konečně doma," vydechla. „Jsi připravený?"

„Ano." Střelil po ní očima. „Ty ne."

„Víš, že mě Inys nudí. Bez urážky."

„Neuráží mě to."

Poplácala ho po zádech a kráčela dál, cop vycházející z propleteného uzlu, který jí zakrýval spodní část hlavy, se houpal ze strany na stranu.

Dlouhokroká proplula kolem ohňové strážní věže. Než dorazili až k útesům, slunce bylo víc zlaté než stříbrné.

„Wulferte."

Hřmící hlas ho vytrhl ze zamyšlení. Tolik se do toho pohledu ponořil, až přeslechl, že přichází král.

„Sire." Dotkl se pěstí hrudi. „Prý jsme skoro ve Werstuthu."

Bardholt přistoupil k bočnici s úšklebkem na tváři a položil na ni své obrovské ruce. Wulf byl vysoký a silný, ale hróthský král působil jako hora, bílá kožešina, kterou nosil, jeho velikost ještě umocňovala.

„Dobrá cesta. Svatý je dobrý." Naolejované zlaté vlasy mu těžce spočívaly na ramenou. „Copak jsem na jeho štít nepřísahal, že se zúčastním chvalořečení své dcery?"

„Přísahal, můj králi."

„Velmi se mi po Glorian stýskalo. Má královna mi dala dokonalou dceru." Mluvil hróthsky s hlubokým venkovským přízvukem. „Během oslav budeš mým číšníkem, Wulferte."

Jen ti nejdůvěryhodnější a nejrespektovanější členové domácnosti se kdy mohli chlubit takovou poctou. Wulf vydechl. „Sire," řekl, „pro vašeho pokorného sluhu je to příliš velká čest."

„Tato pocta je dvojsečná zbraň. Pokud se mě někdo pokusí otrávit, v Halgalantu skončíš ty."

Wulf se usmál. Král Bardholt ho plácl do zad tak mocně, že ho skoro srazil přes palubu.

„Až budeme na Inysu, musíš navštívit svou rodinu. Pořád jsou všichni v Langarthu?"

„Ano, můj králi."

„Dobrá. Zůstaň na chvalořečení a pak můžeš na den či dva vyrazit za nimi. Během tvé nepřítomnosti mi bude víno nalévat Regny — u Svatého, ta nás dokáže přepít všechny."

„To je pravda."

„A je také pravda, že se s ní scházíš?"

Wulf se pomalu podíval na krále, úzkost ho připravila o hlas. Bardholt zvedl husté obočí.

„Jistí lidé mě informují o každé maličkosti, která se v mé domácnosti odehraje. Úplně o všem," pronesl. „Někdo tě nahlásil, Wulfe."

Svatý, pokud mě má zabít, dopřej mi prosím milosrdenství rychlé a bezbolestné smrti.

„Netušil jsem, že vás zajímají drby, můj králi," vyrazil ze sebe Wulf, jakmile dokázal zase promluvit.

Byl to nebezpečný tah, ale vyplatil se. Bardholt si vážil odvahy.

„I krále může unavit politika," odvětil a koutek úst mu zacukal. „Kdysi jsem taky býval mladý, Wulfe — rozumím tomu —, ale to bylo předtím, než jsem poznal Svatého. Mí huskarlové musí jít příkladem, aby bylo zajištěno, že všichni Hróthané respektují Šest ctností. Než s někým skončíš v posteli, musí mít ten člověk na prstu prsten s uzlem lásky. A ty víš, že na její prst ho nasadit nemůžeš."

Wulf zatěkal očima k Regny. Opírala se o stěžeň, vlasy jí rozfoukal vítr, a dělila se o pohár vína s Eydag.

Byla dědičkou zesnulé Skiri Dlouhokroké — Skiri Soustrastné, která Bardholta a jeho rodinu uvítala ve svém domově, když museli prchnout ze své vesnice, a jejíž vražda začala válku dvanácti štítů. Regny bude jednou provdána za budoucího náčelníka.

„Skončí to se západem půlnočního slunce," řekl Wulf tiše. „Přísahám, že se to znovu nestane, sire."

„Hodný kluk." Bardholt ho naposledy poplácal po zádech. „Brzy si znovu promluvíme. Najdi svatyni a ulev svému svědomí s Rytířem pospolitosti. A pak budeme všichni hodovat a zpívat."

Vyrazil k Regny, které se ve tváři nezračilo vůbec nic. Jakožto právoplatná náčelnice Askrdalu si vyslechne přísnější pokárání, ale nakonec jí Bardholt odpustí.

Wulf se zahleděl zpátky na moře, ale pocit míru ho opustil. Vydechl nosem, složil prsty na bočnici a vyhlížel první známky města na útesech.

Glorian nečekala, že bude světu představena s jednou paží v dlaze, ale aspoň ji to zachrání před povinností zatančit si s každým mladým šlechticem na Západě. Zlomenou ruku nechala viset ven z vody a cítila se jako panenka.

Její vlastní umývárna pro ni byla oblíbenou částí paláce. Okny bylo vidět na královský háj ve Skalnatých vrších, jediné provincii Inysu, kde se nacházely skutečné hory. Okenice měla dokořán a dovnitř proudilo zlaté slunce i vánek, v dřevěné kádi vyložené bílým plátnem stoupala z horké vody pára. Byl to dar od krále Bardholta, ze sněžné borovice, aby Glorian mohla předstírat, že se koupe v termálních jezírkách v Hróthu.

„Už tu zatracenou věc nesnesu." Promnula si ruku v dlaze. „Kdy to svědění přestane?"

„Příště se snaž nepadat z koně," navrhla Julain.

„A takhle mi budeš radit, až budu královnou?"

„Mám v úmyslu ti vždycky dát vědět, když uděláš něco hloupého."

Venku zacvrlikal střízlík. Lněné plátno Glorian zastiňovalo a drobný ohýnek jí držel od těla chlad. Julain jí hnětla kůži na hlavě. Adela upravovala nehty. Helisent jí čistila tvář růžovým olejem. Až se stane inyskou královnou, všechny budou jejími dámami královských komnat.

Julain Crestová — nejstarší — si s ní od dětství hrávala. Její rodina, svatí potomci Rytíře spravedlnosti, měla u dvora vždycky obrovský vliv. Královna Sabran byla jednou z prvních vládkyň, které si za svou první dámu vyvolily někoho z jiného rodu.

Helisent Becková byla zákonnou dědičkou vdovy po hraběti z Goldenbirche. Beckovi prohlašovali, že mezi jejich předky patří Edrig z Arodinu, nejbližší přítel a mentor Svatého. Helisent bylo šestnáct a byla stejně vysoká jako Glorian.

Nejmladší z nich byla patnáctiletá Adeliza afa Dáura, dcera první dámy garderoby. Patřila k nižší yscalské šlechtě a její matka byla nejstarším dítětem z rodu, kde se rytířský titul dědil.

„Měly bychom prověřit tvé znalosti," prohodila Julain. „Kdo je výnositelem Carmenta?"

„Carmentští vůdci svá pravá jména během voleb tají, a to jak proto, aby chránili své rodiny, tak proto, aby zajistili, že kampaň bude založena pouze na jejich politice," odříkala Glorian a Julain pochvalně přikývla. „Ale její funkční jméno zní Numun. Přiveze s sebou jednoho ze svých poradců, Arpu Nerafrisse, který často působí jako její vyslanec."

„Nikdy nepochopím, proč by sem královna Sabran zvala párek republikánů," vyhrkla Adela rozzlobeně.

„Právě proto, že jsou Carmentští nebezpeční." Julain polila Glorian vodou ze džbánku, aby spláchla vzniklé mydliny. Byla tak opatrná, že princezna nemusela ani mrknout. „Země, která zlomí kormidlo monarchie, se bude divoce zmítat a narážet do ostatních, všechny je uvrhne do chaosu."

„Ano," přisvědčila Helisent. „Její Milost si musí myslet, že je lepší své nepřátele pečlivě hlídat."

„No, já si myslím, že chvalořečení pokazí." Adela jí zkrátila další nehet. „Měli bychom je odmítnout přijmout, dokud nepošlou nějaký projev úcty berethnetské dynastii, která je chrání před Bezejmenným." Další úhledně

odstřižený bílý půlměsíc. „Měli by být vděční, že je nerozdrtíme stejně, jako král Bardholt rozdrtil severské pohany."

„Rytíř chrabrosti ti dnes předal své kopí, Adelo," pronesla pobaveně Glorian. „Zdá se, že máš v úmyslu vyrazit do války s Carmentem." Stáhla ruku. „A ve své vášni mě přitom zbavit prstu."

„Přesně tak," ozval se nový hlas. „Buď opatrná, Adelizo. Má dcera je už nyní zraněná."

Julain se zalapáním po dechu upustila hřeben do lázně. Sestoupila níž a postavila se po boku Adele a Helisent, všechny tři vysekly pukrle se sklopenými hlavami.

„Vaše Milosti," pronesly sborově.

Ve dveřích stála inyská královna v elegantní černé róbě prostřižené tak, aby odhalovala bílé rukávy. „Dobré ráno, dámy," řekla jemněji. „Nechte nás o samotě, prosím."

„Vaše Milosti," zopakovaly, Adele se ve tváři skvěl zářivý ruměnec. Trousily se ven, Julain se natáhla po klice a zavřela za nimi dveře, ale ještě předtím střelila po Glorian pohledem, který ji nabádal k odvaze.

Glorian se ponořila až po krk, přála si, aby s sebou mohla stáhnout i zlomenou ruku. Na tom, jak visela přes okraj kádě, bylo něco absurdního, byl to důkaz její neschopnosti zůstat sedět na hřbetu koně.

„Glorian," oslovila ji matka, „omlouvám se, že tě ruším při koupeli. Po zbytek dne však bude zasedat rada a rozhodovat o posledních přípravách tvého chvalořečení. Teď je jediná doba, kdy si můžeme promluvit."

„Ano, matko."

„Doktorka Forthardová mě podrobně informovala o tvém stavu. Věřím, že nepociťuješ velké bolesti."

„Jen trochu, zvláště v noci."

„To přejde. Doktorka mi také tvrdí, že dlahu budeš potřebovat jen měsíc nebo dva."

Královna Sabran se zahleděla z okna. Sluneční svit proměnil její oči v surové smaragdy. Glorian se ve vodě ještě víc schoulila, skryla se za oponou havraních vlasů.

V každém rozhovoru s matkou na ni čekaly pasti. Pokaždé do nich skočila po hlavě a nemohla dál. Její první chybou bylo přiznat bolest. Matka nesnášela projevy slabosti.

„Zítra budu zcela v pořádku," dodala proto rychle. „Budu tančit i s jednou rukou, matko, pokud si to přeješ."

„A co by si pak lidé o královně Inysu říkali, kdyby nutila svou dceru tančit se zlomenou paží?“

To byla její druhá chyba. „Že je krutá a necitelná,“ zašeptala Glorian s rozpálenými tvářemi. „Jako královna Lítice.“

„Přesně tak.“ Konečně ji matka poctila pohledem. „Budu upřímná. Zítra nejde jen o tvé představení jakožto princezny s nárokem na trůn, ale také o projev síly a jednotnosti. Poprvé bude naše země hostit delegaci z takzvané republiky.“

„Carmentum.“

„Ano. Carmentští musí vidět, že absolutistická monarchie zůstává jediným správným způsobem řízení země. Nemůžeme dovolit, aby stejně jako Carmentum byl Inys předhozen lidu, který by ho roztrhal na kusy svými nejednotnými názory. Je jen jediná vládnoucí vůle — vůle Svatého, který mluví skrze nás.“

„Ano, matko,“ řekla Glorian krotce. „Nezklamu tě.“ Zaváhala a pak se zeptala: „Proč jsi je sem pozvala?“

„Arpa Nerafriss mi poslal dopis, ve kterém se ptal, zda bych zvážila možnost jednání o obchodních vztazích. Carmentští žízní po naší podpoře. Chtějí, aby starší a silnější země uznaly jejich zřízení.“ Královna zvedla bradu. „Inys je malý. Musíme zůstat otevření světu. Skrze Yscalin, Mentendon a Hróth obchodujeme s Ersyrem a Lasií — dokonce i s Východem za Propastí, jehož způsoby nám zůstávají cizí.“

Propast. Velké černé moře, tak širé a plné příšer, že jen nemnozí ho překročili a vrátili se, aby o tom mohli vyprávět. Král Bardholt se už po něm plavil, ale ne daleko. I on byl opatrný.

„V každém případě,“ pokračovala Sabran a vrátila tak Glorian zpátky na vlastní stranu světa, „nemá Carmentum proti Kroužkové zbroji Říše ctností žádnou moc. A tvé chvalořečení mi připadá jako vhodný okamžik, kdy to dokázat.“

Glorian v tu chvíli pocítila obrovský příval obdivu. Díky její matce bude Inys pevně stát proti přílivu carmentských republikánských tendencí. Než se její rodiče vzali, pouze dvě země slíbily věrnost Svatému. Teď už byly čtyři.

„Nemusím ti snad říkat, Glorian, že na bále se také setkáš s potenciálními choti. Sjedou se sem zástupci šlechtických rodů z celé Říše ctností. Musíme naše pouta udržet při síle.“

Glorian projel chlad, jako by se jí hrdlem dolů proplazila zmije a stočila se jí v žaludku.

„Nechci…“ Když se na ni královna Sabran zadívala, přitáhla si Glorian kolena k hrudi. „Musím se vdávat tak brzy?“

„Samozřejmě že ne. V patnácti jsi na vdavky moc mladá,“ připomněla jí matka, „ale možná se nám podaří zajistit vhodnou před-dohodu. Musíš se ke každému nápadníkovi chovat laskavě a dvorně, i když s nimi nebudeš tančit. Musíš se chovat jako potomkyně Svatého.“

„Ano, matko. Slibuji, že mu budu dělat čest.“ Glorian vzhlédla k její tváři. „I tobě.“

Na jeden přelétavý okamžik jako by cosi ve výrazu její matky změklo. Pootevřela rty, čelo se jí vyhladilo a začala zvedat ruku, jako by se chtěla dotknout Glorianiny tváře.

Pak zase sevřela prsty a znovu se proměnila v sochu, v královnu.

„Uvidíme se zítra. A Glorian… brzy si promluvíme o tvém ježdění.“

Odešla bez jediného ohlédnutí. Glorian si položila čelo na kolena a přála si zmizet až daleko na Východ.

6

Jih

Kadidelnice měla tvar ptáčka, kouř se stáčel z otvorů přes jeho hruď a složená křídla. Tunuva vdechla jeho vůni a zavřela oči, zatímco ji Esbar uspokojovala.

Mřížovím pronikalo rudé světlo a vykreslovalo jim na končetiny vzory. Tunuva se zapřela o lokty. V mlžném oparu se zahleděla dolů na Esbar, opájela se pohledem na ni, na to, jak se slunce zachytává ve vodopádu černých kadeří. Byla z toho stále vzrušenější, její tělo napjaté jako tětiva.

Její krvácení teď přicházelo méně často a v některé dny její oheň hořel slaběji. Cesta k uvolnění teď bývala delší a strmější. Esbar to věděla. Měly už svůj věk, Esbar byla ještě o půl roku starší — i její tělo se měnilo. Krvácela v poslední době silněji, často hned promáčela používané plátno.

Ale o nocích, jako byla tahle, když byly obě lesklé touhou, se Esbar do nabízené výzvy pouštěla stejně jako do všeho ostatního — s neúnavným odhodláním. Tunuva zaklonila hlavu, když jí mezi nohama zaplála sladkost podpořená jazykem kmitajícím jako oheň a rukama, které přesně věděly, kde a jak se dotknout.

Sevřela prostěradlo v dlaních a dech se jí zadrhl. Právě ve chvíli, kdy se blížila k horizontu uvolnění, vklouzla Esbar jedním plynulým pohybem na ni, takže se jejich srdce dotýkala.

„Ještě ne," zašeptala. „Zůstaň se mnou, lásko."

Tunuva ji objala všemi končetinami a usmála se do jejího polibku. Esbar bývala v mnohém velmi rychlá, ale v tomto ohledu si vždycky dávala na čas.

Převalily se na chladnou stranu postele a teď to byla Esbar, kdo se pohodlně položil, a Tunuva, kdo se ujal vedení. Esbar se natáhla vzhůru, aby ji chytila kolem pasu, konečky prstů jí vtiskla do kůže. Tunuva se zarazila a zadívala se jí do očí.

Esbar zvedla jedno obočí. „Co?“

Tunuva spojila jejich rty a potom čela.

„Ty,“ pronesla a přitiskla se k ní boky, cítila Esbar pevně ve svém sevření. „Vždycky ty.“

Pomalu klesala níž a níž, laskala každý kousek kůže, kterého se dotkla. Esbar se na ni dívala, každý její výdech přicházel o trochu dřív než ten předchozí. Jejich stíny na stěně ve světle svíček splynuly bez jediného přechodu.

Když se konečně nasytily, jejich těla byla zbrocená potem. Tunuva ležela vedle Esbar s hlavou opřenou o její hrudní kost, kde cítila klidné bušení jejího srdce.

„Ačkoli jsem samozřejmě potěšena,“ řekla Esbar, „zajímalo by mě, co vzbudilo takovou vlnu touhy.“

Tunuva políbila tmavý vrcholek jejího ňadra. „Saghul se mě zeptala, jestli jsem někdy pochybovala o našem poslání,“ pronesla tiše. „Řekla jsem jí, že ano, a taky kdy.“

„Aha, ten den.“ Esbar se otočila tak, aby na ni viděla, přehodila jí teplé stehno kolem pasu. „Ne zas tak dlouho poté jsem poprvé poznala, jaké to je, když se mi po tobě stýská,“ broukla měkce.

Tunuva se k ní přitiskla a políbila ji. Dokonce i teď se k tomu krátkému období jejich rozdělení nerada vracela.

Bylo to dva měsíce po Karmínové poušti. V jejích vzpomínkách byly ty dny hořícím snem, jako by je celé strávila v horečce. Budila se za úsvitu s bolestí v těle a dokázala se jen modlit a trénovat, než se zase vrhla na Esbar. Touha v ní zuřila jako šílenství, ukotvená láskou, která ji plnila jako dech — jako by to tak vždycky mělo být, jako by to bylo vepsáno do její duše, když byla ještě semínkem.

Toho dne, kdy je Převorka přistihla, se propletené smály ve skladu koření, roztažené mezi rozsypanými sáčky růžových okvětních plátků, muškátového oříšku a hřebíčku.

Esbar byla už ve dvaceti jednou z nejtroufalejších sester, odvážila se odmlouvat i starším. Tunuva nikdy neporušila žádné pravidlo. Ohromilo ji, když je Saghul vykázala na opačné konce Převorství beze slůvka vysvětlení.

Početí bylo jedna věc. V uzavřeném společenství bylo třeba pokrevní linie pečlivě hlídat, ale Saghul nikdy nezakazovala spojení, která nebyla zatížena riskem vzniku dítěte. Když už si Tunuva myslela, že snad přijde o rozum, Saghul si je konečně obě zavolala do svého Slunečného pokoje.

Je tohle založeno na tělesném chtíči, zeptala se jich, *nebo je to záležitost srdce*?

Tunuva s odpovědí váhala, bála se, že ať řekne cokoli, mohlo by ji to od Esbar odtrhnout. *Nikdy bych nemohla mluvit za Tuvu*, pronesla konečně Esbar, *ale musí snad jedno bránit druhému, Převorko*?

Saghul byla zvolena z určitého důvodu. Stačil jí jeden pohled a věděla, že mezi nimi nevládne jen přelétavá přitažlivost, která se obrousí časem. Byly jako dvě srdce, která se setkala na křižovatce a dál se rozhodla kráčet pospolu.

Jste moje dcery. Věřím vašemu úsudku — ale obě vězte toto, varovala je. *Nemůžete žádné lásce dovolit překonat lásku k Matce. Nic není důležitější než naše poslání. Pokud vás povinnosti rozdělí, jako jsem to v těchto posledních dnech udělala já, musíte toto rozdělení snést. Ať přijde cokoli, musíte vytrvat. Buďte spolu, pokud si to přejete, ale pamatujte, že jste nevěstami pomerančovníku.*

„Není se co divit, že byla tak podrážděná," zamumlala Tunuva, když se jejich rty oddělily. „Všechen ten hřebíček."

„Pokud si dobře vzpomínám, za to jsi mohla ty," opáčila Esbar a lehce ji pleskla po hýždi. „Vždycky to nakonec jsou ty tiché."

„Ne zas tak tiché," pronesla Tunuva suše.

Obě se uchechtly. I o třicet let později si pokaždé vyměnily významný pohled, když kterákoli z nich ucítila hřebíček.

Esbar ji ještě jednou políbila, pak se posadila a sčísla si černé vlasy dozadu, až se jí ve volných loknách snesly k pasu. Tunuva si založila ruce za hlavou.

„Pověz mi," začala, „jak dlouho ti trvalo Saghul neposlechnout?"

„Odmítám tvoje obvinění. Jakožto munguna jsem udělala přesně to, o co mě Převorka požádala. Uklidnila jsem a utišila naše sestry." Esbar sáhla po džbánku s vínem. „A pak jsem šla za Siyu a řekla jí, co přesně si myslím o její bezhlavé hlouposti."

Tunuva zavrtěla hlavou a usmála se.

„Vrť hlavou a usmívej se, jak jen chceš, Tunuvo Melim. Saghul se to možná líbit nemusí, ale to já jsem ve svém těle Siyu stvořila. Já jsem den a noc rodila, abych jí dala život, a tak jí přímo řeknu, když mě zahanbí. Nebo tebe." Esbar jim nalila dva poháry slámového vína. „To tvoje jméno nese."

„Už Saghul rozhodla o trestu?"

„Týdenní vězení. A další měsíc poté nebude smět do lesa."

Tunuva tiše přijala víno.

„Jsi na ni moc měkká, Tuvo," pokárala ji Esbar pevně. „Víš, že nejednala správně."

„I my jsme byly kdysi mladé a hloupé."

„Ty a tvůj rozsypaný hřebíček. Nikdy bychom nevylezly na pomerančovník."

To byla pravda. Dokonce i v sedmnácti by si Tunuva spíš uřízla nohu, než aby ji položila na některou z posvátných větví.

Esbar mezi ně umístila misku s ovocem a vybrala si datli naloženou v medu. Tunuva zase máslovou švestku.

„Hidat musela vylézt pro ten provaz. Celý den se modlí a prosí Matku o odpuštění," řekla Esbar. „Pochybuji, že byla i Siyu tak důsledná."

„Siyu nesnáší zákaz vycházení. Bude to pro ni tvrdý trest."

Esbar vydala zvuk, který mohl být souhlasem i nesouhlasem.

„Požádala jsem Saghul, aby ji vyslala do světa. Nechala ji ho ochutnat," přiznala Tunuva. „Myslela jsem si, že by se jí mohlo dobře dařit jakožto služebné princezny Jenyedi. Saghul s tím podle všeho nesouhlasila." Střelila po Esbar pohledem. „Jsem hloupá?"

„Ne." Esbar ji chytila za ruku. „Chápu tvůj náhled na věc, Tuvo. Také rozumím Saghuliným obavám. Nejsem přesvědčená o tom, že by Siyu věděla, jak se u dvora chovat." Vydechla. „Imsurin byl zřejmě špatnou volbou. Já jsem ocel a on kámen, dohromady z nás vznikla jiskra. Je jedno, kde přistane, něco zkrátka do základů spálí."

„Jiskru je možné rozfoukat do jasného plamene, když je jí dán dostatek příležitostí."

„Ale kdo by tyhle příležitosti poskytoval ve vlastním domě?"

Tunuva se zakousla do máslové švestky a Esbar si podala další datli.

Nemělo to žádný závěr. Siyu vězela v pohyblivém písku — nemohla růst beze světa a nedůvěřovali jí dost na to, aby ji do něj pustili, dokud nevyroste. Ať udělá cokoli, Esbar bude mít pocit, že to ovlivní i její pověst, a tak se bude vždy klonit spíš k opatrnosti. Tunuva se rozhodla, že znovu zajde za Saghul.

Vzduch byl vlahý, jako by panovalo léto. Pojedly spolu chléb s drcenými fíky a kozím sýrem, poslouchaly známé zvuky, které se nesly do komnaty. Krutihlav s rudým krkem trylkující za letu. Někde jinde jeden z mužů vybrnkával uklidňující melodii na harfu. Když Esbar snědla, co se do ní vešlo, pohodlně se opřela o podhlavník a zatočila slámovým vínem ve sklenici.

Při odpočinku byla stejně oslnivá jako při boji. Světlo svíčky jí lehoučce tančilo po tmavě zlaté kůži, vykreslovalo tuhé svaly na stehnu. Až na linie

kolem očí a úst a šedé prameny ve vlasech vypadala pořád skoro stejně jako ve dvaceti.

Když byla Tunuva mladá, nikdy se jí ani nesnilo, že jednou pozná takhle vášnivou lásku. Myslela si, že její život bude nade vše zasvěcen pomerančovníku, její ichneumonce a Matce. Esbar byla překvapením. Čtvrtou strunou její loutny.

Ne, neočekávala, že jí Esbar uq-Nāra vstoupí do života. Ani pátá struna. Ta, co přišla později. Ta myšlenka přitáhla její pohled níž k jizvám, tam kde se její tělo napínalo — jako vlnky v písku dole na jejím podbřišku a bocích, tmavé na vřelé hnědi její pleti.

„Kdys na něj naposledy myslela?"

Esbar se dívala na její tvář. Tunuva se napila.

„Když Siyu seskočila z toho stromu." Víno nemělo žádnou chuť. „Nikdy nemyslím na jeho jméno, nepředstavuji si jeho tvář, ale… v tu chvíli se mnou byl. Skočila bych tam pro ni."

„Já vím." Esbar jí položila ruku na koleno. „Vím, že ji miluješ. Ale ty zase víš, co ti jakožto munguna musím říct."

„Není moje dcera ani tvoje. Patří Matce."

„Stejně jako my všichni," potvrdila Esbar. Když se Tunuva zadívala do stropu, Esbar si ztěžka povzdechla. „Až zajdeš za Matkou, utěš ji tentokrát, pokud ti pak bude líp. Imin tě pustí dovnitř." V jejich polibku Tunuva cítila datle. „A pak se vrať a ještě jednou se se mnou před spaním pomiluj."

V Převorství existovalo jen málo titulů. Dvě volně definované hodnosti — čekatelky a novicky —, ale jen málo titulů, protože Převorství nebylo dvorem ani armádou. *Převorka* byla jedním titulem, *munguna* druhým.

Pak tady byl třetí: strážkyně hrobky. Tunuva ho získala na své čtyřicáté narozeniny a s ním i tu čest strážit ostatky Cleolind Onjenyu, Matky, drakobijkyně a přemožitelky Bezejmenného a zakladatelky Převorství, která kdysi bývala lasijskou princeznou.

Jen málokdo je tak věrný jako ty, Tunuvo. Budeš jí skvělou strážkyní, řekla Saghul. *Hlídej ji dobře.*

Tunuva neselhala. Každý večer, když Převorství utichlo, sestoupila do pohřební komory, aby tam provedla poslední rituály dne. Jako obvykle se jí po boku kradla Ninuru, její bílý stín.

Ninuru byla nejmenší z celého vrhu. Teď už byla téměř tak velká jako Tunuva a věrná až za hrob, tak jako to u ichneumonů bylo zvykem u toho člověka, který je jako první nakrmil masem. Na celý život se do něho otiskli.

Také se otiskli do Převorství. Před staletími přišla jejich smečka do Lasijské kotliny, aby sloužila Matce, jejíž služebné je naučily mluvit. Vycítili v Lasii Bezejmenného, označili ho za svého nepřítele a od té doby mezi nimi panovalo spojenectví. Připomínali mangusty tím způsobem, jakým lev připomíná kočku.

Tunuva položila svou lucernu u dveří vedle truhlice a použila jeden ze tří klíčů, aby ji odemkla. Uvnitř ležel plášť. Pět století poté, co ho Cleolind nosila, byl stále sytě barevný v temně fíkovém odstínu fialové. Tunuva ho opatrně rozložila a přehodila si ho kolem ramen. Celé roky se bála, že se jí tenhle pozůstatek Matky v prstech rozpadne.

Její druhý klíč otvíral dveře do pohřební komory. Obešla její obvod, použila svůj plamen k tomu, aby rozsvítila sto dvacet luceren, jednu za každý život, který Bezejmenný ukončil, když přišel na Yikalu. Jakmile komora zářila, obrátila se ke kamenné rakvi a rozžehla poslední lampu, kterou svírala socha Washtu, mocného božstva ohně.

Tunuva si nalila ze džbánku drahocenné víno s pryskyřicí z pomerančovníku. Jen ty, které nesly nějaký titul, ho mohly ochutnat. Poklekla před rakví, vypila polovinu vína a setrvala v tichu za těch sto dvacet duší.

Jakmile odrecitovala jejich jména, zazpívala dlouhou modlitbu v selinijštině, její hrdlo se zahřálo zvukem uctívání. Ten jazyk patřil ztracenému městu Starý Selinun, odkud pocházela věštkyně Suttu a z její pokrevní linie pak rod Onjenyu.

Jedním lokem dopila víno a vstala. V posledních dnech jí podlaha pod koleny přišla tvrdá — příště si bude muset přinést podložku. Položila ruku na hrobku.

„Matko, odpočívej v pokoji. Jsme tvoje dcery," pronesla tiše. „Pamatujeme si. Přetrváváme."

Venku před pohřební komorou zamkla plášť zpět do truhlice a nechala lampy hořet celou noc. Za úsvitu se vrátí, aby do nich doplnila olej a odříkala ranní modlitbu.

Pod tunikou ji chladil třetí klíč. Byl vyroben z bronzu, hlavu měl tvarovanou do podoby květu pomerančovníku, každý okvětní plátek glazovaný na bílo. Za celých deset let ho nikdy nepoužila. *Musíš ho jen nosit a střežit,* řekla jí Saghul. *To, co otvírá, nepotřebuješ vědět.*

Na vrcholku schodů se Tunuva obrátila ke své ichneumonce. „Našla jsi to?"

Ninuru ukročila do výklenku ve stěně. Tunuva uslyšela šustění a pak se tvor vrátil s tkaným pytlem v tlamě.

„Děkuji." Tunuva si ho vzala a poškrábala ji za ušima. „Vyrazíme brzy na projížďku?"

„Ano." Upíraly se na ni lesklé černé oči. „Siyu je ostuda. Neměla bys jí dávat dary."

„Ale ne, nezačínej i ty." Tunuva jí poklepala na růžový čenich. „Esbar už mě pokárala."

„Esbar je chytrá."

„Možná bys tedy raději zítra jela s chytrou Esbar." Tunuva ji podrbala pod bradou. „Hm?"

„Ne," odpověděla ichneumonka. „Jsi často hloupá, ale nakrmilas mě."

Olízla Tunuvu přes celou tvář a pak se odplížila pryč, ocasem přitom za sebou zametala podlahu. Tunuva se usmála a vyrazila opačným směrem.

Imsurina našla usazeného na lavičce, vyšíval límec slonovinové tuniky. Když se k němu přiblížila, vzhlédl s pozvednutým obočím, zešedlým za poslední rok.

„Chci ji vidět," řekla Tunuva. Sevřel rty do úzké linky. „Prosím, Imine."

„Tentokrát bys ji neměla utěšovat. Esbar by se mnou souhlasila."

„To moje jméno Siyu nese." Zastavila se přímo před jeho lavičkou. „Ať dnes pocítí i trochu útěchy. Potom jí poskytnu čas na přemýšlení."

„A když se to dozví Převorka?"

„Bude to na mou zodpovědnost."

Imsurin si stiskl kořen širokého pihovatého nosu. Zrak mu už celé roky selhával, bolela ho z toho hlava. „Jdi," pronesl nakonec, „ale buď rychlá, kvůli nám oběma."

Než ho minula, stiskla mu ruku. Potřásl hlavou a vrátil se k šití.

Siyu ležela na posteli s jednou rukou za hlavou a vlasy rozhozenými po celé tváři. Tunuva se posadila vedle ní a odhrnula jí několik tmavých pramínků za ucho. Spávala takhle už od dětství. Zavrtěla se, otevřela oči a zamrkala na Tunuvu.

„Aha, Tuva." Posadila se a okamžitě ji objala. „Tuvo, Imin říká, že tu musím zůstat celý týden. A celý měsíc nesmím opustit údolí. Je to pravda?"

„Ano," odpověděla a cítila, jak se dívce záda otřásají vzlyky. „Tiše, slunce, tiše. Imin se postará o to, aby tě muži zaměstnali. Budeš mít pocit, jako by neuběhl žádný čas."

„Ale já tu nemůžu zůstat," vyhrkla Siyu horečně. „Prosím. Požádáš Převorku, aby mi odpustila?"

„Odpustí ti, za nějakou dobu." Tunuva se odtáhla a zamračila se na její uslzenou tvář. Kůži měla v tmavším odstínu hnědé, vlasy pořád všechny černé, ale jinak vypadala přesně jako Esbar. „Siyu, musíš si uvědomovat, že ten trest je mnohem mírnější, než by mohl být. Muži dělají dobrou, důležitou práci. Je opravdu tak hrozné jim pár týdnů pomáhat?"

Siyu zachytila její pohled. V těch očích, lemovaných hustými řasami, se cosi zablesklo.

„Ne," odpověděla. „Jen nenávidím, když jsem uvězněná uvnitř. A stydím se." Přitáhla si pohmožděné koleno k hrudi. „Předpokládám, že Esbar nechtěla, abys za mnou šla. Řekla mi, že jsem vás obě zostudila."

„Esbar tě miluje celou svou duší, jako my všichni."

„Matku miluje víc."

„Jak musíme všichni — ale Siyu, byla jsem u toho, když tě Esbar rodila. Za ty roky jsi jí přinesla tolik hrdosti. Tahle chyba je jen malou součástí tvého života, neurčuje ho."

Siyu polkla a podařilo se jí přikývnout. Tunuva sáhla do svrchní suknice a vytáhla z ní sáček.

„Pro tebe. Aby sis k lesu mohla alespoň přivonět."

Siyu rozvázala tkanici. Když spatřila křehké modré okvětní plátky, vylovila květ a přidržela si ho blízko tváře. Z očí jí znovu vytryskly slzy. Křížatky vždycky milovala.

„Děkuji." Zabořila hlavu do Tunuvina těla. „Jsi na mě vždycky tak hodná, Tuvo, i když se chovám jako hlupačka."

Tunuva ji políbila na temeno a přitom si vzpomněla, že Esbar k Siyu nikdy nemohla být tak něžná. Ona a Imsurin tuhle svobodu neměli.

„Ráda bych něco na oplátku," pověděla. „Chtěla bych, abys mi vyprávěla příběh."

„Jaký příběh?"

„Ten, na kterém záleží nejvíc ze všeho." Pohladila ji po vlasech. „Začni. Tak jak ti ho vždycky vyprávěl Imin."

Siyu se s drobným úsměvem posunula na lůžku tak, aby se Tunuva mohla opřít o podhlavníky. „Budeš dělat oheň?“ zeptala se Siyu.

„Samozřejmě.“

Dívka si ještě jednou otřela tvář a uvelebila se blíž.

„V hloubi tohoto světa vře Ohnivé lůno,“ začala. „Před staletími se tekutý plamen v něm vzepjal a nabral pevnou podobu. A ta podoba byla strašlivá.“

Stočením prstů a škubnutím zápěstí Tunuva vyvolala jasný plamen a vrhla ho do kamen. Zapálil suché dřevo a třísky během vteřinky. Siyu se zachvěla a zkroutila prsty u nohou.

„Láva byla jeho mlékem, kámen jeho tkání a železo jeho zuby.“ Očima hltala blikotající světlo. „Pil, až se i jeho dech proměnil v oheň. To stvoření byl Bezejmenný a v jeho navždy žhnoucím srdci plála jedna věčná touha. Touha po chaosu.“

Tunuva si pamatovala, jak jí Balag tenhle příběh vyprávěl. Jak se radovala z mrazivých hlasů, které k tomu používal, ze stínů, které muži kreslili na stěnách svými prsty.

„Ačkoli je Ohnivé lůno hlubší a rozlehlejší než jakékoli moře, Bezejmennému nestačilo,“ pokračovala Siyu silnějším hlasem. „Žíznil po světě nad sebou. Proplaval tekutým ohněm, prolomil samotný plášť země a jeho příšerná silueta se vynořila z Hory děsu. Oheň stékal jako řeka dolů po jejích svazích a pohltil město Gulthaga, kouř zatemnil ranní oblohu. Udeřil rudý blesk, znovu a znovu, a když slunce zmizelo, Bezejmenný vzlétl.“

Oheň v kamnech zahořel jasněji.

„Rozletěl se hledat teplejší podnebí na jihu,“ vyprávěla Siyu, „a tak jeho děsivý stín padl na Yikalu, kde vládla dynastie Onjenyu nad mocnou říší Lasií. Usídlil se u jezera Jakpa a svým dechem a poryvy větru ze svých křídel přinesl nákazu, která otrávila všechno kolem. Lidé ochořeli. Jejich krev vzplála, byla tak horká, že křičeli a drásali se a umírali na ulicích. Bezejmenný pozoroval lidstvo a pohrdal tím, co viděl. Rozhodl se proměnit jejich svět — tento svět — v druhé Ohnivé lůno.“

„Jak dole, tak i nahoře,“ dodala Tunuva.

Siyu přikývla.

„V té době vládl Lasii Selinu Onjenyu,“ navázala. „Sledoval, jak se Yikala propadá do chaosu. Jak vody páchnou a vřou. Nejdřív poslal válečníky, aby nestvůru zabili, ale Bezejmenný roztavil jejich maso a poházel jejich kosti na břehu jezera. Pak mu farmáři obětovali své ovce, kozy a voly. A když už žádný dobytek nezbýval, Selinu neviděl jinou možnost. Vykročil ze svého

paláce a rozkázal, že každý den musí proběhnout losování a jeden z jeho lidu bude obětován."

Sto dvacet jmen.

„Selinu pak složil přísahu," vyprávěla Siyu. „Nemohl riskovat svůj vlastní život, ale jména jeho dětí budou součástí losování. Když přišel stý dvacátý prvý den, z hliněného hrnce bylo vytaženo jméno jeho dcery — princezny Cleolind.

Cleolind trávila svůj život soužením. Viděla, jak lidé trpí, jak se i děti odebírají na smrt, a přísahala, že sama bude s netvorem bojovat, protože byla zkušenou válečnicí. Selinu to zakázal. Ale když byla Cleolind vylosována, neměl na výběr, musel dodržet svůj slib a poslat ji vstříc zkáze. A za to ho budou navždy nazývat Selinu Přísežník.

Toho dne, kdy měla Cleolind zemřít, přijel do Yikaly muž ze Západu, toužil po slávě a koruně. S sebou přivážel meč nevídané krásy, meč jménem Ascalun. Prohlašoval, že je kouzelný a že jen on sám může zabít tu stvůru — ale nebyla to laskavost, co ho vedlo. Výměnou za svou čepel žádal rytíř z Inysky dvě věci. Za prvé, lid Lasie konvertuje k novému náboženství Šesti rytířských ctností. A za druhé, až se vrátí zpět do své země, přiveze si s sebou Cleolind jako nevěstu."

Siyu si odkašlala. Tunuva jí podala pohár ořechového mléka a dívka se napila.

„A co potom?" zeptala se. „Co mu Cleolind řekla?"

Když se Siyu zase opřela, položila si hlavu na Tunuvu.

„Řekla otci, ať toho rytíře vyžene," pokračovala. „Ačkoli jejich město ovládlo zoufalství, nehodlala sledovat, jak její lid poklekne před cizím králem. Ale rytíř ji následoval, když se vypravila vstříc smrti. A když byla Cleolind připoutána ke kameni a Bezejmenný se vynořil ze zkažené vody, aby přijal svou obětinu, rytíř se mu postavil.

Galian Berethnet — to bylo jeho jméno — byl ale zbabělec a hlupák. Výpary a oheň ho zmohly. Cleolind pak zvedla jeho meč. Bojovala s netvorem z hory na páchnoucím břehu jezera Jakpa i hluboko v Lasijské kotlině a vystopovala ho až do jeho doupěte. Tam zůstala ohromeně stát, protože v údolí před ní vyrůstal plody obtěžkaný strom, vyšší, než kdy v životě viděla."

Ten obraz byl vypodobněn na mnoha zdech Převorství. Strom, zlatavé pomeranče, kolem kmene stočený rudý netvor.

„Bojovali spolu celý den a celou noc. Nakonec Bezejmenný vychrlil na Cleolind oheň a ona se vrhla ke kořenům stromu — a ačkoli to k němu netvora táhlo, jeho oheň nedokázal spálit nic ve stínu větví pomerančovníku.

Cleolind umírala a pomerančovník jí daroval svůj plod. Z posledních sil ho pojedla a svět všude okolo ní zjasněl. Slyšela zemi, cítila teplo ve své krvi a najednou mohla poručit ohni. Tentokrát, když se nestvůře postavila, zabodla Bezejmennému meč mezi šupiny a on byl konečně poražen."

Tunuva vydechla. Bez ohledu na to, kolikrát ten příběh slyšela, ji vždycky dojal.

„Cleolind vrátila meč Galianu Zrádci, aby se pro něj nikdy nevracel," navázala Siyu, „a pak ho vyhnala z Lasie." Její hlas zpomaloval. „Vzdala se nároku na trůn a se svými věrnými služebnými se stáhla ze světa, aby střežily pomerančovník a čekaly na Bezejmenného, který se jednoho dne měl vrátit. A my, které jsme požehnané plamenem, jsme její děti. Přetrváváme."

„Jak dlouho?" zeptala se Tunuva.

„Navždy."

Dívčin dech se prohloubil. Tunuva také zavřela oči a proti své vůli si vzpomněla na to, jak na ní před dlouhou dobou usínal někdo jiný. Ta myšlenka ji držela na místě, dokud nepřišel Imsurin a neodvedl ji.

7

Západ

Den jejího chvalořečení. Glorian Hraustr Berethnetská s nadějí upírala oči na baldachýn a čekala, až na ni z Halgalantu dopadne dospělost.

Modlila se, aby se dostavil pocit, že už je na svůj život připravena. Chtěla, aby k ní šeptem promluvil Svatý a dal jí tak na vědomí, že je jeho potomkyní. Doufala, že konečně zatouží po zasnoubení s naprostým cizincem, po tom, aby se jí břicho vyklenulo další dědičkou Inysu.

Zkrátka se modlila, doufala a čekala, že se přestane cítit jako podvodnice. Místo toho byla vyčerpaná po další noci plné bolesti, pořád netoužila po choti a jediné, co by jí mohlo dle jejího přání vyklenout břicho, byla pořádná porce ostružinového koláče.

Julain se probudila za rozbřesku a odběhla, aby se oblékla. Glorian se stočila v poduškách. Ještě chvilka klidu předtím, než bude oškubána a svázána jako husa — aspoň si to myslela, dokud sebou na postel vedle ní neplácla Helisent.

„Je čas, aby ses setkala se světem." Sevřela Glorian v náruči, až se dívka usmála. „Jak se cítíš?"

„Bolavě."

„Ohledně toho chvalořečení. Mohla bys dneska být zaslíbená!"

„Už jsem mohla být zaslíbená od narozenin." Glorian na ni pohlédla. „Cítila ses jinak?"

Helisent se zamyslela. Z čelenky na hlavě jí visel drobný rubín a jiskřil uprostřed jejího čela.

„Ne," připustila. „Každý rok očekávám, že se najednou budu cítit tak, jak vypadají Florell a královna Sabran, jako bych snad mohla říct cokoli s přesvědčením, že mám pravdu, jako bych se nemusela bát, že někdo do

mých slov vyklove díry. Že budu mít pocit, že jsem… se ustálila, že mi něco dodalo tu pravou formu. Přesto se to nikdy nestalo."

Glorian si povzdechla. „Doufala jsem, že to neřekneš."

„Promiň."

Ozvalo se zaklepání na dveře a za nimi stála sama Florell ozdobená jantarem.

„Dobré ráno, mladé dámy," pronesla jásavě. Julain a Adela přicházely hned za ní. „Ach, Glorian. Tvoje chvalořečení! Pamatuji si, když jsi byla tak malá, že jsem si myslela, že tě strčím do kapsy. A podívej se na sebe teď — tak vysoká a krásná." Poplácala ji po tvářích. „Pojď, oblečeme tě. Máme před sebou náročný den."

Tři míle od hradu Drouthwick zakokrhal kohout nad ospalou vesničkou Worhurst. Bardholt výměnou za mlčenlivost ohromených obyvatel ohledně jejich příjezdu otevřel všem své sudy a truhlice.

Wulf se probudil v hrubých přikrývkách obklopený vůní seníku. Vedle něj spal s hlavou položenou na svalnaté paži Thrit a poblíž chrápala Eydag. Opatrně, aby je nevzbudil, se Wulf posadil a našel svoje boty. Když mu pod nohama zaskřípala prkna, Thrit se zavrtěl a víčka se mu zachvěla.

Venku před stodolou si přes vlněné kamaše připnul pásek a vykročil do hájku plného dubů a zlatých bříz, brodil se spadaným listím. Světlo protékalo mezi větvemi jako ředěné pivo, odráželo se od potůčku, který cestou do Worhurstu překročili. Někde poblíž vesele vyzváněly zvony na oslavu pozdního podzimu.

Poklekl k vodě, aby si oholil strniště. Na druhé straně zapískala pasačka vepřů, která kráčela kolem svých prasat a nechávala je vyhrabávat žaludy a bukvice. Wulf si oholil tváře do čista a prohlédl si svůj odraz na hladině.

Dnes bude sloužit jako osobní číšník nejmocnějšího krále, jakého kdy svět poznal. Nemohl si takovou příležitost nechat proklouznout mezi prsty. Ve svých čtrnácti letech sloužil jako huskarl. Kdyby se držel cesty ctností, mohlo by se mu podařit dosáhnout svého snu — rytířského stavu.

K tomu, aby uspěl, si musí pevně zašít srdce jehlou a nití, aby do něj už nikdo nemohl znovu vklouznout. Byl hlupák, že ten první polibek oplatil a nerozdrtil poupě dřív, než mohlo vykvést.

„Co ti řekl?“

Wulf střelil pohledem přes rameno. Regny stála vedle shrbené vrby, už upravená a ve zbroji.

„Dost.“ Osušil se košilí. „Byl na tebe tvrdý?“

Jen pokrčila ramenem. „Možná jsem náčelnice, ale ještě nejsem dost stará na to, abych své provincii vládla. Mladistvou nerozvážnost je možné omluvit a zapomenout. Bardholt tomu rozumí víc než kdokoli jiný.“

„Tušíš, kdo mu to pověděl?“

„Léčitelka mi poskytla jisté byliny. Předpokládám, že jí uklouzl jazyk.“

„Měl jsem to pro tebe obstarat. Odpusť mi.“

„Nejsi první, kdo na takové věci zapomíná.“ Sledovala ho chladnýma očima, když se k ní připojil. Na sobě měla stříbrný náhrdelník náčelnice, jeho konce byly zdobené askrdalským stromem. „Nech mě hádat. Přísahals, že se až do konce svých dnů vzdáš všech neřestí, protože tě náš král pleskl přes ruku.“

„Nikdy mě neplácá přes prsty. Jen po zádech.“

„Ano, myslím, že už v nich mám důlek.“

„A moje místo po jeho boku je křehčí než tvoje. Musím být opatrný, Regny.“

„Moc dobře víš, že tě má Bardholt v oblibě,“ řekla, „ale respektuji tvoje přání.“ Slunce vylákalo ven kaštanové odstíny v jejích zapletených hnědých vlasech. „Neuzamykej své srdce moc rychle, Wulferte Glenne. Náhodou vím, že u tohoto dvora se do tebe zakoukal i někdo jiný.“

Wulf zvedl jedno obočí. „Kdo?“

„Řekla bych, že uvidíš, ale raději si z toho udělám hru a budu počítat, kolik znamení přehlédneš.“ Sevřela ho paží kolem pasu. „Pojď. Bardholt nás potřebuje jako své oči ve Starém sále.“

Hrad Drouthwick byl skoro stejně velký jako královská pevnost Ascalun. Jeho Velká síň se táhla bez konce. Praskalo v ní několik ohňů a zahřívalo její stěny. Příliš prohřívání nebylo potřeba, protože na oslavy pozdního podzimu ji zaplnil neuvěřitelný počet lidí.

Glorian nikdy neočekávala tolik hostů nebo tolik jídla. Tvarohový koláč s bezovým květem, zlatý jako padavčata, podávaný s horkou smetanou nebo angreštovým máslem, horký litý chléb a šípkový pudink, rudé hrušky

opékané v medem slazeném víně. A tolik masa: husy nadívané jablky, kuřata pečená na rožni, opražené klobásy plněné piniovými oříšky.

Její karmínové šaty byly střižené v módním yscalském stylu se staženým pasem a k zemi padajícími rukávy, upravenými tak, aby zakrývaly její dlahu. Florell jí rozdělila část vlasů do šesti pramenů a spletla je do copu ctností, zbytek nechala volně splývat po zádech. Složitý účes a zlatá korunka mohly za to, že jí bylo nesnesitelné horko.

Snědla další tři porce koláče. Ozval se potlesk, když harfenistka vybrnkala první tóny „Královského sváru" — balady o Glorian Druhé, v dějinách známé jako Královna honů. Právě po této slavné královně, jejíž sňatek s Isalarikem Shovívavým přivedl Yscalin do náruče Svatého, byla Glorian pojmenována.

Na stěnách visely bílé zástavy s Pravým mečem. Představoval Ascalun, očarované ostří, které Svatý použil k porážce Bezejmenného, a obklopoval carmentské znaky.

Republikáni seděli spolu s Radou ctností. Nejvýznamnější z celé delegace byla Numun, výnositelka — vysoká žena s úzkými rameny a dlouhým, obnaženým krkem, neozdobeným šperky. Její šaty bez rukávů byly v pase plizované a spadaly až na podlahu.

Tvář pod šedivějícími černými vlasy, pevně spletenými a upevněnými na temeni hlavy, měla zcela klidnou. Jediným jasným znakem její autority byla čelenka ze zlatých lístků. Přinesla si s sebou jakési jižanské náčiní zakončené hroty, kterým nabodávala každé sousto.

Vedle ní seděl její poradce, velký a pozorný, zahalený do stejné sytě fialové, s bílým hávem přehozeným přes obrovská ramena. Oba měli tmavé oči a hnědou kůži, Arpa Nerafriss byl o něco bledší než Numun. Glorian ještě tak úplně nerozuměla tomu, jak se dostali na své pozice nebo co jejich postavení vlastně znamenalo. Všechno to znělo příliš složitě.

„Co to mají ve znaku?" překřičela hlomoz Helisent. Zobrazoval bledý oblouk na levandulovém poli.

„Bránu Ungulu," odvětila Glorian. „Konec světa. To mi řekla Liuma."

„Svět má konec?" zabručela Julain s ruměncem na tváři. „S bránou?"

„Někde končit musí, nemyslíš?"

Helisent naklonila hlavu. „Vážně?"

„Slyšela jsem, že Numun má dva druhy," šeptla Julain s ústy zakrytými dlaní. Helisent ohromeně frkla, zatímco Glorian dopila třetí (možná čtvrtý) pohár vína. „Ano, to musí v Halgalantu způsobovat takové pozdvižení! Sňatek tří lidí. Á, báječné, krispely!"

Glorian se s úšklebkem zadívala na hodovní tabuli. „Ty tam," křikla Helisent, „podej to sem pro princeznu!"

„Její Výsost!" zakřičeli lidé s pozvednutými poháry. „Lady Glorian!"

„Na naši velkolepou princeznu," smála se Florell ze svého místa vedle královny. „Nechť se jí daří!"

Královna Sabran měla přes sebe přehozený plášť tak volně, že ukazoval krémovou kůži jejích ramen. Zvedla vlastní pohár a obdařila Glorian jedním ze svých vzácných úsměvů.

„Milovaná dcero, princezno Inysu a Hróthu," pronesla jasným, znělým hlasem. Během její promluvy všichni utichli. „Ať ti Svatý požehná a stráží tě v tvém patnáctém roce."

Celým sálem zazněl jásot. *Opravdu mě má ráda*, pomyslela si Glorian a víno ji v břiše najednou hřálo ještě víc. *Je na mě pyšná.*

Přistál před ní podnos plný pečiva tenkého jako pergamen, smaženého v másle a medu. Snědla hned několik kousků za sebou a olízla si cukr z prstů.

Když vzhlédla, zjistila, že se na ni matka dívá s pozvednutým obočím. Glorian se do dalšího krispelu pustila mnohem delikátněji, po malých soustech.

Královna Sabran se upokojeně vrátila ke svému rozhovoru s Robartem Ellerem, lordem kancléřem z Inysu, který seděl po její levici. Dokonce i během své promluvy sledoval sál modrýma kritickýma očima. Byl Vévodou štědrosti a jako takový platil většinu těchto oslav, dokonce poskytl kořeněné víno z Yscalinu, kde hrozny vyzrávaly do sladka pod mnohem teplejším sluncem.

Glorian pozorovala svou matku, vyrovnanou a silnou, a byla ráda, že je tak chabou nápodobou. Narodila se k tomu, aby byla stínem, a stíny musely pouze následovat.

Zničehonic jí paží projela obrovská bolest. „Ty hlupáku," zalapala po dechu Julain, náhle střízlivá. „Copak máš místo nohou sudy?"

Glorian se snažila vymrkat jehličky z očí a pochopit, co se stalo. Jeden ze sloužících — chlapec, páže — se jí pokusil dolít pohár a místo toho jí vrazil přímo do zlomené paže.

„Výsosti," třásl se strachy, „moc se omlouvám. Bolelo to?"

„Nic se nestalo." Glorian skoro nemohla mluvit. „Omluvte mě."

Najednou toho bylo moc — horko a hluk a bolest. Když vstala, udělali totéž i všichni okolo. Mávla rukou nad jejich starostí. Snad si mysleli, že

jen potřebuje na prevét, což byla pravda. Pokud se nemýlila, brzy jí bude příšerně špatně.

Hrad Drouthwick měl mnoho podivných výklenků a skrytých prostor. Jednou z nich byla dlouhá galerie pro hudebníky nad Velkou síní. Glorian vyběhla po schodech kolem draperie, která ji zakrývala, a narazila do něčeho velkého a pevného. Její paže vzplála. Uskočila a skoro upadla, jen tak tak se zdravou rukou zachytila stěny.

První divoká myšlenka jí napovídala, že galerii museli zazdít. Pak draperii cosi odtáhlo a objevila se tvář skrytá ve stínech.

„Kdo u Halgalantu jste?" dožadovala se Glorian.

Bolest a rozpaky jí zostřily hlas. Nenapadlo ji, že tu na někoho narazí. Muž — mladík, ne o moc starší než ona — na ni v šoku zíral.

„Má paní." Konečně se vzpamatoval a sklonil hlavu. „Omlouvám se, ublížila jste si?"

Měl tvrdý, ostrý přízvuk. Přísahala by, že v sobě má střípek severského mrazu.

„Ublížila?" vyštěkla Glorian. „Jen mě otravuje vaše přítomnost. Proč číháte tady nahoře v temnotě?"

Zdálo se, že nedokáže najít hlas. Věděla, že se chová nepříjemně, ale potřebovala, aby zmizel, než na něj omdlí. Kost ji bolela tak moc, až se jí kalil zrak.

Zpoza mladíka vyhlédla druhá tvář. Žena asi ve stejném věku, hnědé vlasy spletené nad bledým čelem. Když si Glorian uvědomila, co asi musela přerušit, zrudla.

„Pokud nejste vy dva oddaní, neměli byste se scházet." Narovnala se do plné — značné — výšky, v paži jí pulzovalo. „Vypadněte, nebo se o tom dozví královna Sabran."

„My jsme ale…" začala žena, avšak muž ji přerušil.

„Ano, má paní. Odpusťte."

Odvedl svou přítelkyni a zmizeli. Glorian čekala, dokud jejich kroky neodezněly, a pak se zlomila v pase a zbarvila podlahu zvratky a ostružinovým vínem.

Domnívám se, pomyslela si chmurně, právě když ji dohnali její strážní, *že matka by to zvládla lépe.*

O půl hodiny později seděla u hlavního stolu ve Starém sále. Tři stovky nejdůležitějších hostů včetně vyslanců z Carmenta byly pozvány do menší komnaty.

Její strážní přivolali magisterstvo Kell Bourn, který·á jí připevnil·a paži k hrudi. Glorian se teď cítila jistější, i když ji tělo bolelo. Sežvýkala pár lístků šanty, aby si osvěžila dech, a pod pláštěm skryla před Carmentskými nenápadný kožený popruh.

Její čtvrtý nápadník teď seděl vedle ní. Ten první byl moc plachý na to, aby udělal víc, než zašeptal své jméno. Druhý byl podivný („Paní, tvé oči jsou zelené jako dvě ropuchy") a třetí, dědic olivového regionu v Yscalinu, se jí ani nedokázal podívat do očí.

Tohle byl Magnaust Vatten, starší syn hofmistra Mentendonu. Oči měl ocelově šedé a jeho bílá tvář byla zosobněním pohrdání. Inysané se odívali do podzimní rudé a zlaté, ale on na sobě měl tulení kůži a černou vydělanou kožku, zarputilý ve své strohosti. Přitahoval obezřetné pohledy celého sálu, tenhle syn muže, kterému se kdysi říkalo Mořský král.

Glorian, dcera skutečného krále, ale nebyla ohromena. Magnaust si pořád jen stěžoval, zatímco se propracovával pečenou labutí, a téměř ji nepustil ke slovu.

Alespoň byla ušetřena tance. Nikdy se jí nepovedlo přesně trefit rytmus, ačkoli to představení milovala. Padesát lidí právě tančilo zehanto, kruhový tanec z Yscalinu.

„A samozřejmě," pokračoval její údajný nápadník, „o nás Mentové možná otevřeně nemluví zle — jsou to všichni zbabělci —, ale nemám pochyby, že v soukromí se jejich hadí jazyky jen kmitají."

„Příšerné," pronesla nesoustředěně.

„Vléváme do jejich měst naše bohatství. Bráníme je před svobodnými nájezdníky. Ukázali jsme jim cestu do samotného Halgalantu, a přesto se mračí, jako by chtěli vidět všechny naše lodi na dně moře."

Oba mluvili jazykem, kterému se říkalo vznešená hróthština — hovořilo se tak v Eldyngu, nepoužívali dialekt, který byl běžný na Mentendonu. Glorian přemýšlela, jestli Magnaust vůbec umí mentsky. Moc si přála být kdekoli jinde a obrátila pohled zpátky k zehantu.

Florell se otáčela s mistrovskou ladností, sukně její rezavé róby jen vířila. Spojila dlaně s Arpou Nerafrissem, který vypadal celý unešený, zatímco Helisent tančila se Syldou Yelarigasovou, budoucí hraběnkou Vazuby, která sem přicestovala z Yscalinu.

„Říkají nám plenitelé. Mořští vlci," ušklíbl se Magnaust Vatten. „Až budu vládnout já, najdu všechny ty nevděčníky a zaživa je upálím. To se jim bude líbit. Bezejmenný koneckonců povstal z jejich prohnilé hory."

„Přesně tak," kývla Glorian ještě nesoustředěněji, protože tanec právě skončil a sálem burácel potlesk. Její nápadník po pravici ostře zakašlal. „Jste v pořádku, můj pane?"

Jeho tvář nabírala tmavě fialový odstín. Přemýšlela, jestli ho má praštit do zad, ale on si sáhl do úst a vytáhl kost. Znechuceně ji hodil na talíř.

„Vaše Milosti," zvolala výnositelka svým znělým hlasem a ukončila další příležitost k rozhovoru, „v naší družině je soubor těch nejlepších carmentských hudebníků." Na její pokyn vykročili kupředu a poklonili se. „Byli by potěšeni, kdyby směli zahrát thinsanu, tanec Gulthagy, k příležitosti chvalořečení vaší dcery."

„Byli bychom poctěni, kdybyste se k nám přátelsky připojili," řekl Arpa stojící vedle ní. „A pokud je vám thinsana cizí, bude mi potěšením naučit vás kroky."

Glorian to zvažovala. Nabídka to mohla být upřímná, nebo také vynikající příležitost, jak z královny Inysu udělat hlupáka. Pokud byl tanec těžký, mohla by její matka zakopnout na veřejnosti. Mohlo by to být dokonce vnímáno jako urážka, očekávat, že se vládkyně nechá před svým dvorem poučovat.

Také pro ni bylo těžké odmítnout, aniž by vypadala malicherně nebo povýšeně. Z toho všeho byla Glorian nervózní.

K jejímu překvapení se však královna Sabran znovu mírně usmívala. Pohlédla směrem ke galerii plné postav. Harfenistka vydala signál.

„To je velmi velkorysá nabídka, výnositelko," pronesla královna Sabran, „a trápí mě, že ji při této příležitosti musím odmítnout. Slyšela jsem o kráse thinsany." Položila si ruce na područky. „Bohužel jsem si příští tanec schovala pro svého druha."

Glorian si na okamžik myslela, že se přeslechla nebo že matka vypila víc vína, než její vyrovnaný hlas naznačuje, dokud nezazněl jasný tón rohu. Inyští hudebníci zahráli uvítací fanfáru a dovnitř se nahrnulo procesí nesoucí znak dynastie Hraustrů. Královna Sabran vstala, když se ve dveřích jako obr ze starých časů zjevil král Hróthu.

„Otče," vydechla Glorian nevěřícně.

Štěstí se jí vzedmulo v hrudi, zatímco síň zaplnilo lapání po dechu a šepot a všichni vstali, aby se poklonili. Carmentská družina si vyměnila nečitelné pohledy a pak udělala totéž.

„Můj králi," pronesla královna vřele a jasně. Sestoupila na podlahu sálu a natáhla ruku. Král Bardholt před ní klesl na jedno koleno.

„Má královno," řekl svou zastřenou inyštinou. „Věřím, že tento tanec patří mně."

„Skutečně."

Král Bardholt si přiložil klouby jejích prstů ke rtům. Glorian se zakřenila, když se na ni usmál tak široce, až se mu kolem oříškových očí vytvořily vrásky. Přijel. V temné polovině roku stejně přijel.

Několika kroky došel k hlavnímu stolu a natáhl k ní ruce. Když mu je podala, hluboce se uklonil, jako by i ona byla královnou Inysu.

„Dcero," pronesl a zvedl si pěst k hrudi. „Kvůli tvému chvalořečení jsem překročil moře."

Síň se rozezněla jásotem a potleskem. Glorian ho sevřela zdravou paží, srdce jí vystoupalo až ke stropu a bolest i ten vattenský kluk byli rázem zapomenuti.

8

Jih

Ninuru probíhala jezírky slunečního světla, pod srstí se jí napínaly svaly. Tunuva se v sedle krčila, aby se vyhnula větvím. Hidat Janudin jela kousek za ní.

Před nimi se podrostem prohnal běloocasý dlouhorožec. Jeho kopyta byla pro mokrou zemi jako dělaná, ale ichneumoni dokázali předhonit cokoli.

Lasijskou kotlinu bylo nemožné zmapovat, nebo se to aspoň na celém Jihu šeptalo. Dokonce i ti nejtalentovanější básníci nikdy nedokázali popsat rozlehlost lesa, protože nikdo nespatřil na vlastní oči jeho největší hlubiny — nekonečné stromy, jejich nepředstavitelnou výšku, vrstvy, které vznikaly tisíce staletí.

Nic tu nerostlo o samotě. Nic nebylo prázdné. Kořeny halil mech, kmeny se oblékly do hávu z úponků. Kotlina byla obtěžkaná vzpomínkami na své původní já.

Nikdo nikdy Lasijskou kotlinu nezmapoval, ale Tunuva se tu vyznala.

Ninuru přeskočila padlý strom a se zavrčením přistála před jejich kořistí. Nahoře na vyklenutém kořeni se objevila Esbar usazená na Jedě, která strašlivě zařvala. Vyděšený dlouhorožec s frkáním znovu vyrazil, boky zpěněné potem.

„Na mýtinu," křikla Esbar. Tunuva už se hnala za jejich kořistí.

Ichneumoni se vřítili na paseku porostlou mechem. Sluneční světlo sem dopadalo škvírami v zeleném baldachýnu. Nedaleko před nimi se stromy nakláněly k sobě tak důvěrně, jako by byly milenci. Tunuva si jedním pohybem ze zad sundala luk a přiložila šíp k tětivě. I když už její magie hořela nízkým plamenem, zrak měla stejně ostrý jako vždycky. Šíp proletěl mýtinou, dlouhorožec zakopl a ona se stáhla, nechala Hidat vyjet kupředu.

Jeda se ale prohnala kolem nich obou. Tunuva spolkla výkřik — Esbar byla už moc daleko. Hidat zpomalila a obě sledovaly, jak Esbar seskočila ze hřbetu ichneumonky. Záblesk oceli, funění a pak se zvíře zhroutilo do trávy. Jeda ho chytila zuby za krk.

Tunuva k nim vyjela, dorazila právě ve chvíli, kdy se dlouhorožec přestal vzpouzet a mech vpil jeho krev. Jeda ho pustila a zavrčela. Její srst byla leskle černá, oči měla jantarové jako většina ichneumonů s horizontálními zornicemi.

„Dobrý lov." Esbar vstala a otřela si čepel do čista. „Štěstí že nás zavedl sem — muži mi říkali, že nám dochází mech. Není divu, zdá se, že jen já sama krvácím za tři."

„Nějaký nasbírám." Hidat sklouzla ze sedla. Korálky na koncích jejích copů zacvakaly. „Bolí to, Dartune?"

„Ne," řekl její pískový ichneumon. Dlouhorožec mu poranil bok. „Ichneumoni s pomalým dobytkem neprohrávají."

Jeda a Ninuru zabručely na souhlas. Tunuva se usmála a poplácala Ninuru, zatímco Hidat vytrhla kus mechu a přitiskla ho na ránu, až si Dartun spokojeně zamnul tlapy.

„Hidat," zeptala se Tunuva, „jsi v pořádku?"

„Úplně. Dartun schytal hlavní náraz."

„Nemyslím tento lov." Tunuva se dotkla jejího ramene. Několik let Hidat dělala mentorku a poznala, když se něco dělo. „Musela jsi z pomerančovníku sundat ten provaz."

Hidat po ní střelila pohledem. Navzdory svému mládí to byla žena v nitru vždy ukotvená, bylo těžké s ní otřást. Teď se v jejích tmavých očích skrývala upřímná pochybnost.

„Patříš mezi ty nejmoudřejší z nás, Tuvo," řekla. „Je hloupé se obávat, že mi už nikdy nedá své plody?"

„Jen Siyu je dvakrát taková hlupačka za to, že tuhle myšlenku zasela do tvé hlavy," zamumlala Esbar a zastrčila si lovecký nůž do pouzdra. „Bylo správné, žes to udělala, Hidat. Zajistím, aby se Siyu omluvila."

„Není třeba. Co se stalo, stalo se." Hidat pohladila Dartuna na uklidněnou. „Tak pojď, štěně. Je čas se napít."

Ninuru zůstala na místě a střežila jejich kořist, zatímco ony kráčely dál, tam, kde stromy znovu prořídly a poskytly jim výhled na řeku Minaru. V této části Lasijské kotliny měřila napříč skoro dvě lígy.

Od spěchajících zlatých vod se odráželo slunce. Hidat zavedla svého ichneumona ke břehu, aby se napil, a Esbar ze sebe shodila jezdecký kabátec a vyždímala z jeho rukávů krev.

„Máš v očích ten pohled," řekla Tunuvě. „Jde o to, co jsem řekla o Siyu?"

Tunuva se posadila na padlý kmen a stáhla si boty. „Ne. Jen jsem doufala, že necháš Hidat zabít toho dlouhorožce," odpověděla a ponořila si nohy do mělké vody. „Připomenout si vlastní dovednosti by jí mohlo pomoct znovu získat sebevědomí."

Esbar se jí chvíli dívala do tváře a pak pravila: „Laskavá myšlenka." Rozložila svůj kabátec na kameny a posadila se vedle Tunuvy. „Odpusť mi. Víš, jak moc si hon užívám."

„A proto jsi munguna." Poplácala ji po koleni. „Není co odpouštět."

Esbar si s ní propletla prsty. Tunuva si prohlížela skvrny od slunce na hřbetě ruky. Obě jejich ruce se za ta léta změnily — klouby byly větší, žíly víc vystupovaly.

„Tuvo," křikla Hidat, „skoro jsem zapomněla — Převorka s tebou chce mluvit." Stála po kolena ve vodě. „Jeď za ní hned, jestli chceš. O toho dlouhorožce se postaráme, že, Ez?"

„To rozhodně." Esbar se na Tunuvu zadívala a ztišila hlas. „Jestli jde o Siyu…"

„Povím ti o tom."

Políbila ji a vstala. Esbar nastavila tvář slunci.

Stín lesa Tunuvu znovu pohltil. S botami v ruce se vrátila po vlastních stopách na mýtinu, bosá chodidla nevydávala téměř žádný zvuk. Některým pomerančovník zaručil posvátný plamen i ticho stínu.

Dojela na Ninuru zpátky do Převorství kolem skrytých ochranů. Pokaždé když jeden z nich překročila, mágyně, která ho seslala, vycítila, že přichází.

Vstup se skrýval mezi hustými a rozsáhlými kořeny obrovského fíkovníku, nebylo možné na něj narazit náhodou. Vklouzla do tunelu a kráčela tak dlouho, až hlína kolem nabyla rezavé barvy a pak ustoupila hladkým kachlím. Jakmile došla do Slunečného pokoje, Ninuru se odplížila dopřát si šlofíček na balkoně, zatímco Tunuva se převlékla.

Saghul byla zvyklá jíst ve vlastním Slunečném pokoji, kterému se říkalo Nevěstina komnata. Když Tunuva vstoupila, Převorka se rýpala v talíři

s kouřící rýží, uzeným kozím masem a krevetami vařenými s listy a arašídovým máslem.

Galianovo kvílení hřmělo přímo za jejím balkonem. Vodopád se vléval do Krvavého údolí a stal se jedním ramenem Dolní Minary, která ubíhala na jihozápad, kde se vlévala do moře.

„Převorko," pronesla Tunuva, „mohu se k vám připojit?"

„Tunuva Melim." Saghul mávla rukou k židli. „Posaď se. Pojez. Musíš mít hlad." Tunuva si v umyvadle opláchla ruce, než se obsloužila. „Byl váš lov úspěšný?"

„Samec dlouhorožce. Jeho maso by mělo být dobré." S pomocí másla vytvořila rýžovou kuličku. „Hidat mi řekla, že se mnou chcete mluvit."

„Přesně tak. Nemám v úmyslu být vzhůru déle, než dojím tuto krmi, takže by to mělo být rychlé." Saghul polkla. „Zvážila jsem tvůj návrh vyslat Siyu uq-Nāra do světa."

„Myslela jsem si, že v tomto ohledu už jste k rozhodnutí dospěla, Převorko."

„Jen jsem nad slunečním vínem vyslovila myšlenku." Saghul se trochu napila. „Siyu bude vyslána ke dvoru v Nzene. Stane se novickou." Nabodla si na špičku nože jednu krevetu. „Gashan ji může připravit a radit jí."

Tunuva se tomu sotva odvažovala věřit.

„Děkuji, Převorko," vyhrkla s nesmírnou úlevou. „Budete na ni hrdá."

„Víš, proč jsem si jako svou nástupkyni vybrala Esbar?"

„Protože má respekt všech v Převorství. Protože je rozhodná, inspirující, velkorysá. Protože je skvělou mágyní."

Saghul zabručela. „To všechno je pravda, samozřejmě." Kousla do krevety. „Ale nejdůležitější byl tvůj vliv na ni. Tvoje uklidňující vedení. Tvůj rozum. Až zemřu, tvé rady budou možná jediné, kterým bude skutečně naslouchat."

„Miluje tuhle rodinu, Saghul. Bude naslouchat všem."

„Zabila dnes toho dlouhorožce Esbar, nebo nechala utrápenou Hidat, aby mu zasadila poslední úder?"

Tunuva sklopila oči.

„To první."

„Převorka musí dělat víc než jen naslouchat. Nesmí se jen dívat, musí vidět," navázala Saghul. „Pokud jsme my všechny plameny, Esbar je plamenem na hrotu šípu. Dokud má před očima svůj cíl, nevšimne si toho, že svět za ní stravuje oheň. Tahle neotřesitelná povaha je její předností i slabostí."

Odložila nůž. „Tys viděla, co Hidat potřebuje, i když ti to sama nikdy neřekla. To samé jsi udělala pro Siyu a děláš to vždy. Jsi plamenem, který hřeje, Tunuvo Melim. Plamenem, který hojí rány."

Tunuva spolkla rýžovou kuličku, kterou si právě vytvořila. Po každém soukromém hovoru se Saghul se cítila podivně — zároveň znepokojeně i utišeně.

„Je mi ctí, Převorko," odpověděla. „Mohu navštívit Siyu, abych jí řekla o jejím novém umístění?"

„Můžeš. Nemohu ji z domácího vězení propustit hned — nebudu podporovat další pokusy o znesvěcení —, ale jakmile si splní svůj trest, uspořádáme její zažehnutí." Saghul zvedla obočí. „Tvůj vlastní siden hoří slabě, strážkyně hrobky. Zajdi dnes v noci do údolí a nasyť se."

Při západu slunce sešla tisíc schodů dolů na dno údolí. Noc byla chladná. Několik mužů sedělo u řeky, povídali si a smáli se, podávali si džbán vína. Když Tunuvu spatřili, ztratili se.

Každá sestra jedla plody sama — tedy samozřejmě kromě okamžiku, kdy ho ochutnaly poprvé před zraky své rodiny. Tunuva na sobě toho dne měla bílý plášť novicky. S každým krokem směrem dolů k pomerančovníku se bála, že toho není hodna, že jí strom plod nedaruje.

O desítky let později byla pořád novickou — připravena bojovat, ale nikdy povolána. Další hodnosti neexistovaly, protože nebylo co zabíjet.

Nechala si plášť spadnout z ramen a poklekla mezi dva kořeny. Pomeranče se na větvích blýskaly jako plameny svíček. Jeden z nich se se zachvěním lístků uvolnil a spadl jí přímo do čekajících dlaní. Jeho kůrou problesklo světlo pramenící z jeho středu.

Siyāti uq-Nāra věřila, že je třeba sníst celé ovoce, aby nebyla ztracena ani špetka magie. Další Převorky toto pravidlo pozměnily, zdálo se totiž, že jediné sousto stačí. Tunuva sama nejprve plod oloupala a slupky odložila, aby je mohla později zakopat.

Pomeranč pod jejími zuby praskl. Siden se do ní vlil jako roztavené sluneční světlo — magie té nejhlubší země — a znovu ji naplnil silou. Nechala se roznítit plamenem.

Na nějakou dobu byla zázračnou svíčkou, hořela a její knot znovu narůstal. Než se v ní magie upokojila, padla hluboká noc. Ležela bez hnutí,

slyšela každé mávnutí křídel i pohyb stébla trávy, cítila těžkou vůni květů, která hutněla, až ji šlo téměř ochutnat. Hvězdy zářily jasně jako hroty šípů a celý svět jí tepal pod kůží.

Pohlédla dolů a spatřila, že jí září konečky prstů. To zlaté světlo vybledne, stejně tak těžký klid. Její kůže bude ráno citlivá a horečnatá. Bude hladová — toužící po jídle i doteku.

Než to všechno mohlo udeřit, vstala a vděčně přitiskla horké čelo ke kmeni stromu.

V prostoru náležícím čekatelkám zpíval Imsurin jedné z mladších dívek ukolébavku svým hlubokým, uklidňujícím hlasem. Tunuva čekala ve dveřích, dokud si jí nevšiml.

„Imine," pronesla polohlasem. „Převorka mi dovolila navštívit Siyu."

Zachumlal dítě do deky. „Proč?"

„Abych jí řekla, že ji čeká zažehnutí."

Zacukaly mu rty. Viděla, že ho to těší, ale přesto přijímal ty dobré zprávy s trochou odstupu.

„Už bylo načase," odvětil. „Ačkoli bych si přál, aby Převorku přesvědčilo něco jiného než toto." Sfoukl nejbližší lucernu. „Siyu se necítila dobře. Bude mít radost, že tě vidí."

„Co ji trápí?"

„Předpokládám, že za to může vřetenová vosa. Pokud se její stav nezlepší, proberu to s Denag."

Tunuva přikývla. Novicky jen málokdy ochořely, ale Siyu byla nyní stále ještě čekatelkou.

Bodnutí vosy vřetenové přinášelo hluboké vyčerpání. Z toho důvodu Tunuva očekávala, že Siyu už bude spát. Místo toho klečela u kamen a zvracela do vědra.

Tunuva za sebou zavřela dveře a klekla si vedle ní, přidržovala jí dlouhé vlasy, zatímco dívka dávila. Jakmile Siyu vyprázdnila svůj žaludek, opřela se a snažila se popadnout dech. Tunuva jí podala pohár vody, ze kterého předtím odehnala můru. Siyu se žíznivě napila.

„Copak se děje, slunce?" Sáhla jí na čelo. Bylo chladné. „Zase ty bolesti při krvácení?"

„Ne." Siyu si otřela pusu. „Už nějakou dobu jsem nekrvácela."

Tunuva se zamračila. Když se jí Siyu podívala do očí a polkla, všechno teplo, které ji doteď naplňovalo, jako by zmizelo.

„Siyu," šeptla. „Jak dlouho?"

Siyu se zadívala na dveře a přitiskla si ruku na břicho. „Nedostala jsem už dvě krvácení. Slib mi, že to neřekneš Převorce. Přísahej na Matku, Tuvo."

Tunuva skoro nemohla mluvit, natož něco přísahat.

„Siyu," dostala ze sebe konečně, „vždyť přece víš, znáš pravidla těhotenství. Jsi moc mladá a ještě jsi nebyla zažehnuta. Na co jsi myslela?" Když Siyu začala zrychleně dýchat, dala se dohromady. „Vyřešíme to, ale musím to vědět — kdo to byl?"

Dívka se na ni zadívala a v očích se jí objevil strach.

„Není z Převorství," zašeptala. „Je zvenčí."

9

Východ

Do prastarého kamene se zakusovala ocel. Dumai zatahala za svůj ledový cepín, ujistila se, že drží pevně na místě. Ohnula pravou nohu, svaly ji pálily námahou, a zabodla trn svojí boty rovnou do sněhu. Nedaleko pod sebou uslyšela stejné klepnutí a zakřupání od Kanify.

Už byli za polovinou cesty na druhý vršek hory Ipyeda. Jedinou možností, jak dosáhnout vrcholu, bylo šplhat a jen ti, kteří se starali o Královnin zvon, to kdy zkusili.

Kanifa o něj pečoval už roky. Na rozdíl od Dumai se narodil dole na zemi. Jeho rodiče ho do chrámu přivedli ve třinácti letech, doufali, že ho zachrání před požáry, které sužovaly jeho provincii, a Velká císařovna ho přijala vzhledem k vhodnému načasování. Zvonař stárl a bylo potřeba najít mu následníka.

Dumai celé roky sledovala, jak se Kanifa učí, jak na to. Fascinovalo ji vidět ho na prostředním vrcholu, který jako by se z jejího pohledu dotýkal nebes. Konečně si všiml, že se na něj dívá. *Chci se tam vydat,* pověděla mu. *Matka mi říká luňáčku. Přísahám, že jsem silná.*

Bylo jí tehdy teprve dvanáct, ale Kanifa jí věřil.

Potají pro ni vyrobil dva cepíny. Přišla na to, jak je svými krátkými prsty pevně svírat, jak si zabezpečit náčiní tak, aby mohla čepelí manipulovat pomocí zápěstí, kdyby bylo potřeba. Pak se s ní začal dělit o své znalosti.

Toho dne, kdy je Unora přistihla, byla příliš otřesena na to, aby na ně promluvila.

Matko, prosila ji Dumai, *než mě zastavíš, sleduj nás. Podívej se.*

To jí Unora dopřála. Až když se skutečně dívala a zjistila, jak lezou — přivázáni jeden k druhému splétaným lanem —, dovolila Dumai pokračovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Den, kdy padla noc*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.